

Μ Ε Ρ Ι Κ Η

Δ Ε Ξ Ε Η Ω Γ Ε Γ.

Ε Κ Τ Ω Ν Π Α Λ Α Ι Ω Ν
Φιλοσόφων περί Φύσεως,

Καί ιδιωμάτων τινῶν ζώων, συναθροισθεῖσα
παρά τοῦ ὄν ἀρχιερέως λογιστάτου,
κυρίου Δαμασκίου,
τοῦ ρουδίτου.

Con Licentia de' Superiori, & Privilegio.

Ἐνετίησιν, Παρὰ Ἀνδρία τῷ Γελιαῶ. α χ π β'.

Περίεται κοινὰ εἰς τὸν Πόλιτε τῆ ἀγίε Φωτίη.

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ,

τῆς ἐκείνου, σωμάτων, ἑκ τῶν παλαιῶν
Φιλοσόφων, περὶ φύσεως Ἰδιωμά-
των τινῶν ζώων.

Καὶ πρῶτον περὶ Ἀετῶν: ~

Ο Ἄετος εἶμαι Βασιλεὺς εἰς ὅλα τὰ πετῶμενος.
καὶ ποτὲ εἰς ὄλιγα τῶν ζώων μερὸν δὲν πίν-
ρει. Διότι πρέπει του ἐπειδὴ εἶμαι Βασιλεὺς τῶν
ὀρνέων πάντων, γὰρ μὴ εἶμαι δευτὸς εἰς ὅλα τὰ
θελήματα τῆς σαρκὸς, καθὼς εἶμαι τὰ παρακά-
τωτα Πυλῖα. Ἀκόμη θεωρεῖ πολλὰ καθαρά τὰ
ὀμμάτια του, ὅταν πέτεται, εἰς τὰ μέση, ὑψι-
λά δυνάται γὰρ ἰδῆ κάτω εἰς τὴν γῆν τὸ λεπτό-
τατον πρᾶγμα. Ὡσαύτως μῦα, ἢ καὶ ἐπιρῆστα-
ειῶ. Ὅσον δὲ τὸν φοβουῦνται τὰ ὄφidia, ὅτι
μόνον γὰρ ἀκούσω τῶν βοῶν τῶν πτερωτῶν,
ὅταν πετᾶ, παρ' αὐτοῦ κρύπτουται εἰς τὰ βά-
θη τῆς γῆς, μὴ τὰ πιάση, ὅτι ξεχίστητα μετὰ ὀρύ-
χιά του. Ἐπειδὴ ἀγαπᾷ γὰρ τρώγῃ τὰ θηρία. Ἡ
δὲ τροφή αὐτῆς εἶμαι οἱ λαγωοί, ἔτι τὰ μικρὰ ζωρ-
κάδια, καὶ ἐλάφια, καὶ αἱ χίμαι. Ὡσαύτως.

Πολλὰς βολὰς ἀρπάζει, ἐπὶ τοῖς χερσίν, ὅταν τὸ εὖρον εἰς ἐρημον τόπον. Ἐχει δὲ τέτοιαν σοφίαν ἐκ θεῶν, ὅταν γονιῆσιν ὀφθαλμικὸς αἰτὸς τὰ πτερίδια. Τότε ὁ ἀραωνικὸς αἰτὸς, ὑπάγει εἰς τὴν φωλεάν των μικρῶν πτερίδιων, καὶ γέρνει τὰ καταπρόσωπον τῆς ἡλίου, ἐξοχάζεται καλῶς. Εἰ μὴ ἐκεῖνα γὰρ ἴδῃσι γέρεα, ἐἴδῃσι τὴν ἀκτίνα τῆς ἡλίου, τότε γυρῶν πῶς εἶμαι γυρῶν ὡς ἄνω, εἶδε καὶ σφαλῆσαι τὰ ὀφθαλμιατὰς, ὅταν δὲ δειχθῶν μαῖ ἴδῃσι τὴν ἀκτίνα τῆς ἡλίου, τότε γυρῶν πῶς εἶμαι μαῖ. Ἡ γοῦν πῶς ἐμοιχάθη ἢ μητέρα τὰς μετὰ ἄλλοις αἰτοῖς. Καὶ σῶμα τοῦ κτυπᾶ μετὰ πτερίδιον, καὶ ῥιπτεῖται κατὰ τὴν φωλεάν. Ἐχει δὲ καὶ τὴν πτερίδιον σῶμα, ὅτι ποτέ τινος κλυῦν ἄλλου ζώου δὲν τρώει, ἢ γοῦν κλυῦν ἄλλου ζώου, ἢ γεράκιον ἢ ἄλλου, ἢ εἶμαι πειρασμὸς ἀπὸ δέκα ἡμέρας. Μποροῦντι κλυῦν ἐκεῖνος μὲν ὀφθαλμιατὰς τοῦ ἐκεῖνος φῶγει. Ὅταν δὲ εἶμαι τραφῶν τὸ κνήμην, καὶ χορτάσῃ τρώγωντας, τότε μετὰ γομάτας φύσας εἰς τὸ κρέας ὅπῃ τῆς ἐμεινον. καὶ ἀφίηται εἰς ἕνα δένδρον, καὶ ἀπὸ τῆς ὀσμῆς ἐκεῖνος τῆς φύσματος, δὲν τολμᾶ κατὰ ἕνα πετεινόν, γὰρ σῶμα εἰς ἐκεῖνος τὸ κρέας γὰρ τὸ φαῖν. Ἐως γὰρ ἔλθῃ πάλιν ὁ αἰτὸς γὰρ τὸ εὖρον ἀκέραιον,

ἐὰν πειρᾷ τὸ φαῦν. Εἶδε ἔϋρη ἄλλο κωκύνη, τό-
τε τὸ χθρσιμὸν κρέας τὸ ρίπτει καὶ τω, τὸ δὲ σημε-
ριμὸν ὅπῃ τὴ περιασάσθῃ, φυλάττειτο πάλιν
διὰ τὴν αὔριον. Ἐχει δὲ τέτοιαν σωμθειαν, καὶ
ἀρπαζομεναι τρίτῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας, δευτέρῃ ἀ-
πὸ τῆς φωλαῦν τῆς μακωυχίον, ὅπως τὴν ὀνυά-
τῶν ἐὰν ἔϋρη τίποτες, εἰ δὲ πάλιν γρέφεται εἰς
τὴν φωλαῦντου, ἕως τῆς τρίτης ὥρας τῆς ἐρ-
χομένης ἡμέρας. Ὄταν δὲ ἔϋρη τὴν χελώνην,
ἀρπαζει ὁ ἀρπαζομεναι εἰς τὸ ὕψος, ὅπως γράφεται
τοῦ εἶναι μεγάλη πέτρα, εἶτα τὴν ρίπτει ἐ-
πάνω, ἔσω τείβεται. καὶ ἔτι ὁ ἄετος τρώγει
τὸ κρέας τῆς γονῆς δὲ δύο ὄνυα, ἔπιρῶνται τὰ
ἡμέρας τετράκοιτα. καὶ ὅταν γονηθῆσιν, γέκει
τὸ ἀρσενικὸν παρὰ πᾶνω. ὅπως τὸ θηλυκὸν παρὰ
κάτω. Λέγουσι δὲ τινες, ὅτι ἐὰν βαλεῖς ὡτερα τῆ
αἰτῆ μέσα εἰς θηλυκὸν ὅπῃ, ἔχει σαγιήτες, ὅπως εἶναι
τὰ ὡτερα τοὺς ἀπὸ ἄλλου ἄρμεου, παρὰ ὅπως
πάντουσιν τὰ ὡτερα τῶν σαγιήτων ἐκείνων, ἡ
δὲ χρῆμα πολλὰς ἐπέκειμα τῶν εκατόν, ὅταν
γυρᾷ πῖπτουσιν τὰ ὡτερα τὰ ἔποιεῖ ἄλλα μέλα.
ὅπως γίνεται πάλιν γέως καθὼς λέγει ὁ προ-
φήτης Δαβὶδ, Ἀμακομὶ θῆσεται ὡς αἰτῆ ἡμεό-
τηςου: ~

ΠΕΡΙ ΑΛΕΚΤΡΥΟΝΟΣ.

Τ Λεκτρυών λέγεται ὁ πετειρός. ἔχει δὲ σωή-
θθειαν, καὶ πολεμεῖ μετ' ἄλλου πετειμοῦ δια-
πύγωνα καὶ του μα' μὴ τῷ ἐγγάρη ἄλλος. Καὶ
εἰ μὴ μικήση, χαίρεται. καὶ βοᾷ μεγαλοφώ-
μως. Εἰ δὲ καὶ μινηθῆ ταπεινωμεται περὶ αἶσα,
ὡσπὸ τῷ ὄντροπῷ του ἀσθενεῖ ἡμερας πολ-
λας. ὡσπὸ δὲμ ἰδῆ πλέον τὸν ἀντιδίκου τυ πάλιν
ὕγιαρει, εἰ δὲ ἔ βλέπειτομ πῶς προβάλλει ἐκεῖ,
ὡσποθνήσκει ἀπὸ τῷ πίκραμ τυ. Τόσομ δε εἶμοι
ὑπερήφανος, ὅτι εἰ μ θελήση μα εἰσεβῆ, εἰς κα-
μί αμ θύραμ, εἰ μ εἶμοι καὶ πέμ τε ὄργη αμς ὑψηλῆ
αὐτος κύπτει τὸ κεφάλω τυ, φοβη μένος μα μὴ μ
φθειρή τὸ κάλλος τῆς κεφαλῆς τυ. καὶ αὐτύχη,
καὶ ψωφῆση ἢ ὄρμιθα ὅπου ἔχη πολλία μικρὰ
αὐτος γίμεται ὡσπὸ μῆτηρ, καὶ τὰ φυλαγῆ, καὶ
κάμρη ὅσα χήματα ποιεῖ, ὡ τὸ θηλυκόν. καὶ εἰς
ἐκεῖμοις ταῖς ἡμέροις, ὅτε λαλεῖ, ὅτε πολεμεῖ με
ἄλλομ πετειρόμ.

ΠΕΡΙ ΑΪΔΟΝΟΣ.

Τ Αἰδών λέγεται τὸ ἀνδρόμ, ἔχει δὲ σωήθειαν,
θ ὅταν βλέπῃ ἀνθρώπομ ὅπου ἀφικράτε
τῷ φωνῷ του, ἢ καὶ τῷ βλέπει, τότε παρακι-

μάτου, καὶ κελαδεῖ ἄμορφα, ὅταν
 δεῖδῃ ἄνθρωπον ἢ ἀμιλεῖ με ἄλλου ἄνθρω-
 που, ψιφᾷ με τὸν μωῦτου πῶς δὲν ἔχουσι ἀγα-
 πῆν μα τῆς ἀκούσουσι, ὅτι διὰ τὴν ὀργίζετο, καὶ
 δὲν κελαδεῖ συχρᾷ. Ὅταν δὲ εἶμαι εἰς τὴν ἔρη-
 μου, ὅτι ἰδῆ πῶς δὲν τῆς ἀκούει τινας δὲν καλλο-
 πῆν τὸ κελαδισμάτης, ὡσαύτῃ εἰς τὸ κλουβῆ.
 Λέγουσιν δὲ, ὅτι τὸ ἀνδρὶ ὅταν ἔχη μικρὰ
 πύλλια, τὰ ματθάρμη μα κελαδοῦν, ὡς σαυ ὁ
 καλὸς ψαλθῆς τῆς μαθῆταδεστού. Τὸ κρέας δὲ
 τῆ ἀνδροῦ εἰ μὲν τὸ φαυλῆς τινας, γίνετο ἀχυ-
 προς, ἔδεν κοιμάται. Τὸν δὲ χειμῶνα ποσῶς,
 δὲν κελαδεῖ. Μόρον ὅταν ἀρχήσουσι τὰ δένδρα
 μα γονοῦ φύλλα, τότε ἀρχήζει, ὅτι αὐτὸ μα κε-
 λαδεῖ. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἀρχὴν λαλεῖ ἡμέραν,
 καὶ μύκτα συχρᾷς, ἕως ἡμέρας δεκαπέντε. Με-
 τα δὲ ταῦτα δὲν κελαδεῖ ὅσον συχρᾷ ὡσαύτῃ
 πρότερον.

ΠΕΡΙ ἈΡΚΟΥΔΑΣ.

Π Ἀρκούδα, ὅταν γονοῦ τὰ παιδίατης, τὰ
Π γονοῦ ἀδιώρθρωτα. Ἡ γυνὴ δὲν χωρίζουσι
 τα ὀμματῆα ἢ ἀφτῆα, ἢ ποδαῖα, ἢ ἄλλα μέλη.
 Μόρον γονοῦται κομμάτη κρέας. καὶ αὐτὴ
 γλύφωρτα εἰς μετὴν γλώσσαςτης, τῆς πλατῆ

πρόσωπον, καὶ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὰ λοιπὰ μέ-
λη. Ἐἶτα τὰ βυζαρεῖ. Γουρᾶ δὲ καὶ πολλὰ μι-
κρὸν γένημα ὡσαύτῃ ἕνα πορτικὸν μέγαλον.
Καὶ ὅταν ἔχει μικρὰ παιδία εἶναι πολλὰ κα-
κῆ. Καὶ πάντοτε θυμωμένη. Γουρᾶ δὲ δύσκα-
τάφια τὸ πολὺ. Εὐεῖσκεται δὲ εἰς τὸ πόδες θερ-
μούς ὅταν γουρᾶ. Μορὴ δὲ αὐτῆ ἀπὸ τὰ ἀλ-
λαθινα φωνῆ κρέας, καὶ καρπούς τῶν δρυ-
δρῶν. Καὶ ἀναβαίνει ἕπαρ ἕως τὰ δένδρα ὡ-
σαύτῃ, καὶ τὸν ἀνθρώπου. Μάχεται δὲ τὰς με-
λίττας, ὅ τρωγίταις. Καὶ τοὺς μυρμηκας ὁμοῦ.
Τρώγει δὲ καὶ τοὺς αὐγλοχοίρους. καὶ τὰ ἐλά-
φια. Καὶ μετὰ τὴν πολέμει, καὶ μικρὰ.
Διότι πάντε ἀνάσκελα, καὶ ὅταν θελῶσι τὸ
ταυρῆ ματῆν κερατῆσιν, αὐτῆ σῶμα ἀρπά-
ζῃτο ἀπὸ τὸν λαιμὸν μετὰ τὰ πόδια τῆς, ὅ με-
τὰ τὸ σώματος δαγκᾷ τὸ σῶμα τοῦ ταυροῦ, ὅ
ἔτῃ τὸ θάμα πᾶσι. Λέγουσιν δὲ ὅτι ἔαν ἔχῃ τι-
μας ἄξιον ἀρκουδας γενομένη εἰς αὐγίον κατὰ
τὸν Μαίον Μιῶα ὅπῃ ἡ ἀρκουδα φωνάζει. Τὸν
αὐτὸν καιρὸν ἔρχεται ἐκεῖρο τὸ εἰξιγγὺν τὸ πα-
λαιόν, ὅ ἀωγατίζῃ, καὶ γίνεται πολὺ. Ἐ-
χει δὲ τέτοια σινηθεῖα, ὅτι εἰ μὲν ἄνθρω-
ποματῆ κοιμάται, συκώρει τὸ ἐματῆσιν πόδι, καὶ
βάλλῃτο καταματῆσιν τῆς μήτῆς τοῦ ἀνθρώ-
που.

που, καὶ κάμνητον καὶ δὲμ αἰσθ' ἀμεται πλέον
παμτελῶς, καὶ ὄωτὴ σκάπτει λάκκον ὅπιαν
τῆς κεφαλῆς τῆς. Ἐ' ἐκείνος δὲμ τὸ ἀπεικάζει. Καὶ
τότε μὲ τὸ σωματικῆς ρηφᾶ τὸ αἷμα τῆ ταλαίπτε-
ρη καὶ αὐθρῶπυ, Ὡ δίδοιτε τὸν ἀνοιάσθητον,
Ὡ λακόν θάλασσαν: ~

ΠΕΡΙ' ΑἴΤΙΑΙ' ΟΥ.

Ο' Αἰτιαῖος εἶμαι ἕνα ζῶον τετράποδον, εἰς τ'
ιδέαν ὡσάν τὸν σκύλλον. Πληρῆ εἶμαι τρανή-
τόρος, καὶ ἔχει τρίχαμ πλυσμικῶν. Εἰς ἀπλῶν
γλώσσασιν τὸν λέγουσι ρῆσον. Εἶμαι δὲ Ὡ ὄωτος
σόφρων ὡσπερ τῶν τρυγῶμα, διότι, ὅτε το ἀρσε-
μικόν, ὅτε το θηλυκόν δὲμ καταδέχεται σωου-
σίαν μὲ ἄλλον. μόρον μὲ ἐκείνον ὁποῖον ἐπρόφ-
θασον εἰς τῶν ἀρχῶν, ἐκείνο γέργει, ἕως μα ἀπο-
θάμνη: ~

ΠΕΡΙ' Α'ΡΑ'ΧΝΗΣ.

Η' Α'ράχμη, εἶμαι αὐτὸ τὸ ζωῦφιομ ὅπῃ κα-
μνει τὸ ὕφασμα εἰς τοὺς τοίχους. Εἶμαι δὲ
τεχνικόν ζῶον, διότι ἀγάλλει ἀπὸ τ' κοιλίαν-
του λεωτόν ὕφασμα, καὶ γέρνει το μὲ τέχνῳ,
εἰς

εἰς τὸν αἶρα ὡσαύτῃ κύκλον . Καὶ εἰς τοὺς ἀκροῦς
 ταμίζει ἄλλα ῥήματα , διὰ ῥα εὐρεῖται καλὰ
 τὸ ὕφασμα τοῦ . Εἶτα καθέεται εἰς τὸ μέσον , καὶ
 ἐκδέχεται πότε ῥὰ πιασθῆ , μῦα , ἢ ἄλλου μι-
 κροῦ ζωῦφιοῦ πετώμιον . Καὶ τότε ^{καὶ ἰσχυρῶς}
 τελεῖται μετὰ τὸ ὕφασμα τοῦ , διὰ ῥὰ μὴ δύνα-
 ται ῥὰ φύγει , καὶ οὕτως τὸ τρωγῆ . Πλὴν ὅταν
 γεμῆται ἀποθνήσκει . Διότι τὸ τρωγῆ τὰ παι-
 διά της . Γονῶ δὲ ἡ Ἀράχη δύο . Καὶ τὸ μικρο-
 τέρου καθέεται εἰς τὴν μέσῃ τῆς κύκλου , καὶ κυ-
 ρηγῶ ζωῦφια , ὅτι εἶναι μικρὸν , καὶ δὲν φαίρε-
 ται . Τὸ δὲ ἄλλου τὸ μεγαλύτερου καθέεται
 εἰς τὴν ἀκρῇ τῆς ὕφασματος , διὰ ῥὰ μὴ τὸ
 βλέπειν τα ζωῦφια , ἐφάγισιν : ~

ΠΕΡΙ ἈΣΠΙΔΟΣ .

Ἡ Ἀσπίδα εἶναι ζῶον μετὰ δύο πόδια , καὶ ἔχει
 πτερὰ . Καὶ εἰς τὸ πρόσωπον ὁμοιάζει ὡ-
 σαύτῃ ὄφει μεγάλα . Πλὴν εἶναι πλατύτερον τὸ
 κεφάλη της . ἔχει δὲ καὶ ὄρα μὲν μεγάλην . ὡσαύ-
 τῃ ὄφιδι . ἔχει κακὸν φαρμάκον . Λέγουσιν δὲ
 ὅτι γλυκύτερος θάνατος δὲν εἶναι , ὡσαύτῃ τὸ δάγ-
 κημα τῆς ἀσπίδος . Διὰ τῆς τοῦ καὶ ἡ Βασίλισσα
 ἡ Κλεοπάτρα ἡ γυνὴ τῆς Πτολομαίου Βασιλέως

τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅταν ἐφορᾷθῃ ὁ ἄνδρα-
 τῆς εἰς τὸν πόλεμον, εἶχον ὠτὴ εἰς τὸ παλάτη-
 τῆς μικρῶ ἀσπίδα, καὶ ἐβαλέντων, καὶ τῶ
 ἰδαγκασόν, διὰ καὶ ἀποθᾶ μὴ γλυκὸν θῆρατον,
 καὶ μὴ τῶ πῖ καὶ ἄλλος ἄνδρας. Ἐχει δὲ καὶ
 εἰς τῶ οὐρανῶ, ἀρμακῆ. Ὡσαύτῃ εἶχει καὶ εἰς τὰ
 δόρυττα. Καὶ οἱ ἀνδρωποὶ ὅταν θείλησιν μὰ τῶ
 πιασού, σκατώσῃ δύο λάκκους, ὀλίγον μακρὰ
 ἔραμ ἀπὸ τὸν ἄλλον. Εἶτα βάλλουσιν εἰς καθὲ
 λάκκον ὄργανα, καὶ λαλοῦσιν. Καὶ ὅταν ἀ-
 κούσῃ πῶς ἔρχεται ἡ ἀσπίδα πρὸς αὐτοὺς
 σιωποῦσιν ὡτοὶ, καὶ ἀρχίζουσιν οἱ ἄλλοι, ἀπὸ
 τὸν ἄλλον λάκκον μὰ λαλοῦσιν. Καὶ πάλιν
 ὅταν τῆς ἀκούσῃ, καὶ ἔρχεται σιωποῦσιν ὡ-
 τοὶ, καὶ ἀρχίζουσιν πάλιν οἱ ἄλλοι. Καὶ ἔπως
 ὑπαγέμενται, καὶ ἐρχομένη, ἀπὸ τὸ κακόν-
 τῆς, βάμνη τῶ ὑράμης εἰς τὸ ὠφτῶντῆς, καὶ
 φαρμακώκεται, Ὡ ἀποθῆμῃ. Καθὼς τὸ λέ-
 γει, καὶ ὁ Δαβὶδ, ὡσεὶ ἀσπίδος κωφῆς, καὶ βυ-
 βῆς τὰ ὦτα ὠτῆς, ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φω-
 μῆς ἐπ' ἀδόντων. Φαρμακοῦται φαρμακώ-
 μῆν: ~

ΠΕΡΙ ΑΓΓΟΣ.

Εἰς τὴν ῥησιν τῆς κρήτης ἀεισκήνται αἰμαί-
 αἰμαί, ταῖς ὁποῖαις κληθῆσιν οἱ ἀρθρο-
 ποι μετὰ τὰς σαγίτηας. καὶ ἴσται ἐν τύχη καμία
 ἀπ' αὐταῖς καὶ δοξάθῃ, ὑπὸ τῆς ἀεισκή-
 μαζότατον. Ὁμομαζόμενον δὲ καλεῖται. Ὁμοιά-
 ζηώσαρ σάμψυχα. καὶ σωτώμα ὅπῃ γὰρ τὸ
 φαῦν, παρὰ τὸ ὕς πάντῃ ἢ σαγίτῃ ἀπὸ τὸ δερ-
 ματης. Αἰδὲ ἄλλαι αἰμαί τῆ τὸ πρὸς τούτου,
 ἔχουσιν οἱ ἀρσενικοῖς μεγαλήττρα ὠφτία ἀ-
 πὸ τὰς θηλικαῖς. Ζῆσιν δὲ χροῦς ὀκτῶ, καὶ ὑ-
 πάγουσιν, καὶ ἔως τοὺς δέκα ὀλίγον μέρος. Ὅ-
 πτου δὲ εἶμαι ὁ ἀμεμος ὁ βορρᾶς, εἰς ἐκεῖνον τὸν
 τόπον γίνομαι οἱ πρῖστοί τῶν ἀρσενικοῖς.
 Εἰς ὅποιον δὲ τόπον περὶ αἰμαί ὁ μότος, γίνομαι-
 ται. πάλιν οἱ περὶ αἰμαί τῶν θηλικαῖς. Ποτὲ
 γοῦν δὲ ἀρέθῃ αἶμα γὰρ δεχθῆ τὸν τράγον, ἀ-
 φῶς Βασιλίσῃ ὁ ἥλιος. Μορον ἀπὸ τριτῶ
 ὥρα τῆς ἡμέρας τὸν δεχεται ἔως ὅσον γέκει ὁ ἥ-
 λιος. Τότες σωσπαζνται. Ὅταν δὲ ὁ τράγος
 ἔχῃ ἀσπρῶ φλεβᾶν εἰς τὴν γλώσσῃ του, τότε
 ἢ αἶμα γοῦν ἢ ἀσπρᾶ. Ὅταν δὲ ἔχῃ μαῖβρῶ,
 γοῦν ἢ μαῖβρα. Εἶδὲ εἶμαι αἱματωδὴς γίμεται
 κέκκηρη. Εἶδὲ καὶ εἶμαι διπλῆ, γοῦν ἢ τῶν, καὶ
ὡσπῆ

ὡπὶ διπλὴ εἰς τὸ χεῶμα. καὶ ἀπὸ τοῦτο πρὸς
 γινώσκουσιν οἱ βοσκοί, ποταπὸν θέλη γονο-
 θῆ πρὸ ἐρίφιον. καὶ τὰ μὲν πρόβατα ἔχουσιν
 εἰς τὸν ἕλιον μεγάλον δια ὁδηγὸν ἀπὸ τὰ σύρ-
 ραι. καὶ γὰρ ἔστι εἶναι ἀμυπτότακτους, δὲν
 θείων. καὶ γὰρ Πολλαὶς δὲ ἀπὸ ταῦς αἰγῶν,
 ὅταν ἀκούσῃσι βρομτῶ μεγάλῳ ἀπὸ βαλ-
 λουσιν, δια τούτο οἱ βοσκοί, ὅταν ἀρχήσῃ μα-
 βρομτῶ, κτυπέσιν με τὰ ραυδίατους εἰς τὰ
 δένδρα, δια μὰ σιωνθίσουσι τὸν κτύπον, μὰ μὲν
 φοβουῶται τῶ βροτῶ. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ κέ-
 ρατιόμης εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐκείνους ὅπῃ μὰ
 δακώσῃ ἢ κνφῆ, πιρυσίμτο με τὸ ξίδιον, καὶ ἰα-
 τράουται. ~

ΠΕΡΙ ἈΛΩΠΕΚΟΣ.

ΠΕΡΙ Ἀλώπηξ, εἶναι ζῶον πομνρώτατον, ἔστι παρ
 τῶν γου, ὅταν δὲ γονησῇ τὰ παιδίατης,
 γονῶτα ἀδιωρθῶτα, ἡγουσι δὲν χωρίζουσι τὰ
 μέλητους, ποῖον εἶναι τὸ πρόσωπον, ἔστι ποῖον τὸ
 κορμῶ. Μόμον γονῶ κρέας μοναχόν. Ἰσθρον
 δὲ διορθῶναι ἅυτα με τῶ γλῶσσάτης, καθῶς
 ποιεῖ ἔστι ἢ ἀρχῶδα. Εἶναι δὲ ἀρτῆιδικος τῆ λύκῃ, ἔ-
 φεβῶται τὸν περίασα. Καὶ τὸν λαγόν κωνυῶ-
 τον

τοῦ με δελεάσματα, καὶ περὶ ἡδία, καὶ πιάρμη
ἔπιγυκτον. Ὅταν δὲ πεινάσῃ προαποεῖται
ἀποθαμμένη, καὶ ὑπάγει εἰς μέσον τῆς ἄρας,
ἔπιπτει ἄρα πλωμένη. Καὶ κρατεῖ τὴν ἀμα-
σασμύτης. Αἱ δὲ κοροῦαι, βλέπουσιν ἐπιπύ-
ἀποθαμνίω, καὶ κατεβέβηται μετὰ τὴν φα-
γουσιν, καὶ τότε αὐτὴ μετὰ τὸ σμάτις, καὶ μετὰ πο-
δάρατης πιάρμη, ὅσους διωκῆν. Μαχεται δὲ
καὶ πολλὰ τοῖς ὄρμιθαις, ἔοιπα ἐμοὶ φίλα,
ἔδεν διέεται μετὰ τοῖς φαῖν, γέκει ὑποκάτω,
ἔβλέπει ἄνω πρὸς αὐτὰς διωκτά. Καὶ λάμ-
πυσοὶ ὀφθαλμοίτης ὡσαύτῃ φωτία. Τότε οἱ
ὄρμιθαις ἀπὸ τὸν φόβουτης πίπτουσι κάτω, καὶ
πιάρμηταις ἀπὸ τὸν λαυμὸν μετὰ μὲν λαλῶσιν
ὅταν δὲ πῶ κωηγουῖ οἱ ἄνθρωποι, σέρμη πῶ
ἡράμης χαμοὶ εἰς πῶ γλῶ, διὰ μετὰ λειώρη τὰ
χράρατης. Εἶρου δὲ καὶ ἰαματικὴ εἰς τοὺς πο-
δαλγῆς. Διότι πῶ πιάρμου ζωρταμῶ εἰς ἔμα
χάλκωμα, καὶ βάλλου, ἔλαδν περασόν, καὶ
ἀφῆνερτῶ, καὶ βραζείον μετὰ χαλάση παμ-
τελῶς εἰς ἐκεῖνο τὸ λάδν. Καὶ ἔτῃ ζεσόν βάλλει
τὰ πόδια τῆ μέσα ὁ ἔχωρ πῶ ποδαλγίασιν καὶ
ἰάται. ~

Ο βὺς εἶμαι ζῶον ἀπὸ ὅλων γινωρισμέμον . εἶ-
 μοι δε πολλά ὠφέλιμον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ
 ἀνθρώπου . Διότι ἐργάζεται τὴν γῆν , ὅποιε , ὅ-
 γάλα καὶ ὄνον . Ἀμαμέσον δὲ εἰς ὅλα τὰ καλά
 ὅπῃ ἔχει ὅταν εἶμαι ζωνταμόν , ἔχει καὶ τὸ
 ὅταν ἀποθάνῃ , ὅτι ἀπὸ τὸ κορμὴν τοῦ γονῶν-
 ται μελισσῶν , καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλωτον γονῶν-
 ται ὁ Βασιλεὺς τῶν μελισσῶν . Λέγουσι δὲ ὅταν
 ποιῆ τὸ πάθος εἰς τοὺς πόδας , τὸν χειμῶνα , ὅ-
 δὲν δυνάται μὰ περιπατήσῃ , ἀρ' αἰείψῃ τινας
 τὰ κέρατά τε μὴ πιάσῃ ζετῶν σμιγμένω μέ-
 λάδι ζετῶν , ὑγιαίνει σῶτομα . Εἰς τὴν μπαρ-
 παρίαν δὲ ἀρείσκουται βώδια , καὶ λέγουται
 ὀπιῶδομα . Διότι δὲν βόσκουσι ὡσάν τὰ βώ-
 δια τῶ τόπῳ τούτῳ . Νὰ παγέμεν ἔμπροσθα . Ἀλ-
 λ' ἐκείνα βόσκουται ἐρχόμενα ὀπίσω . Καὶ τὸ
 τὸ κάμρου , ὅτι τὰ κέρατά τε δὲν εἶμαι γινω-
 ρίμα . Καὶ κλίνουσι ἔμπροσθα , καὶ εἰ μὴ θελή-
 σοι μὰ ὑπάγουσι ἔμπροσθα , καὶ μὰ βόσκου-
 ται ἐμπήγουται τὰ κέρατά τε εἰς τὴν γῆν .
 Εἶμαι δὲ ὅτι εἰς τὴν θάλασσαν βούς . Ὡσάν , ἔ-
 εἰς τὴν γῆν . Καὶ δὲν τρώγῃ φάει μὰ ζῆση .
 Μόμον εἰ μὴ ἰδῆ τινα κωυγόν φασάν ὅπῃ κα-

θείμα εἰς τὴν ἕκρας τῆς θαλάσσης, εἰς πέτραν
 ὑφίλιον μακρυγὰ μετὰ ἀγκιστριον τὰ φαίεια,
 πυδᾶ ἀπὸ τοῦ νεροῦ, καὶ ρίπτει τὸν ἀνθρώπου
 μέσα εἰς τὴν θαλάσσαν, καὶ τὸν τρώγει. Δια-
 τὴ τοὶ ἀνθρώποι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης
 βέλονται ἄνω πῆ. Ὅταν κωπηγῶσι οὐραία,
 δὲν καθοιῶται εἰς τὸ πορὸν ὅπῃ εἶμαι βαθὺς. Δια-
 μα μὲν ἄνθρωποι οὐκ ἐκείρους, καὶ ρίψητους εἰς τὸ
 βαθὺς, καὶ θαυμασιώτους. Ἀλλὰ καθοιῶται
 εἰς ἀνάβαθρον μεροῦ. Καὶ ὅταν ρίπτει τὸ ἀγ-
 κιστρίον καὶ οἱ σωτῆροί του γέκουσται, ὁ βλέ-
 πω τὴν θαλάσσαν. Ὅταν δὲ μα μὲν ἄνθρω-
 πὸν μα φαίην, τρώγει τὸν πληρὸν τῆς θα-
 λάσσης, ὡσὺ ὁ χοῖρος εἰς τὴν γλῶ. Καὶ ὕτως
 ζῆ: ~

ΠΕΡΙ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.

Εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, ἀείσκουσται βο-
 θρακοὶ πολλοὶ. Ἐκεῖ εἶμαι ἀκόμη, ὁ καίπια
 θηρία ὅπῃ λέγουσται ὑδρόπιδά, ἢ ἡνωσὴ ἢ βήδρα,
 ἢ ὅποια καὶ πολλὰ κωπηγὰ τὸν βαθρακόμ. Ὅτι
 εἶμαι καλὴ τροφή τῆς βήδρας. Ἀλλὰ ὁ Βάτρα-
 χος ἔχει σωνθίαν, καὶ ὅταν ἴδῃ τὴν βήδραν
 ἀπὸ μακρὰ, δακῶν φύλλον τῆς καλαμιῶ πλά-
 για, καὶ ἡ βήδρα δὲν διώεται μα τὸν καταπίν.

Δια

Διὰ τοῦτο ἡ θήδρα ὅταν ἴδῃ τὸν βαίτραχον, ἔχει δακνωμένον τὸ φύλλον τῆ καλαμιῦ, παραμένει δὲ ἄνωγῃ, καὶ ὕψως γλυτῶρει τὴν ζωῆν.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΟΣ.

Ο Τύψ, εἶναι ὄρμεον μέγαλον μετώπρῃ, ἔ ὀρύχια μετὰ, ἔ κοτώπρῃ. Καὶ εἰς τὸ γῆθος, εἶναι κόκκιμος τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ κορμῶ εἶναι ἄσπρο. ἔχει δὲ καὶ μέγαλον λαιμόν. Καὶ τὰ ὀμμάτια τῶ εἶναι κόκκινα ὀμιάζει δὲ καὶ πάντα τῶ αἵτου. Εἶναι δὲ ἔ ὡσαύτῃ Προφήτης. Διότι ξάρισμα οἱ γύπες εἰς ποῖον τόπον γίμεται πόλεμος, ἔ δια τῆτο μαζώμεται ἐκεῖ, ἀπὸ τῶ ἀκραυ τῶ κόσμῃ, ἐλπίζοντες μὰ χορτάσσω ἀπὸ τὰ κορμῶ τῶ ἀποθαμμένων. Τόσον δὲ ἀγαπῶσι τῶ βρῶμα, ὅτι εἰμ μυδῶσι μόχον, ἢ ζιπέτιω, ἢ ροδῶσαμα, ἢ ἄλλο τί πρᾶγμα ἀνώδον, παρὰ τῶ ἀποθνήσκουσι. Οὐδένας δὲ Τύψ εἶναι ἀρσενικός, ἀλλ ὅλοι εἶναι θηλικοί. Σιωλαμβάρισμ δὲ ἢ γουω ἐγκαθρώνουται εἰς τῶτον τὸν τρόπον. γέμεται καὶ πρόσωπα τῶ ἀμέμμοτος, ἔ χάσκουσι, ἔ μετ' ἐκείνου τ' ἀμέμμο ἐγκαθρώνουται, ἔ ἔως τρεῖς ἡμέρας πάλιν

γουνῶσιν πυλλία θηλυκά. Εἰς τὴν αἴγυπτον,
ἦνυσιν εἰς τὸ μισήρη λέγουσιν πῶς ἀείσκονται γύ-
πτες μαύροι, Ὡ ἀρσονικοί, Ὡ θηλυκοί: ~

ΠΕΡΙ ΓΕΡΑΝΟΥ.

Ο Γερανός ἔχει τέτοια σιωπήσειν, ὅταν ἀρ-
χῆν ὁ χειμῶν, Ὡ φυσᾶ ἀνεμοὶ βορρᾶς, δεῖ
ἀπὸ μὲν ἕδρας εἰς τὰ μέρη τῆτα ἀλλὰ ὅλο
φάγουσιν εἰς τῆς Αἰθιοπίας τὰ μέρη. Ὡς θερμοί
ὅπῃ εἶμαι. Καὶ ὅταν πέτωται μα ἕσπασου
σιν ἐκεῖ, βαρᾶ καθ' ἕνα εἰς τὸ πόδι του πέτρα
κτ' τὴν δυνάμει του διὰ μα μὴ τὸν σαλῶν
ἀνεμος ἀπὸ τὴν γράσματος. Καθως εἰς τὰ κα-
ραβία βάλλουσι οἱ ἀνθρώποι σαβύραμ, διὰ μ
μὴ σαλῶντου. Λέγουσιν γοῦν ὅτι ἐκεῖνες
πέτρων, εἶμαι ὡσαύτ' ὅπῃ τείνουσι οἱ χρι-
στοχοὶ τὸ χρυσάφι, ἔ τὸ αἰσμη, Ὡ δοκιμάζου
εἰ μὲν εἶμαι καλὸν ἢ οὐχί. Ὄταν δὲ καθῆσιν
ὅλοι εἰς ἕνα τόπον μα μένουσιν, βάλλουσι τῆσ
ρως γοφάμης, τοὺς γοφον τὸ τῆσ ὁ λόγουρα εἰς
κοπαδίω ἐκεῖνο, καὶ φιλάγουσιν ὀλορυχθῆσ τ
ἄλλης. Καὶ πάλιν ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐφυλάγουσιν
λορυχθῆσ διὰ μα μὴ ἀποκοιμηθῆσιν πέρνας
μίαμ πέτραμ εἰς τὸ ποδαίρητους τὸ ἕνα, ἔ γέκ
ΜΕ

με τὸ ἄλλο. Καὶ εἰ μὴ τύχη ἔρυξάξῃ τινας ἀπὸ
 αὐτοὺς, πᾶσι τῇ πέτρα ἀπὸ τοῦ πόδου, καὶ ἔξ
 ὑπὸ αὐτῆς. Καὶ μετὰ τὸν τρόπον γένοιται ἀ-
 γρυπτοί, ὅτε φυλάγῃ ἕως μὴ γονῆς μέρα μὴ κί-
 νησῶν τὸν δρόμον. Εἶδε ἔτι μύκτα ἀκύνουσι
 τίποτε βόλι ἐκείνοι ὅτε φυλάγῃ, ἀγαλλῶν
 φωνῶν ἄνοιαι, ἀκύνουσι ὅλοι καὶ ἀσυνκώμωσι-
 ται, ὅτε πετῶνται. Τὴν δὲ ἄλλῃ μύκτα πάλ-
 λι βάλῃ ἄλλῃ γέροντας, ἔφυλάγῃ. Καὶ
 ὑπὸ αὐτῶν τὸν γύρον ὅλοι ἡ ὁμάδα. καὶ ὅταν πε-
 τῶν ἔχῃ τάξι, ἔξ ὑπὸ αὐτῶν ἕνας ὀπίσω τῶ ἄλ-
 λῃ, πρῶτον οἱ γέροντες, ὅτε κατόπι οἱ ῥεοί. ~

ΠΕΡΙ ΓΛΑΥΚΟΥ.

Ο Γλαῦκος εἶμαι ἕνα ὄρμεον ὅτε τὸ λέγομεν
 κικαβαγίαν. Εἶμαι δὲ πολλὰ παμύρον.
 Διότι καλὰ, ὅτε βλέπει τῶ ἡμέραν μὴ πιά-
 σῃ καφέρα πύλλῃ μὴ φαγῇ. ἀλλ' ὅμως παίζει
 μετ' αὐτὰ ὅλιω τῶ ἡμέραν, καὶ καμῆ χήμα-
 τα γελαστικά, ὅπου τῶ ἀκολουθοῦσιν τὰ πουλ-
 λιά τὰ μικρά. Καὶ μετὰ τὰ ταῦτα παμυρῶν,
 γένοιται τὰ πουλλιά ὅλιω τῶ ἡμέραν, καὶ
 τῶ βλέπῃ ἕως μὴ βραδιάσῃ ὁ καιρὸς. τότε αὐ-
 τὴ βλέπει καλὰ. Καὶ ἀρπάζει δυοτεία, καὶ

τρῶγει. Καὶ γειμίζη τῷ κοιλίᾳς. Καὶ διὰ τὰ
μαχαρέματα ὅπῃ κάμνει ὅλη μέρος πληρῶνε-
ται τὸν κόπον. Μάχεται δὲ μὲν τῆς κορῶ-
νης, διότι ἡμῶν κορῶν τῷ ἡμέραν τρῶγει τὰ
ἄνωγὰ τῆ γλαῦκος. Ὁ δὲ γλαῦκος πάλιν τῷ
μύκτα τρῶγει τὰ ἄνωγὰ τῆς κορῶνης. Καὶ ὕπως
ἔχουσιν μεγάλῳ μάχῳ. Τῷ μύκτα δὲ περὶ
πατέϊ ἐπάρῳ εἰς τὰ ὠνήτια. Καὶ ἐὰν ἄρη πομ-
τικὸν ἀρπάξῃτον, ἔ τρῶγητον: ~

ΠΕΡΙ ἌΛΛΟΥ ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ.

Ο Γλαῦκος εἶρου φάρη τῆς θαλάσσης, ἔ ὁ μοία-
ζει ὡσαύτῳ ὅπῃ λέγομεν σκυλλόφαρον.
Ἐχει καὶ αὐτὸ σιωνθεῖσιν καὶ ὅταν ἰδῇ φόβον
ἀπὸ ἀνθρώπου, ἐὰν ἔχῃ παιδία μικρὰ κατα-
πίμνητα τῷ ὥραν ἐκείνῳ, καὶ φάγει μετ' αὐ-
τά. Καὶ ὅταν πύρασι ὁ φόβος πάλιν τὰ ξορ-
μᾶ ὑγιῆ, ἔ ζωμταμᾶ. Τέτοιαν σιωνθεῖσιν ἔχει,
ἔ τὸ σκυλλόφαρον. Καὶ καταπίμνει τὰ παι-
διάτου ὅταν ἔχῃ φόβον ἀπὸ τοῦς Δελφίνας,
ἢ ἀπὸ ἄλλο κῆτος. Καὶ πάλιν τὰ ξορμᾶ ζωμ-
ταμᾶ, Σακούρα: ~

ΠΕΡΙ ΔΕΛΦΙΝΟΣ.

Ο Δέλφινας ἀείσκειται εἰς πᾶσαν θαλάσ-
 σασιν, ἔπειτα φιλάμθρωπον ζῶον. Καὶ ὅταν
 αἰσθῆται εἰς καρὰ βημάτων τραυθῶσιν ἢ μαλᾶσιν
 ὄργανα, ἀκολουθεῖ μετ' ἐκείνο εἰς πολὺν τόπον,
 καὶ εἰς τὴν εὐρὴν ἀμθρωπον πριγμῶν εἰς τὴν
 θαλάσσην, ἀγαλλητόν μετ' ἡμῶν του κυ-
 λῶντασιν ἕως τὴν ἄσπερον διαίτησιν οἱ
 ἀμθρωποι ματὸν θαψασιν. Οὐδὲ ὑπρόσθε εἰμαι
 τέτοιος. Ἀπλώμεται εἰς τὸ κύμα τῆς θαλάσ-
 σης, καὶ ἀποκοιμάται. Καὶ ἔτζη κοιμώμενος,
 καταβαίνει εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Καὶ ὅ-
 ταν ἐγγίση κάτω εἰς τὸν ἄμμορον, ἔξ ὑπὲρ. καὶ
 πάλιν ἀναβαίνει ἐπάνω. ἔπειτα πάλιν ἀποκοιμά-
 ται. Στέτοιασιν λογῆσιν ἀπὸρμα δύο τρεῖσιν ὥραισιν, ἔ-
 στωτὸς εἰμαι ὁ ὑπρόσθε. Ὅταν δὲ ματὰ ἀσπασίση
 πρὸς θάλασσαν, τρώγει ἕνασιν ψάρη ὅπῃ λέγεται
 πιθῆκος. ἔπειτα ὁμοίον τῆς μακρῆσιν, ὅπῃ ἀείσ-
 κεται εἰς τὴν γῆν. καὶ ἔτζη ἰατρῶνται. Οὐδὲ
 θηλυκὸσ δέλφινας γονῶν μόνον δύο παιδία. Σ-
 τὰ βυζάνει, ὡσ τὰ τετράποδα ζῶα. Τόσον
 δὲ εἰμαι φιλότεκνος ὅτι εἰς τὴν τύχην, καὶ κτυπή-
 σουν οἱ ψαράδων καμωνὸσ ἀπὸ τὰ παιδιάτου,
 ἢ μετὰ κίμων, ἢ μετὰ ἄλλο τίποτον κορτάρη, καὶ

τύχη ἐκεῖ ἢ μάρατου παρῶν, δὲν φάγει, ἀλλὰ
 πύτη, ἔ' ἐκεῖν ἐπάμω εἰς τὰ παιδιάτης, ἕως ὅ-
 πτε κτυποῦν, καὶ ἐκείρω, καὶ σκοπώρμουτῶ.
 Ὄταν δὲ πιασθῆ εἰς τὸ δίκτυον, ὁ Δελφίμ, ἢ
 συχάζη ἕως ὅπτε σύρμου τὸ δίκτυον οἱ ἄμθρω-
 ποι. διότι εἰς τὸ βάθος τῆ μύθῃ, ὡτὸς τρώγη ὅσα
 ψάρα εἶμου πιασμάμα μέσα εἰς τὸ δίκτυον. Ὄ-
 ταν δὲ βλέπει πῶς ἔφθασεν εἰς ὄλ. α μύθα,
 τότε χίζει μὲ τῶ μήτῶ του τὸ δίκτυον, ἢ φά-
 γει. καὶ διατὶ δὲν ἔχει σπαραχμα διὰ τῆ το ἀπ-
 πιδᾶδωατᾶ εἰς τὸ μύθον. Διότι μαζώμει τὸν
 ἀράσασμόντε, ἔ' ῥίχμεται ὡσὰμ σαγίτηα. Ἐ' χυ-
 σμ δὲ σωθήσασμ οἱ Δελφίμῶ, ἢ ὅταν πλέσασμ
 πολλοὶ, βάλλασμ ἐμπρόςτους τὰ παιδιάτης,
 ἔ' κτ' πόδιμ τὸς θηλυκῆς. ἢ ὕσθρον ἀκολουθῶν,
 καὶ οἱ ἀρσωνικοὶ: ~

ΠΕΡΙ ΔΡΑΚΑΙΪΝΗΣ.

Ὁ Δράκωμ εἶμου ψάρω εἰς τῶ θάλασσαν, ἢ
 οἱ ἄμθρωποι τὸ λέγουσμ δράκαιμα. καὶ τὸ
 φαγῆτου εἶμου γλυκὸν ἢ ὠφέλιμον. πλῶ ἔχει
 εἰς τὰ ποδάειατης φαρμακερον κοντρή, με τὸ
 ὅποῖον εἰμ κοντρήσῃ ἄμθρωπομ ἀποθνήσκει.
 Εἶμου δὲ ἢ ἰατρείατῃ μα τὸν χίσεκ ἐκεῖμτῃ τὸν
 δράκωμ-

δράκοιτα μὰ βάλης τὸ σικώτην ἐπαίρω εἰς τὴν
 πληγῶν. Διὰ τῆτο προσέχουται οἱ ψαράδοι,
 ὅ δὲν τὸ παίρω μὲ τὸ χέρωτους ἕως μὰ ψω-
 φήση. Εἶμαι δὲ πλυμῖς ὡσφ' ἔχιδνα, ὅ μα-
 κρὺς ὡς ὄφεις. Πλῶ εἶμαι πλατὺς:~

ΠΕΡΙ' Ε'ΛΒ'ΦΑΝΤΟΣ.

Ο Ε'λίφας εἶμαι ζῶον μέγα τετράποδον. Οἱ
 ἄνθρωποι δὲ τὸ ὀνόμαζον φήλω, καὶ εἰμ
 δὲν γονῆ δώδεκα χροῶν, δὲν σιωπάζεται μὲ τὸ
 θηλυκόν. Διότι ἐπειδὴ εἶμαι τὸσον μεγάλον ζῶ-
 ον, δὲν εἶμαι διωατὸν μὰ τὸ γονῆση ἡμητέρατῶ
 εἰμ δὲν εἶμαι μεγάλη εἰς τὴν ἡλικίαντῆς. Νὰ γε-
 μῆ δώδεκα χροῶν. Διὰ τῆτο ζῆ ἔ πολλὰς χρο-
 μὲς ποντήκοιτα, καὶ ἐξήκοιτα. Καὶ ὅταν θέλι
 μὰ γονῆση βρέφος δὲν τὸ γονῆ εἰς τὴν γλῶ, ἀλ-
 λά ὑπάγη ἢ εἰς λίμνῶν, ἢ εἰς ποταμόν, ἔ ἐκεῖ τὸ
 γονῆ. Διότι ὁ Ε'λίφας δὲν ἔχει γόνατα, ὡσῶν
 τὰ ἄλλα τετράποδα, ἀλλὰ εἶμαι τὰ ποδάρι-
 ον ὅλα ἕνα πράγμα ὡσῶν ξύλα μεγάλα. Καὶ
 ἐπειδὴ ὡσῶν πῆση εἰς τὴν γλῶ δὲν διώεται μὰ συ-
 κωθῆ, διὰ τῆτο γονῆ μέσα εἰς τὸ μῦρον, καὶ ἐ-
 κείμος πλείοντα ἀγέμει ἔξω εἰς τὴν γῆραμ. Καὶ
 διατρέφεται μὲ χορτάρια. Ὅταν δὲ θέλου-

σιν οἱ ἄνθρωποι μὰ τὸν πιάσιν, κόπτει τὰ δέν-
δρα. Καὶ ἀφώσιν ὀλίγον κράτημα, καὶ ἐκεί-
νος ὁ λέφας ἔχιν σωήθειαν, ἔκνυπιζεί εἰς τὰ
μεγάλα δένδρα, καὶ κοιμάται. Ὅταν δὲ θέλει
μὰ κνυπίση τὸ κορμῆτον μὰ ἀραπαυθῆ, καὶ μὰ
κοιμηθῆ, κόπτεται τὸ δένδρον τελείως ἀπὸ τὸ
βαρος, καὶ πίπτει κάτω εἰς πλώγιω ὁ ἐλέφας,
καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχει γόνατα, δὲν διώεται μὰ
συκωθῆ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀφώσιν τὸν ἐκεί-
πειρασμῶν ἡμέρας πολλὰς, καὶ ὅταν τα-
πειρωθῆ, δένρωτον, ἔπερμητον ὅπως θέλει-
σιν, ἄλλοι δὲ πιάρωτον, κάμρον τὸν λάκκον
πλατῶ ὅσον χωρεῖ τὸ κορμῆτον. Νὰ ἔχει ἀδεια
μὰ γυρίζη, καὶ ὁ λάκκος ὅσον ὑπάγει κάτω, τὸν
κάμρον γονώθρον. Ἐπειτα βάλλουσιν εἰς τὸ
χεῖλος τῶν λάκκων, δύο, τρεῖς, χειμωνικά μεγά-
λα ἔσορτας, καὶ ξάρωσι πῶς τὰ ἀγαπᾶ. Καὶ
ἐκείνος ὑπάγει μὰ τὰ φάγη, καὶ ὅσα κνυθῶσιν,
καὶ ὑπάγουσι κάτω εἰς τὸν λάκκον, καὶ ὁ ἐλέ-
φας κατεβαίνει κάτω μὰ τὸ φάγη, ἔσταν ὑπά-
γει κάτω εἰς τὸ γέρωμα, καὶ πλέσιν δὲν ἐμπορεῖ
μὰ γυρήση. Τότε τρέχουσιν οἱ κωκνοὶ μέξυλα,
καὶ τὸν δένρωσιν περιεσᾶ, καὶ ἐκείνος μὴ δυνά-
μχος, μὰ γραφῆ εἰς ἄλλον μέρος δὲν ἔχει τί
μὰ κάμν. Μέσον δὲ εἰς ἐκείνας τοὺς κωκνοὺς
εἶμαι

είμαι ἕνας ἀνθρώπος ὀνδυμῆος μεῖν ἅπαντα φορέ-
ματα καὶ ὅταν τὸν δέρισον οἱ ἄλλοι, ἔρχεται
ἐκείνος καὶ τὴν παρακαλεῖ, καὶ τὸν ἀφίωσιν.
ἔζη τὸ κάμνον εἰς πολλοὺς ἡμέρας. Τότε ὁ
ἐλέφας βλέποντας ἐκείνον μετ' ἅπαντα φορέ-
ματα πῶς τὸν λυφώμην ἀπὸ τὸν δαρμόν, ἔπῳς
τῆ φέρρει, καὶ ὀλίγον χορτάρη. Σωηθίζητον, ὅ
τῆ ἔχει μεγαλίω χαίρει. καὶ ἐκείνος μετ' ὅσα
ρος ἀρεβοῦμαι ἐπάρω εἰς τὴν ῥάχιντου, καὶ κα-
θεταί. Μετὰ ταῦτα ὡσαυτὶς πῶς ταπεινώ-
θη, ἔῶσωνθησεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἐκείνον. Σκα-
πτυσιν ἀπὸ μακρὰ τὸν λακκοῦ ἐκείνον, καὶ δι-
γέμει ὁ Ἐλέφας. καὶ τὸν σέρρει ἐκείνος ὁ λάνκο-
φόρος ὁποῦ ἔσωνθησεν μετ' αὐτῆ. Οἱ δὲ ἄλλοι
ἀνθρώποι γέκοωται ὅ ἀπὸ μακρὰ ἕως μὰ συ-
μηθίστη, καὶ μετ' ἐκείρους. ἔχει δὲ δύο ὀδοῦντας
μεγάλους, οἱ ὅποιοι εἶμαι πολῦτιμοι. Διότι οὐ-
χί μόνον εἰς μαχοίεαι, καὶ εἰς ἄλλα ταῦ δου-
γύονται οἱ ἀνθρώποι, ἄλλα καὶ τὸ ξέσμα τῶν
δοῦντίων πίνωμην μέσα εἰς τὸ κρασίον. ἔῶσων
τῆς ἀνθρώπων, ὅπῃ πτύουσιν τὸ αἷμα. Πάρω τε
δὲ ταρατῆ ταῦ αὐτῆ, διότι φοβάται τὴν
μῆσιν, καὶ ταῦ κοῦσῆπια, μὰ μὴ τὸν προσεγγί-
σων. ἔχει δὲ καὶ ταῦ τῶ τῶ σωηθίστη οἱ
Ἐλέφαντες, καὶ ὅταν θελήσων μὰ περῆσων

ποταμόν . Πρώτον βαρμυσιν τὰ μικρὰ παιδία ,
 S περρυσιν . S τότε περρουῶ , καὶ ἐκείνοι οἱ με-
 γαλοὶ , S τῷτο, διαρὰ μὲν περρυσιν πρώτον οἱ
 μεγάλοι . S καὶ μὲν λάκκον μετὰ πόδια τρις , καὶ
 βυθισθῶν οἱ μικρότεροι . Ο' δὲ θάματα τούτου εἶμαι
 ὅταν γωνὴ ἐξωίτα χρομῶν . Η' καὶ προτίτερα
 ἀντύχη , S καὶ μὲν ὁ πορτικὸς φωλεαρ εἰς τὸ ἀφ-
 πίτη : ~

ΠΕΡΙ' Ε'ΡΩΔΙΟΥ'.

Ο' Ε'ρωδιὸς εἶμαι πουλὴ ὡσαρ τὸν κύκνον λώ-
 κός . Πλὴν εἰς τὸ κορμὴ εἶμαι μικρότερος .
 S ζῆ , S εἰς τὴν θάλασσαν , καὶ εἰς τὴν γερεαρ .
 Διότι ὅταν εἶμαι εἰς τὴν θάλασσαν τρώγη μι-
 κρὰ ὄψαρια , εἰς δὲ τὴν γερεαρ φώγει τοὺς καρ-
 πους , καθὼς S τὸ ἄλλα πουλῖα . Ἀπὸ ὅλα δὲ
 πρώτον αὐτὸ κτιζεὶ τὴν φωλεαρτου . Ως λέγει
 ὁ Προφήτης Δαβὶδ . Τοῦ Ε'ρωδιῦ ἡ κατοικία
 ἠγείται αὐτῶν . Πλὴν δὲ φωλάει εἰς τὰ δέμ-
 δρα , ἀλλὰ εἰς περρῶδεις τόπους , καὶ παραθα-
 λασσίν , ἀρείσκορται δὲ πολλοὶ Ε'ρωδιοὶ , εἰς τὰ
 μνησῖα ὅπῃ ὀρομάζοιται διομήδους . Καὶ εἶμαι
 εἰς τὸν κόλπον τῆς Βουετίας . Ε'χουσιν δὲ ἐκείμα
 σωήθειαν , ὅτι εἰς καμῖμα φραύκορ ἢ ἄλλης φυ-
 λῆς ἀμθρωπορ , δὲμ πλησιάζοι παρτελῶς . Εἰ
 δὲ

δὲ ἰδῆσιν καμῖναυ Χειριαμόν, ὅπῃ ξάυρη τὴν ἑλ-
λιωικίω γλώσσαι, μα ὑπάγῃ ἐκεῖ τυχοῦν εἰς
ἐκείνον τὸν τόπον. Παράδῃς σωθρίζετο ἔμα
ἀπὸ τοῦ ἄλλου ποῖου μα ὑπάγῃ πλησιώτορον,
τὴς Χειριαμῶν ἐκείνῃ. Καὶ τόσον τῆ Σημώμην,
ὅτι καὶ ἔως τῷ τράπεζάμου ἔρχοιται, καὶ
τρώγῃσιν ψωμῆ. Διότι ἀγαπῶσιν πολλὰ μα
τοὺς εἰψοῦν κομμάτη ψωμῆ. Τόσιω δὲ σο-
φίαμ ἔχουσιν ἐκ Θεοῦ, ὅτι εἰμ τύχη ἄλλος ἀμ-
θρωπος ἀλλόφυλος εἰς τῷ μέσιω τῶν χει-
ριαμῶν, καὶ τοὺς ρίψῃ, καὶ ἐκείνοε ψωμῆ, δὲν
τὸ πέρμην. Μόρον ὅσον ρίψοῦν οἱ Ῥωμαῖοι,
ἐκῆρο τρώγῃσιν. Ἐχει δὲ καὶ ἄλλῶ σωθήσαι
ὁ Ἐρωδιος, ὅτι καταπίμην ρεῖδια, καὶ ἀμμήδια,
ὅταν τὰ καταπίει μέσα εἰς τὸν σόμαχόντε
ἀμμοίγῃσιν, καὶ μένῃ τὸ κρέαστους. Τα δὲ κόκ-
καλα πάλιν τὰ ξορῶν: ~

ΠΕΡΙ Α΄ΧΗΝΟΥ ΧΕΡΣΑΪΟΥ, ἡγου Καυτζοχοῖρου.

Ο Καυτζόχοιρος, ὁμοιάζει τὸν χοῖρον εἰς τὸ
πρόσωπον, ἔ εἰς τῷ ὕραι. Καὶ ἔχει ἀκάμ-
θια μεγάλα. Ἐχει δὲ τέτοιαμ σωθήσαι, ὅταν
ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀμπέλη, καὶ τιμαζει, τὸ κλῆμα ὅ-
ταν

ταμ ἔρου σα φύλια ὤριμα. Ἐπειτα κυλίεται ἐ-
πάρω εἰς τοὺς ῥώγους ἐκείνους, ἵσ μαζορῦται
ὄλους εἰς τὰ κανθιάτα, καὶ ἐτση ἕπαυη φορτω-
μῆος, ἔταγίσει τὰ πύλλιατα. Οταν δὲ ἴδῃ κα-
μέραμ ἀνδρωπορ, συμμαζώμεται, ἔγίρεται ὁ-
λοσρόφυλος. Ἐκρατεῖ, καὶ τὸν ἀνασασμόρτα μα-
φάμεται ἀπὸ θαμ μῆος. Εἶδε ἴδῃ, ἔ ἀπλώσει
μα τὸν πιάση, παρὰ ἄθυσ ἐκείνος καταρεῖ τὰ χέ-
ρια τῶ ἀνδρωπυ, ὁμῶ Ἐ τὸ ἐδικήρτα δέρμα, δια-
μα τὸν συχαφθῆ μα μὲ τὸν πάρη. Λέγουσι δὲ,
ὅτι ἀρίσως, ἔ μα μὲ ἠθελον βρέχη μετ' αὐτὸν
τὸν φόπορ ὁ ἀχμῶος τὸ δέρματῶ, ἠθελον ζῆ
πολλὰς χροῖας. Ὁμως προ κείρει καλλήτερα μα-
ζῆσις ἐλιγότερον, παρα μα τὸν θαματώσων τῆς
ῶρας. Διὰ τῆτο, Ἐ δίχως τὸ θελημάτῶ δὲ ἀμάγ-
κῆς καταρυῆ τὸ δέρματῶ, δια μα μὲ τὸν πιάσων
οἱ ἀνθρωποι. Τὸ δέρματῶ δὲ οταν τὸ καύσων, Ἐ
τὸ κα μῆσιρ σακτίω, ἐτση ὡσαρ εἶρα μῶ ἀγκα-
θια, Ἐ μα τὸ ἀνακατώσων με πιάσων ὡσαρ πί-
ωτῶσι, τὰ μαλλια τῆς κεφαλῆς, μα τὰ αἰεί-
ψων. Στερεώμεται. Καὶ ἀρέπεσαρ τὰ πρῶτα
μαλλια βλασῶσι ἄλλα. Ἀ κόμη εἶρ πῆ ὁ ἀν-
δρωπος ὡτῶ τῶ σακτίω με ἄσων κρασίρ, Ἐ
ἔχει πόπορ εἰς τὰ μεφρα ἰαφάεται: ~

Π Ε Ρ Ι Α Ρ Χ Η Ν Ο Υ

Θαλασίου.

Ο Ἀρχίως ὁ Θαλασίως εἶμαι γνωρισμένος ἀπὸ ὄλης. Ἐχει δὲ σωήθειαν, ὅταν ἡ ἄρεμος δυνατὸς, ὅταν ἄσπασα τῷ Θαλασῶν, ὅταν τὸς ἀείσκει πέφους βαρείας, ἔτειλίσεται, μὰ μὴ τὸν παρὴν ὁ ἄρεμος, ὅταν ἡ ἄσπασα εἰς τὸ βάθος τῆς Θαλασσίας. Διότι ἡ βαθεῖα Θαλασσα εἶμαι ὁ θαλάσσιος. Καὶ διὰ τῆτο πάντα ἀείσκειται εἰς τὰ παραγιάλλα. Λέγουσι δὲ δῖα τὸν. Ὅτι εἶμαι τὸν τζακίσης. Ἐπειτα μὰ τὸν ρίξης εἰς τῷ θαλασῶν πάλιν σωτίζεται. ἔγίμεται ὡς πρότερον.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ι Δ Ν Η Σ.

Η Ἐχει, ἡγοῦσιν ὁ ὄχονρα, λέγουσιν πῶς ὅταν θέληται σωσασθῆ με τὸ θηλυκὸν, βαρῆ τὸ κεφάλητες μέσα εἰς τὸ γόμα τῆς θηλυκοῦ. Καὶ τὸ θηλυκὸν ἀπὸ τῷ ἡδορῶν σφίγγεται, καὶ κόπτει τὸ κεφάλητες ἀρσονικοῦ, καὶ θαμωτῶμεται. Ὅταν δὲ θέλει μὰ γονῆση τὰ παιδιάτης δὲ ἔχει φύσιν ἀπὸ κατῶ μὰ γονῆση, μόνον ἐκείνα εἰς ἐκδίκησιν τῆς παρὸς τῶν, τρώγουσιν τῷ κοιλίαν τῆς μητρός τῶν, καὶ ἔπως ἀγέμεται.

σμ. Τότε εκείνη πειν ἀποθάνη ὅσα φθάση ῥώ-
γη. Τα δὲ ἄλλα φάγουσιν ἐδῶ ἔκκει, ὅ ἐλαφρο-
μύηται ἀπὸ τοῦ θάνατον: ~

Π Ε Ρ Γ Ε Λ Α Φ Ο Υ .

Πῆ ἔλαφος, ἔχῃ τέτοια σωήθειαν, ὅταν
γηράση ὑπάγη, ἔδεισκη φωλεὰν ὄφι-
δίν ὅπῃ μυρίζῃ ὡσάν μοχος, καὶ εἶναι πολλοὶ
ὄφιδες τέτοιοι εἰς πάσα τόπον. Ὅταν γούῃ τὸ
εὐρηθάνη τὸ σῶμα τῆς εἰς τῷ τρύπῃ τοῦ ὄ-
φειος, καὶ αἰμασέρμει τῷ προῦτου πολλοῦς βο-
λοῦς. Ἔως ὅπῃ μὰ τὸ σύρη ἔξω τὸ ὄφιδι μὰ τὸ
φάγη. Πλὴν τῷ ὥραμ ἐκείνῳ ζητᾷ μερὸν μα-
πίν, ἔάν δὲμ εὐρη ἔτοιμον μερὸν μα πίν, παρὰ
θὺς ἀποθάνισκη. Ὡς λέγει, καὶ ὁ Δαβιδ. Ὁ
σρόπον ἑσπιοθεῖ ἢ ἔλαφος ἑσπιο τὰς πηγὰς τῶν
υδάτων, ἀπ' αὐτῶ τῶ ἔλαφομ ὅπῃ μὰ φάγη ὄ-
φίδη, μαζώμυσιν οἱ ἀνθρώποι τὸν μόχον. Ὅτι
τὸ ελάφη, εἰμ δὲμ φάγη ὄφιδη, μόχον δὲμ ποιεῖ.
Τοῦ δὲ κορὸν ὅπῃ πάντουσιν τὰ κέρατα τῆς, δὲμ
ἀίγην μὰ φάγη εἰς τῆς ἀνθρώπων, ἕτε εἰς ἄλ-
λα θηρία. Ἀλλὰ κρυμμένα περπατῆσιν, ὅ βό-
σκοῦται. Διότι ὄν ῥέπουται μὰ φάμου δι-
χως κέρατα. Τὸ δὲ φαλαγγίον εἶναι κτ' πολ-
λα

λα βλαβερὸν, καὶ εἰς τὰς ἀνθρώπους, ἄξοχος
 δὲ εἰς τὴν ἑλαφοῦ. Εἶμαι δὲ ὡσαύτιστα
 φησ. Πλὴν εἶμαι μεγαλύτερον, καὶ μαῦρον. Σ
 υψιλοῦ εἰς τὰ πόδια. καὶ ὅταν δακῶσιν ἀνθρώ
 γον, ἀποθασισκῆ. Αὐτὸ γουὼ τὸ φαλαγγίον
 μαχεταὶ τὴν ἑλαφοῦ. καὶ ὅταν τὴν δακῶσιν,
 ὑπάγῃ ὡς τὴν ἑλίσκει κιστὸν εἰς τὰ δένδρα. Ἐ
 μόρον μα φάγῃ ὀλίγον ἀπ' αὐτὸν ἰατρύεται. καὶ
 ὅταν ἀσθενήσῃ, δὲν χεῖζεται τὸν γαλιῶν, ἢ τὸν
 ἰσποκράτιν μα τὴν ἰατρύσῃ. Ἀλλὰ ὑπάγῃ, ἔ
 φῶν σέλινα, καὶ ἰατρύεται. Καὶ ὅταν θελή
 σῃ μα σιωουσαδῆ με τὸ θηλυκὸν, ὑπάγῃ τὸ
 ἀρσονικὸν, καὶ βάλλῃ κιστὸν, καὶ ἄλλα βότα
 μα εἰς τὰ κέρατά του, καὶ ὕψις ὑπάγῃ. Ἐ σιω
 σαζεται. καὶ κάμρητο μερόπον, δια μα φάγῃ
 ἄμορφος.

ΠΕΡΙ ἸΒΕΩΣ.

Ὁ Ἰβίς, εἶμαι πουλὴ ὡσαύτιστα τὸν Πελεκᾶρον κα
 τὰ τὸ χῆμα. Πλὴν εἶμαι μεγαλύτερον. Σ
 ἑλίσκεται εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰγύπτου. Τρώγει
 δὲ σκορπίους ὅπου ἑλίσκοιται εἰς ἐκεῖνα τὰ
 μέρη. Καὶ εἶμαι μεγάλοι ὡσαύτιστα καραβίδες. Τρώ
 γει δὲ καὶ τὰ ὄφidia ὅπῃ ἔχουσι ὡς τὰ. Καὶ δια
 τοῦτο οἱ Αἰγύπτιοι τὸν καιρὸν τὸν παλαιὸν, τὸν

ἐτιμῶσαμ αὐτὸν τὸν βίω ὡς θεόν. Ὅτι τις ἐ-
 λυθέρωνον ἀπὸ τῆς σκορπίου, ἔτις ὄφεις τῶ
 πτερωτῆς. Τῶ δὲ Φωλεάρτου δὲν τῶ κάμρι ἐ-
 πάμω εἰς τὰ δένδρα ὡσαύτ' ἔτα ἄλλα πυλλία.
 Ἀλλὰ ἐπάμω εἰς ταῖς φοιμικαῖς. Διότι τα κη-
 ρα δια, ἔοιμι φίτζε. Ἐπιβλάμματα κ' πολλὰ
 τὰ πυλλία τῶ. Καὶ δια τῶτο κάμρι τῶ Φωλε-
 αρίτῶ εἰς τὸ δένδρον τῆς φοιμικαῖς, ἐπειδὴ ἔχει
 κέρτρα μεγάλα. ἔ τὸ κερὰδὴ μὴ δὴμα μῆμον μα
 ἀρεβῆ, δὲν ἐμπορεῖ μα τα βλάψη. Ἐχει δὲ καὶ
 ἀλλίω χὰ ριμ ἐκ θεῶ. ἔ ὅταν φαῖν πολλὴ φα-
 γῆ δὲν δὴμάται μα τὸ ἀγάλη ὑποκάπτου,
 διότι ὁ γόμα χόστῶ εἶναι πολλὰ θερμός, ἔ ὅταν
 τὸ φαγῆτου μείρη μέσα γίμεται ὡσαύτ' πέτρα. Σ
 αὐτὸς πέρρει θαλάσσαν εἰς τὸ γόματῶ, ἢ ἔ ἀπὸ
 ἀλμυρῶ λίμνῶ μερὸν. Διότι εἶναι πολλοῖς λί-
 μμοῖς ἀλμυροῖς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς Αἰ-
 γύπτῶ. Σ αὖτ' αὐτὸ τὸ μερὸν πέρρει με τὸ γόμα-
 τῶ, καὶ γυρίζῃ τῶ μήτῶ τῶ πρὸς τὸν ἀφεδρῶ-
 ματῶ καὶ ὅπως χύμρι τῶ ἀλμῶ ἐκεῖνῶ μέσα
 βαθεῖα εἰς τὰ ἀνδοαδία τῶ καὶ χωρεῖ μα χερα-
 σθῆ τῶ διοσκορίδῶ τὸ ἐγκλυσηρῆ, αὐτὸς μόμος-
 του ἰαφάεται. Διότι τὸν κηρῶ ἀπὸ κάτω, ἔ ἀ-
 γάζῃ τῶ βρώσιμου: ~

ΠΕΡΙ' ΙΧΝΕΥΜΩΝΟΣ.

Ο Ιχθύων, είμαι εις τὴν ἰδέαν ὡσάν τὸν κρο-
 κόδειλον. Πλὴν είμαι μικρότερος, **Σ** λέπια
 ἔχει. **Ε'** χειρὲς ἔχθραμ με τὸν κροκόδειλον. **Σ**
 τραμ θέλη μά πολεμησῶν, ὑπάγει εἰς πηλὸν πε-
 ριασὸν, καὶ κυλιέται μέσα, ἔπειτα εὐγέμει εἰς
 τὸν ἥλιον, καὶ ξηραίμεται, **Σ** πάλιν κυλιέται εἰς
 τὸν πηλόν. ἔ παλιν ξηραίμεται εἰς τὸν ἥλιον. **Σ**
 ὅταν μαζωχθῆ πολὺς πηλὸς ἀπαρωτευ, τότε
 ὑπάγει ἔ πιαρμεται με τὸν κροκόδειλον. καὶ με
 τὴν ἀσπίδα τοῖς το φρόπως, ἔ πολεμεῖ. Διότι ἐκεί-
 ρος ὁ πηλὸς ἐμποδίζει τὸ δακνωμα τῆς ἀσπίδος, ἔ
 δεῖν τὸν φαρμακώρμει. **Ο** ταν δε πολεμεῖ με τὸν
 κροκόδειλον, ὁ φοχύλος τὸ πηλὸν ὀπὲ φώγη τὴν
 βρώσιν τῶ κροκοδειλου, (καθως τὸ θελορμει εἰπῆ
 παρεμπροσθεν) **Ε** κείμος ὁ φοχύλος πέτιται
 ἀνωθεν τῶ κροκοδειλου, ἔ τὸν κρη εἰς τὴν μῆτ-
 τῶ. Δια μά θυμωθῆ κατα τῶ ἰχθύωνος .
 Πλὴν ὁ κροκόδειλος ρικᾶ πολλὰς βολαῖς. Τυ-
 χερμει δὲ ἔ ἄλλοτε, ἔ ρικᾶ καὶ ὁ ἰχθύων. **Ε**-
 ρμαι δὲ ὁ πολεμὸς των δια ταῖς ἀβδελλαις ὁποῦ
 ἀεισκυρται ἐκεῖ. **Ε**ίμαι δε πολλὰς ἔ μεγάλας
 εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν τῶ μισηειν. Διότι συμ,
 εἰζορται ποῖος μά φάγη περιεσσοτεραις: ~

ΠΕΡΙ ΚΟΡΑΚΟΣ.

Ο Κοραξ, ἔχει τοιαύτην σωήθειαν. Ὅτι τὸν
 Βιβλίον Μύα καθολικῶς μερὸν δὲν πίνει καλῶς,
 ἔδιψα μα' πῆ. πλὴν δὲν διώαται, διότι δὲν κα-
 τεβαίνει εἰς τὸν λαιμόν τε. Δια τὴν το κραζει με-
 γαλοφῶως τὸν κορορὸν ἐκείνον, καὶ τὴν το εἶνον
 παιδάσιν ἐκ θεῶ πρὸς αὐτόν, διότι ὅταν εἶνον
 κρατα' πηλλιάτου, δὲν τα θρέφῃ παντελῶς.
 Μόρον ἀφίωμντα μοραχα εἰς τὴν φωλεαν. ἔ-
 κείνα πειρῶσιν, ὡς κραζοσιν μεγαλοφῶως. Καὶ
 ὁ θεὸς λυτὴν ἀλμύστα, γέλνει τοὺς μῦθους, ὡς ἄλ-
 λα μικρα ζωίφια ὡς ἀπεργῶσι σημά' ἀπὸ το σῶ-
 ματους. Καὶ ἐκείνα ἀρπάζουσιν ἀπ' αὐτά, καὶ
 διατρέφονται ἕως ἕνα πετάσασιν. ὅτι δὲ εἶνον
 ὁ λόγος τοῦ ἀληθινοῦ ἀείσκομεν εἰς τὸ Βιβλίον
 Γ'ωβ. καὶ λέγει: ~

,, Τίς ἠτοίμασε κορακι βοραν; μεασοὶ γὰρ αὐ-
 ,, τῶν πρὸς κύριον κεκραγασιν, πλαμόμενοι,
 ,, τα ὅσα ζητωῦτες; καὶ ὁ Προφήτης Δα-
 ,, βίδ λέγει, καὶ τοῖς μεασοῖς τῶν κοράκων τοῖς
 ὄσκαλυ μύθοις αὐτοῦ, καὶ ἄλλω δὲ παρανο-
 μορ σωήθειαν ἔχει, ὅταν πειράσῃ, τρώγῃ τὰ
 πηλλιάτου, ὅταν εἶνον μικρὰ. Δι' αὐτοὺς γουῶ
 τοὺς αἰτίους, πεδάσεται ἐκ θεῶ. Τὸν μύα ἐκεί-
 νου. Τὸν δὲ αὐγόν τε ἔχει τέτοιαν ἐργεσίαν. Α·

μαμίοντο με καὶ μερσιμκοικα, ἔ αλείφθησαν τα-
μαλλιά, ὅ τὸσον γίνηται μαῦρα, ὅπῃ δια πολ-
λω καιρὸν δὲν γρωρίζουται πῶς ἡσασ ἀσπρα.
Λέγουσιν δὲ, ὅτι ἐὰ μ εὐρη τιμὰς τὰ ἀγαθὰ εἰς τ
φωλεὰν καὶ τὰ βράσι, δὲν δύνονται μὰ κάμου-
σιν πύλλια. Δια τῦτο ὁ κόραξ γρωρίζει ἕνα βό-
ταμον, καὶ ὅταν ἰδῆ πῶς δὲν ἀγέρωσι τὰ πύλ-
λιάτῃ, ὑπάγει ὁ ἀρείσκειτο, ἔ μετ' ἐκείνο μόμον
τὰς ἐπίξει καὶ παρ' αὐτοῦ, γίνονται εἰς τὴν πρῶ-
τῶτους τάξιμ. Καὶ ἐπεδὴ ἡξάθη καλά, πῶς τ
πειραζοσιν οἱ ἀνθρώποι, δια μὰ πάροισι ἐκείνο
τὸ βόταμον ἄνωτὸς ὡσὰμ τὸ φέρηεις τὸ σόματῃ,
ἔ τὸ ἐπίσει εἰς τὰ ἀγαθὰ, σῶτομα πέρμητο, ἔ ρί-
πτῃτο εἰς ἔρημον τόπον, δια μὰ μὴ τὸ εὐρη τιμὰς
Πλῶ ἐκείνοι ὅπῃ τ' ὄσπιτροῦν τ' κορακα, ἔ θέ-
λωσι μὰ τοῦ πάροισι τὸ βόταμον, ἀνθὺς ὅπῃ τ'
ἰδῆμ ἔ ἔλθῃ ἔ καθῆσει εἰς τὴν φωλιαίμ με σαγίτ-
ταμ, ἡ τῃ φεκη, κτὺ πῦσιν τῃ, ἔ ἀσπο θησκεί, ὁ
ἀρείσκειμ τὸ βόταμον, ἔ εἶμαι πολυτιμον πρᾶγ-
μα. Διοτι ἔχει ἐμέργειαν καὶ ὅταν δὲν πορῆ μὰ
χονρῆσῃ ἡ γυνὴ μόμον μὰ τὸ πιάσει εἰς τὸ χαίρη-
τῃς, ἀνθὺς γονμα τὸ παιδί, δίχως καμέμαμ πό-
μον. Τῦτο τὸ βόταμ εἶχον ποτε οἱ Βασιλίσαις
ὡς πολύτιμον. ἔχει ἔ ἄλλῳ ἐμέργειαν, ὅτι ἡ
χολῆ τῃ κόρακος, εἶμαι ἰαματικῃ εἰς τ' σελῳιασ

μόν Τουτο γυν ξάροντας ο κόραξ, πώς τ κωυ-
γού δια τή χολώτε. όταν τόν πιάσῃ, αὐτὸς
σκορπίζει τή χολώτε εἰς τὸ κορμίωτου, καὶ
σφάζουσι τοὶ ἄνθρωποι, ἔδειν ἀεισκῶν ποσῶς
χολώ. Θέλη λοιπὸν με τῆ φεικῆ μα σκοπῶν ἔ-
ξαφρα, δια μα ἄρης τή χολώτου.

ΠΕΡΙ ΚΥΚΝΟΥ.

Ο Κύκνος εἶμαι πύλλη θαλασσίον, με μακρὰ
ποδάρα. καὶ πτερά ἅπασρα, ἔχῃ δε σωή-
θειαν, καὶ πρό βλέπει τὸν θάματόν του. ἔ όταν
γνώσῃ πῶς μέλη μα ἀποθάνῃ, φεῖς ἡμέρας
ἀρχητερα μύκτα καὶ ἡμέρας τραυδᾶ μοσιμα ἔ
γλυκῆα, καὶ ἔπως φραυδῶντας ἐκ πρει. καὶ τῆ-
το γηλιτᾶει τῆς ἀνθρώπου οἴπου φοβουῖται
τὸν θάματόν. Διότι αὐτὸς φαμερώμεν πῶς χαί-
ρεται τὸν θάματόν του, ὥστε φραυδῶντας καὶ
χαρῆ μένος ἀπὸ θνήσκει: ~

ΠΕΡΙ ΚΟΚΥΓΟΣ.

Ο Κόρυξ εἶμαι αὐτὸ τὸ πύλλη, οἷον λέγομεν ἡ-
μεῖς κῆκορ καὶ κελαδεῖ τή ἀρειξίμ. Εἶμαι
δὲ παμῆρομ κατὰ πολλὰ. Διότι δὲν γουμᾶ εἰς
τῆ ἐδικλίτῃ φολεᾶν, ὡσᾶν τὰ ἄλλα πύλλια. Ἀ λ-
λά ὑπάγῃ, ἔ, γουμᾶ εἰς ξέμοις φωλιαῖς. Οἷον
μα ὁμοιάζου τα ἀγᾶτα εἰς τὸ μήκος μετ᾽ ἐκεί-
νων τῶν πύλλιων. Ὡσᾶν τῆς πέρδικας, ὡσᾶν τῆς

φάσ.

φάσασαι, ὡσαύτῃς κίσασαι. Καὶ αὐτὸς μὲν ὑπά-
γει ἐβόσκη εἰς τὸ θέληματος. Το δὲ ἄλλοι πυλ-
λίου ὅπῃ εἶμαι ἢ φωλεὰ ἰδικήτης, θαρῶντας πῶς
εἶμαι τὰ ἀγαθὰ ἰδικήτης πυρῶντητα ὅλα. Ἐὐταμ
γονηθῆσιν τὰ πύλλια, τὰ μὲν ἰδικήτης θρέφει-
τα ἐκείνου τὸ πύλλιον. Τα δὲ τῷ κόκυρος ἀφῶν-
τα. Ὁ δὲ κόκυρι, ἔχωντας τὴν ἐμποίαν δια τὰ
πύλλια, ὑπαγὴ καὶ περρητὰ ἔμας προς ἔμα
μὲ τὴν μητήτης, ἔως εἰς τὴν φωλεάντης, ἔ ἐκεί-
τὰ θρέφει, ἔως μὰ πετάσιν: ~

ΠΕΡΙ ΚΙΝΑΜΩΜΟΥ.

Ο Κινάμωμος. Εἶμαι ὄρνεου ὡσαύτῃς μικρὸς Πα-
γῶν. Πλὴν ἢ ὑράτου εἶμαι μικρότερη, καὶ
τὸ χρώματος ἀσπρὸν, καὶ ἢ μητήτης κύττειν ὡ-
σαύτῃς Ἰέρακος. Εὐεῖσκειται δὲ εἰς τὴν Ἰουδαίμο-
μα Ἀραβίαν. Λέγεται δὲ Κινάμωμος, διότι τὴν
φωλεάντης τὴν κάμην ἀπὸ τὰ ξύλα τῆς καμὴλ-
λας. Εἶμαι δὲ πολλὰ ἀπὸ τῶντα εἰς τὴν τοπὴν ἐ-
κείνην. Πολλὰκι δὲ εἰς γαῖαν μεγάλη βροχὴ χα-
λᾶ τὴν φωλεάντης, ἔ ρίχνηται ξύλα καὶ τὸ ἀπὸ
τὰ δένδρα. ἔ πέρρηται τὸ μερὸν τῆς βροχῆς. καὶ
κατεβαζήτα καὶ τὸ εἰς ἔμας ποταμὸν, ἔ ἐκείνος
ὁ ποταμὸς περρᾶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίμομα Ἀραβίαν,

ὅπῃ γίγνεται τὸ πιπέρι, ἔ τὸ τζωνκεφίλη. Καὶ οἱ
Ἀραβες ἔχουσιν δέρματα εἰς τὸν ποταμὸν. ἔ μα-
ζωρῆσιν τὴν καμέλλαμ αὐτῷ ὅπῃ φέρουσιν εἰς
τὴν Βουετία: ~

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ.

Ο Κύμας εἶμαι αὐτὸ τὸ ζῶον ὅπῃ λέγομεν ἡ-
μεῖς σκύλον. Εἰς τὴν Ἰνδία, ἀείσκειται
σκύλος, μέγας ὡσαύτῃ λεοντάρη. ἔ ὅταν ἴδῃ τὸ
λεοντάρη, δὲν φοβάται. Μόρον ἀρτίζεικεται μὰ
πολεμήσῃ, ἔ ὁ μὲν λέων βρυχατοὶ ἀπὸ τὰ ἔμα
μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος βοᾷ ὁ σκύλος. Ὡ-
τόσον εἶμαι ἀπὸ τόλμος ὁ σκύλος, ὅτι πηδᾷ. Ὡ-
ἀρπάζει τὸν λεοντὰ ἀπὸ τὸν λοιμὸν καὶ ἄν τὸ
πασῆ καλὰ θανατώμενον. Μόρον εἶμαι ἀρεθῆ
ἄνθρωπος σημα μὰ κόψῃ τὰ πόδια τῶ σκύλου,
ἀφίλειτον, εἶδε μὴ πρίγει τὸν λεοντὰ. Δια τῶ το
βάλλουσιν οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἰνδίας, Ὡ παλεμῆσιν
ἀλλήλων. Εἶδε Ὡ δὲν προφθάσῃ ὁ σκύλος μὰ
ἀρπασῆ τὸν λεοντὰ ἀπὸ τὸν λοιμὸν, μὲν ὁ λέων.
καὶ θανατώμεν τὸν σκύλον. Εἰς τῆς Αἰγύπτου
τὰ μέρη ἀείσκειται σκύλοι, ὡσαύτῃ τῶ τῶπου
τουτοῦ. καὶ ὅταν θέλουσιν μὰ πίσιμ μερὸν ἀπὸ
τὸν Νεῖλον ποταμὸν, δὲν γέκοιται μὰ πίσιμ,
διότι φοβοῦνται μὲν εὐγῆ καμέρα θηλον, καὶ
τῆς ἀρπασῆ. Ὡσαύτῃ κροκόδειλος, ἢ ἰχθύων.

Δια

Δια τὸ πηλαλῶνται, ἔφρχονται τῷ ἄκραν
πὸ ποταμῶ, πύρμασιν ἀπὸ ὀλίγου, ἕως ἕνα χορ-
λάσασιν.

ΠΕΡΙ ΓΠΠΟΚΑΜΠΟΥ.

Ο Γππόκαμπος εἶμαι ὡσαύτην κάμβω, ὅπῃ
ἀείσκειται εἰς τὰ λάχαια καὶ τῷ ἰδέαι.
πλὴν εἶμαι μέγας, ἕως δύο πηθαμαῖς. Ἐχει δὲ
τέτοιαν ἀνέρυειαν, ὅτι εἰ μὲν φαῦν τις ἀμθρω-
πος ἀπ' αὐτῶν, μέρος ὅταν εἶμαι δακνωμένος ἀ-
πὸ σκύλλου λυσσιάρω, υἰοαίρει, ἔδεν φοβᾶται
ἀπὸ τοῦ δάκνωμας τίποτε. Εἶδε ἔεἶμαι υἰγῆς, ἔ
τῆ φαῦν, ἢ τὸν ποτήσιν οἱ ἐχθροῖτον καμπόσον
με κρασίη παρ' ἀθύς με κακὸν θάματα ἀπὸ θνή-
σκει: ~

ΠΕΡΙ ΚΡΟΚΟΝΔΕΙΛΟΥ.

Ο Κροκόμδειλος, εἶμαι ζῶον ὡσαύτῃ βοσερίτ-
ξαι. κατὰ τῷ ἰδέαι. Πλὴν εἶμαι μέγας
κατὰ πολλὰ. Ἐως ὀκτώ, καὶ δέχα πήχαις. Ἐ-
χει δὲ λέπια ὡσαύτῃς χελῶνῃς τὸ δέρμα. Ἐχει
καὶ δόντια μεγάλα ὡσαύτῃ σκύλλῃ κακοῦ. Λευσ-
σιν δὲ πῶς ἔχη τῶσα δόντια, ὅσαις ἡμέραις ἔχη ὀ-
χθόμος. Εὐείσκειται δὲ πολλοὶ κροκόμδηλοι εἰς
τὸν Νείλον ποταμὸν. Μάχεται δὲ καὶ πολλὰ

τὸν ἄνθρωπον. Μάλιστα εἰς τὸν εὖρη γὰ κολυμ-
βᾶ εἰς τὸν ποταμὸν τὸν ἀρπάζει ὡσαν κακὸς
λύκος. Εὐγέμει δὲ ἔξω εἰς τὴν γερειάν, καὶ κοιμά-
ται εἰς τὰ καλάμια. Ὡς ἄλλα δένδρα τῆ ποτα-
μῦ. Διότι διώσεται γὰ ῥήσῃ, καὶ εἰς τὴν γλῶν, καὶ εἰς τὸ μερὸν. Πλὴν τὸ μερὸν θέλει τὸ καλ-
λητέρα, διότι δὲν φοβᾶται ἐκεῖ τὴν ἀνθρώπων.
Ἀμὴ ὅταν θέλη γὰ φαῖν ἄνθρωπον, πρῶτον
σύρει τὴν κεφαλὴν, Ὡς ἀναπαύσει τὴν ἀσπὸ
τὸ ἄσπιντον μέρος τῆ κορμίου καὶ τότε κάθε-
ται, καὶ κλαίει πλασὰ δάκρυα ὁμίανος. καὶ
τότε τὸν φῶν. Δια τῆτο καὶ ὅταν ἰδοῦ μὴ τι-
γὰ ὅπου κλαίει με ὑπόκεισιν, λεγομὴν ὅτι ὁ-
μοιάζει τὸν κροκόδηλον. Ὅταν δὲ θέλω γὰ
τὸν τράβισιν οἱ ἄνθρωποι, βάλλουσιν εἰς τὸ ἀγ-
κίσειν, δόλον, ἀσπὸ κρέας ἀνθρώπων ἀσποθαμ-
μῶν. Ὡς καταπίμπητο καὶ πιάμμεται. Πλὴν εἰς
τὸσα κακὰ ὅπῃ κάμνη ἔχει, καὶ τούτῳ τὴν
ὄργην ἐκθεῖ. Ὅτι δὲν ἔχη τὸ πορ ὑπὸ καίτω γὰ
ἀγάλη τὸ χῶμαματς, ἀμὴ χάσκη, διω-
τὰ τὸ σώματος, εἶμαι δὲ εἰς τὸν τόπον ἐκείνον
πουλλία ἄσπρα περυσά. Κατὰ τὴν ἰδέαν,
ὡσαν μικροὶ γλάροι. Γὰ ὅποια ὀρμαζοῦνται
τροχίλοι. Αὐτὰ γὰ τὰ πολλὰ πέτωται
ὅλην τὴν ἡμέραν ὀλογοῦνται τὸν ποταμὸν.

Μὴ μὰ ἰδῶσιν καμῖμα κροκόδειλον μὰ χάσκη.
 Καὶ ὅταν τὸν ἰδῶσιν, καταβαινοῦσιν ἀπὸ τὸ
 ὄματι, ὁ εἰσέρχονται εἰς τὴν κοιλίαν του, καὶ
 τρώουσι ἐκεῖνο τὸ φαγῆτον ὅλον, ὁ πάλιν ἀ-
 γέμνεται, ὁ πέτωται. καὶ ὁ κροκόδειλος ἐλά-
 θρωθεὶς τῷ περασμῷ, πάλιν ζητᾷ ἄλλο φα-
 γῆ. Καὶ ὅτε τὰ πύλλια ἐκεῖνα ζητῶν ἄλλο φα-
 γῆ, ὅτε οἱ κροκόδουλοι τὰ περαζῶν. Ὁ δε θαμα-
 τῶσιν εἶμαι τῶτος. Γονμᾶ αὐγα περισσᾶ. ὁ πυ-
 ρῶνται, ὡσάν τὴν χελῶνα. ὁ ἀφ᾽ ἑτὰ πυρῶ-
 σιν ὁ τελειῶθῆσιν, ἀγέμνεται οἱ μικροὶ κροκόδου-
 λοι. Καὶ ἀπὸ ἑνα αὐγῶν ἀπὸ ἑκείνα, ἀγέμνεται
 σκορπίος. Καὶ κτυπᾷ τὴν μητέρα του, ὁ τὴν φο-
 ρᾷ. Ἐ᾽χει δὲ ὁ τὴν τὴν σωνήθειαν ὁ κρο-
 κόδειλος, ὅτι πέρην μῶρον εἰς τὸ σῶμα του ἔχει
 μετὰ εἰς τὴν γράταν ὅπῃ πῶρῶσιν τὰ ζῶα. ὁ
 ἐκεῖνα γλυφῶν. ὁ πάντων καὶ ἕως μα συκωθῆσιν
 ὁ πῶτος φθάνει, ἔτα τρώει. Ὅταν δὲ τρώει
 δὲν ταρασῆ τὸ κάτω μέρος τῶ σῶματός του. Ἡ-
 γων τὸ κατασάγωρον γέκει ἀκίρητον. Μορον δὲ
 μετὰ τὸ ἀρωσάγωρον μασσᾷ τὴν τροφίω.

ΠΕΡΙ ΚΗΤΟΥΣ

θαλασίου.

Ζῆτι λέγονται τὰ μεγάλα ψάδια ὅπῃ ἀ-
Ζεἰσκῶνται εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ καθῶς
 ἀείσ-

διείσκηται εἰς τὴν γῆν μεγάλη ζῶα, ἔτρη εἶμαι,
ἔ εἰς τὴν θάλασσαν. Διότι καὶ βῆε θάλασσαν
εἶμαι καὶ ἄλογον ὁ Γαῖδουρίω. Καὶ λέων καὶ
παρδαλις, καὶ κελάρη, καὶ χεδὸν ὅσα ὄνομαται
ἔχουσι τὰ ζῶα τῆς γῆς ἔχουσι, ἔ τῆς θάλασσης.
Πλὴν τόσο ἀλλάζουσι, ὅτι ἐκεῖνα ἀπὸ τῆς μέ-
σιω ἔ ἐπάρω, εἶμαι μὲ τέσσαρα ποδάριω ὡσαύτ,
καὶ τὰ ζῶα τῆς γῆς, ἀπὸ δὲ τῆς μέσιω ὁ κατὼ
εἶμαι πλάτεια, ὡσαύτ τῆς βραχίονος τοῦ λαυρακος.
Ἡ ἄλλου μεγάλα ὄψασι. Καὶ καθὼς τὰ
ζῶα τῆς γῆς δὲν ποροῦσι μαζήσασιν εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἔτρη καὶ ἐκεῖνα δὲν διωοῦται μαζή-
σασιν εἰς τὴν γῆν. Εἶμαι δὲ ἀπ' αὐτὰ μερικά με-
γάλα, ὡσαύτ ἀνήτεια. Μάλιστα δὲ ἡ ζύγουσα ὀ-
πῆ λέγουσι, ἔ ἡ θαλαύρα, εἶμαι μεγάλα κήτη, καὶ
ὅποιον κατὰ βῆ ὄργισθῆ ὁ θεὸς μαζήσασιν τε-
τοια κήτη. Διότι δὲ κατὰ πῆρῶν μικρὰ καραβία
μόνον, ἀλλὰ ἔ αὐτὰ τὰ μεγάλα καραβία ὅταν
δὲν ἔχουσι κερὰν, τὰ γυρίζουσι ἀπὸ ποδῶν, καὶ
τὰ πῆρῶν. καὶ τρώουσι τοὺς ἀνθρώπους.
Πλὴν ἔδωκεν ὁ θεὸς, ὁ εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ-
την, δὲν ἀείσκηται πολλά. Ἐξω δὲ εἰς τὸν Ὠ-
κεανὸν, ἀπὸ τὸ Πορτογαλόν, ἔ ἐκεῖθεν εἶμαι πε-
ρυσά. Διὰ τῆς τοῖ μῶντος τῆς τῶν ἐκεῖνα, ὅ-
ταν ἰδῶσι καμῆρα τὴν θάλασσαν, ἔχουσι ἡ τι-
μασμέ-

μασμέρα σακκία γεμάτα πέτρους, ἐρίπτυνται
εἰς τὴν θάλασσαν, ἐκεῖμα θαρῶντων πῶς εἶμαι
ἴποτε κωηγιον, διὰ μὰ φαύωσιμ, ὑπάγωσιμ εἰς
το βάθος μα τὸ πιάση, ἐοὶ ἀνθρώποι ἔχουσιμ ἔ-
τοιμον ἄλλον ὅ ῥίπτυν παρέκει, ὅ ἄλλον πα-
ρέκει. Καὶ ὕπως πέρυσσιμ ἀπὸ τὸν τὸν τόπον
εκεῖνον. Πολλοὺς βολλοὺς ἀρσασεν τα σακκία,
ὅ ἐκεῖνο ἀκόμκ ἀκολυθῆ τὸ καράβη, ὅταν δὲν ἔ-
χη καιρὸν καλόν. Ἀμαγκάζυται, ἐρίπτυν ὅ
ἢ βάρκαμ τῆ καραβιῦ. Πλὴν εἰς ὅλα ἄντα ὅπῃ
ἔχη. ὅ εἶμαι φοβόρον, ἔχη ὅ τῆτο. ὅ δὲν πλείε
τόσον γλήγορα ὡσαν τὸ καράβη. Διὰ τῆτο ἀπὸ
μῆρει πολὺ κομμάτη ὀπίσω τῆ καραβιῦ, καὶ ἔ-
λάθρῶνται οἱ ἀνθρώποι ἀπὸ τὸν κίνδυνον.
τόσον δὲ ὅπῃ εἶμαι μέγαλον, δὲν δώμεται μὰ πε-
ριπατήση μοναχόν. Διότι πολλὰ ἀπ' ἄντα δὲν
ἔχουσιμ ὀμμάτια. Διὰ τῆτο εἶμαι ἕνα ὀφάειον
καὶ πολλὰ μικρόν, καὶ ἐκεῖνο ὀδηγᾷ τὸ κῆτος πῆ
μὰ περιπατήση, μα μὴ ὡσαν εἰς ὀλίγον με-
ρόν, ὅ τὸ πιάση οἱ ἀνθρώποι. Διὰ τῆτο ἐοὶ κυ-
μηγοὶ ὅπῃ διώκωσιμ τα ἄντα κῆτη, διὰ τὸ κρέας,
ἐ διὰ τὸ λάδι της. Πρῶτον τεχνάουτο μὰ πιά-
σου τὸ μικρόν ἐκεῖνο φάειμ, ὅ τότε με ὀλίγον
κόπον, πιάρυσσιμ τὸ κῆτος. Δότι ὡσαν πιάσου
τὸ μικρόν, ὡπάγουσιμ εἰς τὸν ὅπῃ εἶμαι ὀλίγον
υθρόν,

μερόν, ὧ καί μυσση κτύπου ὧ βολῶ μεγάλλω.
 ὡ τὸ θέλορτασ μα ὤπαγη πρὸσ τῶ βολῶ,
 γερμει εἰσ τῶ ξηραῖν, καὶ πιάρμετα. Πολλαῖσε
 δὲ τυχαῖν, καὶ φοφᾶ τὸ μικρὸν ψαρη ὅπῃ τὸ
 ὀδηγᾶ, ἔ τότε μὴ βλέπορτασ τὸ κῆτοσ, ὤπαγει
 ὧ ἀγέμει εἰσ τῶ ξηραῖν, καὶ πλέον δὲ διώατασ
 μα γυρση ὀπίσω:~

ΠΕΡΙ ΚΕΦΑΛΟΥ.

Ο Κέφαλοσ εἶμα ὀ ψαρη γρωεισ μῆιορ εἰσ ὀ-
 λησ. Πλῶ ἔχει μίαμ κακῶ σιωκθειασ, ὀτι
 ποτέτε καθαρῶ βρῶση δερ τρώγη Μόμορ ἀρ-
 πᾶ τῶ σάπιαμ, καὶ βρωμόβῶ βρῶση, ὧ εἰμ
 δὲμ ἄρη κρέασ ἀποδῶαμ μῆιορ μα φῶγη, τότε
 τρώγη τῶ βρωμόβῶ ὕλλω ὀπῃ τῶ ἄρη. Δια
 τῶ τὸ δερ εἶμα καλορ εἰσ τῶ ὕγειαμ τὸ φαγῆτε
 πρὸσ ἀνδρῶπτεσ ὀπῃ ἔχερ ποδαλγίαμ, ἢ ἄλλημ
 ἀσθμειαμ τῶ κερμῖσ. ἔχη δὲ ὧ τούτῶ τῶ
 σιωκθειασ, ὧ ὀταμ τὸ κωνηγοῶ μα τὸ πιάσομ,
 ὧ ἔχη παιδια μικρα τὰ καταπίρμη. Δια μα
 μῶ τὰ κωνηγοῶ οἱ ἀνδρῶπτοι:~

ΠΕΡΙ ΚΟΣΣΙΦΟΥ

Θαλασίου.

Εἶμα εἰσ τῶ θάλασασ ἔμα ὀψαῖορ. ἔ ὀμο-
 μαζετασ Κόσσιφοσ. Ὄμοιορ εἰσ πρόσωπορ
 ὡσαμ τὸμ Κόσσιφορ τὸ πῦλλῆ ἀπο τῆμ μέσῶ,
 ὧ

ὧ

Σε πάλιν. Εἶμαι δὲ καὶ πολλὰ πορρικόμ. ἔζη-
λῶει τὸ θηλυκόμ, ἔδεν τὸ ἀφῆμνη γὰ προμε-
ρηση ποτέ ἀπὸ κορτάτῃ Φ. β. μλμς μῶ τῷ
πορρῶση ἄλλος κόσιφος. Διὰ τῆτο οἱ ψαράδες
δεν πιαρρηση. ἢ ἀρσονικόμ, ἢ θηλυκόμ, διότι δὲμ
χωρῶρηται Μογομ Σ τα δύο πᾶρροσηται, εἰς
τὸ δίκτυομ. Τόσομ δε τα ἕκα μλμ ἢ φυσε φι-
λαληλα, ὅτι ὅταμ γομρηση τὸ θηλυκόμ εἰς τῷ
ἄκραμ τῆς θαλασσης καθὼς τὸ χυρ σιμηθῆσαι
ὅλα τα ὄφαρια ἀκολουθεῖ ἔ το ἀρσονικόμ. ἔ ἔχι
μογομ ὅταμ ἐκ χέει τὸ σπέρματῃ, ἀκολουθεῖ κα-
τὸ π. μ τῷ θηλυκῷ. Ἀλλὰ ὁπῃ μελεῖται, Σ τῆμ γυ-
ροῦσῃται, Σ τα παιδιάτῃ γὰ μῶ τα ἐγγῆση
ἄλλος κόσιφος: ~

ΠΕΡΙ ΚΕΡΔΑΛΗΣ.

Εἶμαι ἕνα ὄφαριον ὅπῃ ονομαζεται κορδα-
λη. Σ ομοιαζῆ ἀπὸ τὸμ ομφαλόμ, Σ ἀπά-
ρωσῆσῃ τῷ ἀλγῃτῃ ὅπῃ εἶμαι εἰς τῷ γῶ.
Ἀπο δὲ τὸμ ομφαλόμ, Σ κατὸ ομοιαζῆ ὡσαμ ἔ
τὰ ἄλλα ὄφαρια. Αὐτῆ γῆρ ἔχη τέτοιαν σιμη-
θειαν. Ὅτι κόπτει τὸ ὄρμιδῃ, Σ καταπίρη τὸ
ἀγκίσεμ. Πολλάκις δε ἀμ ἀρεθῆ κορδαλη, ὅπῃ
τῷ ὁπῃσῃ με καμακῶ, ἢ με ἄλλομ τίποτες,
ἄρισκῃν πέμτε, ἔ ἔξῃ ἀγκίσεμ εἰς τῆμ κοιλιαμ-
τῃς. Κωμῆτῃ δὲ οἱ ἄνθρωποι δωατα. Ὅτι εἶ-

μου ὡφέλιμη εἰς τῷ ποδαλγίᾳ, πλέον παρὰ
ἄλλῳ ἰατρείᾳ. Διὰ τὸ πιάμυσον αὐτῷ οἱ
ἄμθρωποι καθὼς προείπα μὲν. Καθὼς ποιεῖ-
σιν, ὅς εἰς τῷ χόρσῳ αἰσῶν ἀλυστοῦ. Καὶ ἀει-
κυσίμ μετὰ ἄλλῳ βοήθειᾳ εἰς τοὺς πολλὰς πόμης.
Τῆς αὐτῆς ἀσθενείας.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΚΙΝΟΥ.

Ο Καρκίμος εἶμαι αὐτὸς ὅπῃ λέγομεν κάβυ-
ραμ. Ἐχει δὲ τέπειᾳ σωθήειᾳ, ὅτι ἀγέρι
ἔξω ἔ περιπατεῖ εἰς τῷ γλῶ. Καὶ ἄμ' εὐρη ὄφι-
διμ φόφιον, τρωγὴ τὸ κρέας τε. Ἐπειτα ὑπά-
γῃ, ὅς ἀεικίμ τὸ ζωχίον τὸ χορτάρη. Καὶ τρω-
γῃ ἀπ' ἐκείνου, ὅς δὲ ἀποθρίσκη. Διότι ἄμ δὲμ εὐ-
ρημα φαγῃ παράθῳς φοφᾶ. Ὅταν δὲ φα-
γῃ πολλῷ πρίσκηται, ὅς πάντῃ τὸ ὄσρακόμ τε, ἔ-
γίμεται ἀπαλός. Καὶ μετ' ὀλίγου ἡμέρας πάλ-
ιν κάμμη ἄλλο δερμα. Τὸ δὲ κάβυρα ὅπῃ εἶμαι
εἰς τὸν ποταμόν, ἡγάκτη εἶμαι πολλὰ ἰαματι-
κη, εἰς τὸ ἄμθρωπομ ὅπῃ δαγκώση σκύλλος λυ-
σιάρης. Διότι τὸμ καίμυσον καὶ τὸμ κάμυσον γά-
τῳ ἔ ποτιζέται τῷ ἀρωγῆ μὲν με κρασίμ, ἔ-
ἔπως ἀεικίμ μετὰ ἄλλῳ βοήθειᾳ. Μάλιστα σω-
τείβουμ εἶμαι δύο ἀπὸ τῆς ζωμταμῆς, ἔ βαλ-
λοσίμ τε εἶμαι εἰς τὸ τομῆ ἔ ἰατρύεται. Κά-
ποιοι δὲ ἰατροὶ λέγουσιν πῶς εἶμαι ἰτομ δωματῆ, μα-
ταγῆ-

γαυήσης ἢ λυοσιάρῳ σκύλλον δύο καθέρας τῷ
ποταμῷ, ἰατρύεται ἀπὸ τῆς λύσασ, Σ γλυ-
πώρην.

ΠΕΡΙ ΚΕΣΤΡΕΨΣ.

Ὁ Κεστρῶς εἶμαι ὄψαρη καὶ ὁμοιάζει τῷ κεφά-
λῳ. Πλήρ τὸ κεφάλῳ εἶμαι πλατύτορον.
Ἐχει δὲ τέτοια σωκθαια, ὅτι τῆς μύκταμ ἀ-
γέρι ἐξω εἰς τὴν ἄμμον, Σ κοιμάται. Καὶ ὅταν
ἀκῶση κτύπον πάλιν πηδᾷ εἰς τὸν μερόν.

ΠΕΡΙ ΚΥΝΟΣ

ποταμῶν.

Ὁ Κυνῶς ὁ ποταμῶς εἶμαι ὡς τὸ ὄπῃ λέγομεν
κατόριον, Σ ἀεὶ σκεταί εἰς τὴν θάλασσαν.
Καὶ εἰς τὴν ποταμῶν. Εἶμαι δὲ χρησιμώτατον
ζῶον. Διότι ἔχει δύο ὄρχιδα μεγάλα ὡς αὐ-
γοτάραχα, Σ ἐκείνῳ ξίζω πολὺ. Διότι ἔμα
δράμιον μα ποτίσης ἢ σελωιασμῶν μέσα εἰς
τὸ κρασὶ ὠφελεῖ πολλὰ Σ ἐκείνῳ ὅπῃ ἔχουσιν
παρεξυσμόν. Καὶ τὰς γυναικας ὅπῃ εἶμαι κρα-
τημῶν τὰ σωκθαιατα. Πλὴν ὡς τὸς ξάρω-
τας πῶς δια τῆς τὸν κωνυθῶν, ὅταν ἰδῆ πῶς
ἢ φθάσῃ τὰ σκυλλία, Σ δὲν δυναταί μα φύ-
γη, γυρίζῃ μομαχόστῳ μῦ ὀδορτιάτῳ, Σ κόπτει
τὰ ὄρχιδιατα, Σ ρίπτει τατα κωνυθῶν. Καὶ
ἐκείνοι λαμβάνουσι τὰ ἀφίωσιν τὸν κάτορα.
Ἐπειδὴ τὸ κρέας τα δὲ ἔχει ἰατρῶν ἄλλῳ.

ΠΕ.

ΠΕΡΙ ΛΕΟΝΤΟΣ.

Ο Λέων είναι Βασιλεύς εις όλα τα τετραπό-
δα, ὡσαύτ' είναι ὁ αἶτος εις όλα τα πετεινά. Ἔ-
χει γὰρ ὄσος μεγαλόν, Ἔ γόματα γόρεα, ἔ ποδ-
εργασίον βαρύν. Καὶ τὸ βλέμματ' εἶναι βασιλι-
κόν, ἔ φόβου ἔ ἡ τείχεατοῦ μεγάλη. Τὸ γό-
ματ' πλατύν. Τα πλάρατου δισατα τα
μηρίατου εἶναι παχῶα. Τα οὐχιάτου με-
γάλα. Τὸ πόρπατ' ἡμῶντ' ἡκαμαρῶντ'. Ὁ λου-
μοστού παχύν. Καὶ ὅταν πηλαλεῖναι πιάσῃ τὸ
ζῶον, δὲν κύντ' τὸ κεφάλητ', ἀλλὰ βαρύν-
τ' ὕψηλα ὡσαύτ' Βασιλεύς ἀταπειρῶντ'. Τα κόκ-
κολατ' δὲν ἔχουμ τρύποιε ἔ δὲ μυελόν, ὡσαύτ'
τῶν ἄλλων ζῶων. Γρῶν δὲ πολύν, ἔ πῖρρ' ὀ-
λίγον. Ἐ χεῖ δὲ ἔ τῶν ὅτι ἔτε ἄν εἶναι πειρασ-
μέρος δισατα δισῶντ' ἡ γὰ τῶν κρατῶντ'. Οὐ-
τ' ἄν εἶναι πολλὰ χορτασμέρος. Μόρον ὅταν
δὲν εἶναι ἔτε πειρασμέρος, ἔτε χορτασμέρος,
τότε ταπειρῶντ'. Ὁ σὸν δὲ εἶναι μέρος, δὲν
ἀδικεῖ ἔ δὲ μίαν μῆδρα μῆ φάγῃ πρόξατα, ἔ-
τε βοῖδια ἡ μῆδρα τρῶντ'. Διότι δισῶντ' ἔ ἔπα-
γει, ἔ κύντ' ἄγρ' ἔ ζῶα. Ὁ τῶν δὲ γυρῶντ', ἔ δὲ
δισῶντ' ἡ κύντ' ἡσῆ εἰς τὸ πορ μακρῶν. Τότε
ἔπαγῃ, ἔ εἰς τῶν μῆδρα, ἔ εἰς τα κῆδρα βοῖ-
δια, ἔ εἰς ἄλογα, ἔ ἄλλα ζῶα ἡ μῆδρα. Ὁ τῶν δὲ
ἀσθε-

αἰσθησὴν, ἔλθῃ εἰς θάλαττον, ἄλλω ἰατρείᾳ
δὲν ἔχει, μομον εἰμ φαγῆ πιδικόν. Ἡ γουσι
αὐτῷ ὅπῃ λεγομένη, Μαίμου. Διότι ὅταν αἰ-
σθησὴν βρυχάτου, καὶ μαζώγμουται ὅλα τὰ
ὄνα εἰς τῷ μομῷ του, τότε ὑπάγῃ, καὶ ἡ μαί-
μῃ, καὶ αὐτὸς μὴ ἄλλον ζῶον δὲν θελῆ, μομον
τῷ μαίμου ἄρπαξῆ, καὶ τρωγῆ. Εἶμαι δὲ καὶ
τῷ το θωμασόν εἰς τὸν λεορτα. ὅτι εἰς τῷ γρά-
ταν ὅπῃ τρεχῆ, εἰμ ρίψῃ φύλλα ἀπὸ πε-
γερῆ γέκεται. ἔ δὲν δωιεται πλέομα πηλαλή-
ση. Φοβάται δὲ πῶρισα δύο πράγματα. Εἰμ
εἰδῆ φωτίαν σημάτε, ὅ μ ἀκυσῆ φωρῷ τοῦ ἀ-
λεκτορος. Ἡ γουσι τῷ πετειμῷ. Δυσκολα δὲ ἀ-
ερισκεται ἡ φωλαία τῷ λεορτος. Ὅτι πάντοτε
εἰς τὰς ἐρήμους φωλάει. ἔχει δὲ καὶ ἄλλω συ-
μῆθειαν, ὅταν περπατῆ καὶ ὑπάγῃ εἰς τῷ
φωλαίμῃ, σέρμῃ κατόπιμ τῷ ἐραμῃ, καὶ
σκεπαίξῃ τὰ ἴχμητου, δια μα μῷ ἀείσκεται
σημαδῆ τῆς γράτας ὅπῃ ὑπάγῃ. Ὅταν δὲ θέ-
λη μα θυμωθῆ, κτυπᾷ τὰ πλάράτου μὲ τῷ
οὔραμῃ. καὶ ὅταν κοιμάται ἔχει τὰ ὀμ-
ματίατε ἀνοικτά. Ὅταν δὲ πιάσῃ μέγα ζῶ-
ον, καὶ φαγῆ, καὶ χορτάσῃ, τὸ ὄπιλοιπον
κρέας ἀφλώρητο εἰς ἕναμ ἴσκιον, ἔπειτα φουσᾷ
μὲ τὸ σόματου, ὅ ἀφλώρητο. Καὶ ἀπὸ τῷ

ὄσμιω ἐκείνῃ τῷ φησὶματος, δὲν πολμᾶ καρέ-
ραμ ζῶον μα τὸ φαῦν. Μόμον γέκεται φυλαγ-
μῶν, ἕως ἔμα ἔλθῃ πάλιν ὁ λέων πειρασμέ-
ρος. Καὶ εἰ μὴ ἄρῃ ἄλλοι κωκυλῶ ὄσι τὴ
αὐθειομ, ἐκείνο τότε τὸ ρίπτει κατω. Ἐ τὸ τρώγῃ
ση τα ἄλλα θηρία. Εἶδε, καὶ δὲν ἄρῃ ἄλλο κυ-
μηλῶ. Τότε τρώγῃ ἐκείνο τὸ χθεσιμον. Πιάρρει
δὲ αὐτὸ παροξυσμος. Καὶ τεταρταῖος, ὡσαμ τῶν
ἀνθρώπων. Καὶ αὐτῶ τῶ ἀσθένειαν τῶ ἔχ
διὰ θάματα. Ὄταν δὲ κοιμᾶται, ἔχει τὰ ὀ-
μάτια τῆ ἀνοιχτᾶ, καὶ εἰς τῶ μορῶ ὅπῃ θέλει
μα κοιμηθῆ, σέρρη τῶ βράμτῃ, καὶ κάμνη ὡτᾶν
μέγα σλώρη. Σ ἐκεῖ μέσα κοιμᾶται, καὶ τὰ θη-
ρία τὰ ἀγρία περπατᾶση μὴ ἀπ ἔξω τοῦ ση-
μαδία, Σ μέσα δὲν πολμῶση μα εἰσεβῶν. Ἐὰν
δὲ προσεγγίσουμ τὸ σημεῖον ἐκείνο, παρ ἄθῦς δὲ
ἕωρᾶ ὁ Λέων, Σ πιάρρητο. Ἄλλο δὲ κρέας δὲν
ἔχη μοσιμῶτόφορ, ὡσαμ τῆς καμήλας. Διὰ τοῦ-
το εἰς τῶ ἔρημον ὅλον αὐτοῖς κωκυλᾶ περλασό-
τόφορ. Το δὲ θηλυκὸν λεορτᾶρη, εἶμαι διωατώ-
τόφορ τῆ ἀρσονικῆ. Καὶ γονμᾶ πέμτε φοραῖς εἰς
ὄλιωτῃ τῶ ζωῶ. Καὶ τῶ μὴ πρῶτῶ φοραμ
γονμᾶ πέμτε. Τῶ δὲ δῦτεραμ γενμᾶ τέασθρα.
Τῶ δὲ τρίτῶ τερία. Τῶ δὲ τετάρτῶ δύο.
Καὶ τῶ πέμπτῶ, ἕρα. Κάμνη δὲ ἀγγασρω-
μῶν

μήνη Μιῶας δύο. Ἐπειτα γονῶ ὡσαύτ' σκύλλα
μικρά παιδία, ἔ τυφλά τὸ πρῶτον, ἔ βυζάρμει-
τα δύο Μιῶας μόνον. Καὶ τότε ἡλικιώνμυ-
ται, ὁ πόρπα τῆσι μοναχάτους: ~

Π Ε Ρ Ι ὸ Λ Υ Κ Ο Υ.

Ο Λύκος, ἔχει σωήθειαν. Ὄταν εἶμαι χορ-
τασμέρος, ὁ ἀρεθῆ μέσα εἰς τὰ πρόβατα,
γίνεται ἔ αὐτὸς μαῖβρος ὡσαύτ' πρόβατον. Διότι
ἀπὸ τὸ χόρτασμά τὸ πολὺ πείσκειται ἡ κοι-
λιά τῆ, ὁ δὲν δώεται μὰ ἀροίξῃ τὸ σῶμα τὸ μὰ
φαγῆ. Ὄταν δὲ πολεμῆ με τὸν ταῦρον φοβά-
ται τὰ κέρατά τῆ. Διὰ τῆ τὸ ἀρεβοῦμαι εἰς ψι-
λὸν τόπον, ὁ πηδᾶ, ὁ παρμῆτον ἀπὸ τὸν λαι-
μόν. Καὶ ἔτ' ἔ τὸν μικά, καὶ τρώγῃτον. Βλέπει
δὲ τὸ μύκτα περισσῆ παρὰ καμέραν τετράπο-
δον. Ἐχῆν δὲ τέποιαν σωήθειαν οἱ λύκοι, ὁ-
ταν θέλω μὰ πέραισω ποταμόν, σωάζου-
ται πολλοί. Ἐπειτα βάλλουσιν τὸν γόρον πότε-
ρον ἐμπροσά. Καὶ ἔμας τῆ ἄλλῃ δακώρμυσιν
τας κρᾶστων, ὁ ἔτ' ἔ τὸν ἀπὸρμῆσιν τὸν ποταμόν,
καὶ δὲν φοβοῦται μὰ τὴν παρῆ τὸ ρεῦμα. Εἶ-
μαι δὲ ἔμα βόταμον, ὁ πῆ ὁρομάζεται λυκόκτο-
νον. Καὶ ἔαν τὸν τὰ γῆσῃ τὸν λύκον με κρέας
ἢ με ἄλλο τίποτόν, εἶμαι πολλὰ κακόν, ὁ ἔχι
μόνον εἰς τὸν λύκον, ἀλλὰ ὁ εἰς ὅσα ζῶα πίν-

ρου με τῷ γλῶσσαι τὸν ὁποῖον λέγουσι τὸ
κορροβοτάρον .

ΠΕΡΙ ΛΑΥΡΑΚΟΣ.

Ο Λαύραξ, εἶμαι ψάρι χλωρισμέρον ἀπὸ τῆς
ἀμφιρώπης. Εἶμαι δὲ καὶ πολλὰ πολυφα-
γον, ὅτι τρώγῃ ἀχορταξά. Καὶ εἰμ ἄρη κα-
ραβίδες περισταῖς. Τρώγῃ πολλὰς, ἕως ἀπὸ
πείσκετου ολεμόστου, καὶ σκιάξῃ. Ὅπῃ δὲ εἶ-
μαι πετρωτῆ θάλασσα, καὶ ἀμμώδης, εἰμ ἄρε-
θῆ λαυρακῆ, εἶμαι πολλὰ ὑγιέστατον τὸ κορμῶ-
τε, ἔ το κρέατε.

ΠΕΡΙ ΜΕΛΙΣΣΑΣ.

Μέλισσα εἶμαι ζῶον καὶ πολλὰ κοπιαξι-
κόν. Καὶ ἀγαπᾷ μὰ ἐργάζεται. Πλὴν εἶ-
μαι κάποιαι σφήκες ὅπῃ ὁμοιάξῃ ὡσαύτῃ μέλι-
σαι. Αὐταῖς ὑπάγουσι κρυφα, ὅταν λείπωσι
αἱ μέλισσαι εἰς τὰ ἀρθῆ. Καὶ εἰσεβαίνουσι μέ-
σα εἰς τὸ συμβλόν ἐκεῖνο ὅπῃ κατοικῇ αἱ μέ-
λισσαι. Καὶ τρώγουσι τὸ μέλι ἀκοπίαξά. Καὶ γέ-
κοιῦται εἰς ἓνα μέρος ἕως μὰ μυκτώσῃ. Καὶ τῷ
μυκταῖ, ὅταν κοιμῶνται αἱ μέλισσαι, ἀγέρου-
σι ἐκεῖνοι οἱ σφήκας, ὅ παραμερίζου ἐκεῖθον.
Ὅταν δὲ τῆς ἀπεικασῇ αἱ μέλισσαι τῆς σφῆ-
κας, μαζώνουται ὅλαι, καὶ κροῦτόν τοὺς διώ-
χουσι ὡς κλεψάκας. Εἰ δὲ ὅ τούς ἄρουσι μέσα
δάτε

δάττορον, ἢ ὅτι τὴν βολάν, τοὺς κατακόπτῃ
 σιν, ὅτι ῥίχρωσιν τοὺς ἔξω. Διὰ τὴν τοῦ ἀείσκουτου
 πολλοὶ σκοτωμένοι. Ἐπάμω εἰς ταῖς πλάκας
 ὅπου γέκωρται τὰ σύμβολα. Καὶ εἶμαι ἀνάμεσα
 εἰς ταῖς μέλισσας. Καὶ γέκωρται ἀργαῖς. Διό-
 τι δὲν δύνανται τίποτῶν. Μόρον τρώγουσιν τὸ
 μέλι ἀπὸ ταῖς ἄλλαις. Αἱ δὲ ἄλλαι μέλισσαι
 ἔχῃ πᾶσα μία τὴν ὑπηρεσίαν της. Διότι ἄλλη
 φέρει μόνον εἰς τὸ γόματις ἔπιρρει ὁ Βασιλεὺς
 τῶν μελισσῶν. Ἄλλη δὲ εἶμαι ὡσαύτῃ τρυμπετά-
 ρης, ἔγέκεται τὸ ταχὺ πρὸς τὴν ἀγλήν, ὅτι λα-
 λεί μὰ συκωθῶσιν αἱ ἄλλαι μέλισσαι, μὰ ὑπά-
 γωσιν εἰς τὰ ἄμθῃ. ἄλλη ἀγάζῃ ἔξω ταῖς ἀπε-
 θαιμηνίαις μέλισσας, δια μὰ μὴ βρωμήσῃ τὸ
 μέλι. Ἄλλη γέκει ὅλιγὴν τὴν μύκταν ἀγρυπνῃ,
 ἀπὸ τὴν μέσα μερᾶν τῆς τρύπας τῶν συμβόλου,
 ὅτι φυλάγῃ μὰ μὴ εἰσέβῃ ὁ κηφὴν μέσα. Ἐ-
 χῃ δὲ σοφίαν θεοῦ. Καὶ ξάμῃ πότε ἔχῃ μὰ
 βρέξῃ. Διότι τότε ἐκείμῃ τὴν ἡμέραν, δὲν ἀ-
 γέρμῃ μὰ βοσκῃσῃ. Εἰ δὲ ὅτι τὴν τύχῃ ἔξω παρ' ἀ-
 θῆν γρέφεται μέσα. Δίχως μὰ βαρᾶ τίποτῶν
 ἄμθος εἰς τὰ ποδιάτης. Διότι φοβᾶται μὴ βρα-
 χῶσιν τὰ ὑπεράτης, ἔδὲν δύνανται μὰ πετάσῃ ὅτι
 ἄλλῃ δὲ σοφίαν ἔχει ὅταν τὴν τύχῃ ἔξω, ἔγερμῃ
 ἀμεμος πέρμῃ λείπει πέτραν εἰς τὰ ποδιάτης,

καὶ πέτεται διὰ τὰ μὲν τῶν ἄνω ὁ ἄνεμος.
Εἶμαι καθάρη ὅτι ψώφιοι κρέας δὲν τρώγῃ, ἕτε
ἐπάμω καθίζει. Τόσον δὲ εἶμαι ἀνδρεία, ὅτι ἕτε
ἄνθρωπον φοβάται, ἕτε ζῶν μεγαλήτορος
της. Διότι θάρρει εἰς τὸ κέντρον της, ὅτι διὰ τὸ
ἀνδριώμεται. Ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν μελισσῶν
εἶμαι μεγαλήτορος εἰς τὸ κόρμη. Καὶ κόκκιμος
εἰς τὴν ἰδέαν. Καὶ δίχως κέντρον. Καὶ ποῖαις
βολαῖς βαρύνθω ἀπὸ τῶν συχυσῶν φάγει
εἰς ἔρημον τόπον. Πλὴν αἱ ἀλλοὶ μελισσῶν παρ'
ἀλλήλους σκορπίζονται ἐμθον κακίθον, ἕως ὅταν
τὸν ἄρουρον. Καὶ ὅταν τὸν ἄρουρον, πάλιν μα-
ζώμεται, ὅτι πέρυστον εἰς τὸ σίμβλον. Το
δὲ παλαιότερον ὅταν καθέτοι ὁ Βασιλεὺς τῶν, εἶμαι
εἰς τὸν ὑψιλωτόρον τὸν τῶν σίμβλων. Καὶ ἔχου-
σιν τὸ κτισμένον με ἀωλαῖς, ὅτι με τέχνους, ὡσαυ-
τοῦ Βασιλεως τὸ παλαίτη. Ὁ λόγουρα δὲ ἐκείνη
εἶμαι τὰ ἀσῆτια τῶν γούρωτων μελισσῶν. Καὶ
κάτω εἰς τὸ τέλος εἶμαι τῶν μετῶν πελλίων. Ἐ-
χει δὲ σωθήειαν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι καταβαίνει κάτω
ἀπὸ τὸ παλαίτη, ὅτι περὶ ἔρχεται ὁ λόγουρα τῶ
σίμβλων, ἀπὸ μέσα, ὅτι βλέπει τοὺς μελισσῶν. Αἱ
ὅποια ἔχου σωθήειαν, καὶ κρύβου τὸ κον-
τείνου. Ὅταν δὲ γηράση ὁ Βασιλεὺς τους, καὶ
ἀπὸ θάμνη, πέρυστον τὸ κορμύλι του αἱ γούρωτον τε-
ρους

ραυς μέλισσας, **Σ** ἀγάλλου το ἔξω, **Σ** ῥίπτου
 το μέσα εἰς τὰ ἄρθρα. **Ε**ἴπειτα αὐτοὺς ὡς ἀβα-
 σιλύτους, σκορπίζουσαι, **Σ** ὑπάγουσιν εἰς ἄλλα
 σιμβλα ὅπῃ ἔχουσιν Βασιλεῖα. **Ε**ἴχουσιν δὲ ἀντί-
 δικον τὴν ἄρκτον, **Σ** τὸν ὄφιν, **Σ** τὴν χελιδῶνα,
Σ τὸν κόρασιφορ. Καὶ τὴν κητόριτσαν. Ὅτι
 αὐτὰ θάψουσι, **Σ** τρωγουσὶ τοὺς μέλισ-
 σας: ~

ΠΕΡΙ ΜΥΓΑΛΗΣ.

Μυγαλὴ εἶναι ζῶον τετραπόδον, τὸ ὁποῖ-
 ον λέγουσιν τιμὸς ἀγρίοκατῆρ. **Ε**ἴχει δὲ τέ-
 ταιαν σινηθείαν, **Σ** φοβᾶται μὰ περᾶσιν ἀπὸ
 γραταμ ἀπῷ εἶναι σημαδεμένη ἀπὸ τρωχόν
 ἀμαξίῳ. **Σ** ἀντύχη **Σ** περᾶσιν καμία βολαὴν
 ὄξυμαχικὴ ἀπὸ τῆν αὐτῆν γραταμ, μυδιὰ τὴν το
 κορμήτης, **Σ** ἀντύχη **Σ** τὴν κρατήσιν τιμὰς πο-
 λὴν ὥρα ἐπάρω εἰς τῆν αὐτῆν γραταμ ἀπὸ
 θηρίσκῃ. **Ε**ἴ δὲ τύχη **Σ** δακώσιν καφένα ἀνθρώ-
 πον, αὐτὴ εἶναι ἡ ἰατρεία τῆ, μὰ πᾶρ ἡ χῶμα
 ἀπὸ γραταμ σημαδεμένη ἀπὸ ἀμαξίῳ. Καὶ
 μὰ τὸ βάλλῃ ἐπάρω εἰς τῆν πληγῆν. Καὶ ἰατρε-
 υεται. **Ε**ἴ δὲ ἔδερ βαλῆς ἐπάρω εἰς τὴν πληγῆν
 ἀπὸ τέποιαν χῶμα ἀπὸ θηρίσκῃ ὁ ἀνθρώπος.
Διότι εἶναι φαρμακερὰ τὰ ὀδορτιάτης: ~

Π Ε Ρ Γ Μ Υ Ο Σ.

Εἰς τὴν Ἰνδίαν ἀείσκονται μεγάλοι πορτί-
 και ὡσάν τους γατήρας ἐδῶ. καὶ ἄν πιάσῃ τι-
 ρας καρέναμι ἀπ' ἐκείνας, καὶ τὸν χίση, ἀείσ-
 κει παιδὴ μικρὸν μέσα. Καὶ πάλιν ἰσχυρίσῃ,
 ἔ' ἐκείνο τὸ παιδίον ἄρῃσῃ μέσα εἰς ἄνωτὸ ἄλλο.
 Καὶ πάλιν ἐκείνοι ἄλλου τετοῦ: ~

Π Ε Ρ Γ Μ Υ Ρ Α Ι Ξ Η Σ.

Η Μύραμα εἶναι ψάρη θαλάσσιον, ἔ' ὁμοιά-
 ζῃ ὡσπερ ὄφις. Πλω εἶναι πλατύτερον.
 Εἰς δὲ τὸ αἰγαῖον πέλαγος, ἤγουν εἰς τὴν θά-
 λασσαν ὅπου εἶναι ἀπὸ τὴν καλίπολιμ, καὶ ἕως
 τὴν αἰγαιπον ἀείσκονται πολλοὶ μύραμα.
 Οἱ δὲ ἄνθρωποι τῶ τὸ πρὸ ἐκείνῃ, τὴν ὀνομάζου-
 σμύραμα. αὐτὴ γουὶ δὲν σωσασαζέται μὲ ἄλ-
 λης σμύρας, ἀλλὰ μὲ ὄφιδις. Διότι ὅταν
 εἶναι καρὸς τῆς σωσασαζέτων, ὑπάγη τὸ ὄφιδις
 εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ σφείζει μεγαλοφῶως.
 Ἡ δὲ σμύραμα αἰκεί τὸν σφείζον, καὶ ἀίγεται εἰς
 τὸν ἕρασκητης. Τότε τὸ ὄφιδις ὡσάν τὴν ἰδῆ,
 ξερῶ τὸ φαρμάκην εἰς μίαν πέτραν, καὶ συ-
 ρασαζέται με τὴν σμύραμα. Ε' πείτα πάλιν
 περὶ τὸ φαρμάκην, ὅ ὑπάγη: ~

ΠΕΡΙ ΜΕΛΑΝΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟ' Μελαμύρη είμαι ό ψάρη θαλάσσιον έχει
δέ τέτοιαμ σωήθειαν, και όταμ είμου γα-
λιών εις τίνω θαλάσσαν, και είμου καιρός ό πύ-
φαρών οι άνθρωποι. Τότε αυτός υπάγει εις
το βάθος της θαλάσσης. Όταν δε είμου φερτέ-
μα. Σ δέμ φαρών, τότε και αυτός άγέρη εις την
όψιν της θαλάσσης. Μαλιγα δε και εις τον αι-
γιαλόν κοιμάται: ~

ΠΕΡΙ ΜΥΟΣ ΧΕΡΣΑΪΟΥ.

ΜΥΟΣ Χερσαϊός λέγεται ό πορτικός. Έχουμ
δέ τέτοιαμ σωήθειαν, έ όταμ μέλιη μα πέ-
ση τώ ωνήτιω όπου άρείσκοιυται μέσα, ή μέλιη
μα έρηκωθή. Τότε αυτό προγινώσκουμ, και
φύγουμ απ' εκεί θεληματικώς. και όταμ είμου
το φευκάρη λειψόν, είμου και τα έμτερα της λει-
ψα. όταν δε γεμηση τώ φευκάρη παχέροισι, και
τα έμτερά τους.

ΠΕΡΙ ΜΥΡΜΗΓΚΡΟΝ.

ΟΙ μύρμηκες, έχουμ τέτοιαμ σωήθειαν, και
όταμ μέλιη μα γεμη πείρα, αυτό προγινώ-
σκουμ τον καιρόν, έ αγωρίζεται μα σιωάξω
πολύ καρπόν έ απ' αυτό γινώσκουμ οι άνθρω-
ποι τον χρόνον όπου μέλιη μα γεμη πείρα. Διότι
ταμ ιδή της μύρμηκας, Σ αγωρίζεται βια-
σικώς,

ρικῶς ἔχουτο διὰ βέβαιον πῶς ἔρχεται πείρα·
Προγινώσκουσι δὲ ἔτοτε γίμεται βροχή, διότι τότε
τε ἀγαλλυοσιν ὅσον σιτᾶρῃ ἢ κριθάρῳ ἔχου ἀ-
κοποῦ εἰς τὴν φύπαντους, ὧς ἀφίωουτο ἔξω
βρέχεται. Δια μὰ μὴν φύβωσι μέσα εἰς τὴν φω-
λεάντης, ἔχου ἔτι κομμέου. Ὅταν δὲ ἀ-
περάσι ἡ βροχή, ἀφίωουτο σιτᾶρῃ ἢ κριθάρῃ εἰς
τοὺς ἥλιον, ἔξεραιμέου. καὶ τότε κόπτουσι καὶ
ἐκείου, ὧς πέρνουσι μέσα εἰς τὴν φωλεάντους.
Εἰς δὲ τὴν Ἰνδία, ἀεισκουται μύρμηκες με-
γάλοι ὡσαντα ζαγαρία τῆς τοῦ τοῦ. Ἐκεί-
ου γὰρ οἱ μύρμηκες τῆς Ἰνδίας, ὅταν σκάπτουσι
τὴν γῆν καίνοσι φωλεάν, ἀγαζουσι τὸ χῶμα,
τὸ ὁποῖον εἶρα ὡσαντα τὸ ἀσμόχωμα τοῦ τοῦ
τούτου. Πλὴν ἐκείου ἀσίμω δὲ ἀγαλλει, μόνου
μάλαου. Καὶ οἱ ἀνθρώου ὅπῃ μαζώουσι τὸ
χῶμα ἐκείου, ἔχουσι μεγάλην φόου, ὧς κόπου.
Ὅτι καβαλλικουσι τὰ γοργὰ καμήλια τὰ
θηλυκα, καὶ ὑπᾶουσι μετὰ δισάκκια, καὶ τὴν ὥ-
ραν τῆς μεσημερίας, ὅταν ἡ συχάζου οἱ μύρμη-
κες. Καὶ εἰ μὴ προφθάουσι μετὰ τὰ φά-
γουσι ὅπῃ. Εἰ δὲ καὶ τῆς ἀπεικασου, παρὰ
θου ἀγεμνου ἔξω, ὧς κατακοπτουσι καὶ αὐ-
τῆς, ὧς τὰ καμήλια τῶν:

ΠΕΡΙ ΝΗΣΣΑΣ.

Η Νῆσος εἶναι αὐτὸ τὸ πουλὴν ὅπου λέγεται
 παύσια. ἔχει δὲ σοφίαν ἐκ θεῶ. Καὶ ὅταν
 ἐμβῆ μέσα εἰς λίαν ῥιπὴν ἢ εἰς ποταμὸν, πλὴν ὡσαύ-
 τα καραβὴν. Ἐπὶ τὸ μὲν ἕνα ποδάρι τὸ κρατὶ ὡσαύτα
 μῦρον. Τὸ δὲ ἄλλο ὡσαύτω καὶ ὅταν κρυφα-
 ῶν, ἀλλὰ ἀσκήτων ποδαρίων τῷ ἀνεργεῖαν πληρῶ-
 τὸ γέρακι τῷ πολεμῆεν, πολλὰ. Ἐπὶ τῷ ἰδῆ
 πῶς κολυμβᾷ καταβαίνει εἰς τὸ μεροῦ με μεγα-
 λῶ ὀρμῶν ματῶν πιάση. καὶ αὐτὴ βυτῆ εἰς τὸ
 μεροῦ, καὶ τότε τὸ γέρακι πέτεται ψυλα. Καὶ ἐ-
 πειδὴ αὐτὴ δὲν δυνάται μαζίσση, ἕτε μα ἀμασάνη
 εἰς τὸ βάθος τῶ μερῶ, παλιν ἀγέμεν παρέκει ἀπο-
 τὸν πρῶτον τόπον. Ἐπάλιν τὸ γέρακι θέλωντας
 ματῶν ἀρπάζει. Αὐτὴ ὁμοίως βυτῆ, ἕως ἕνα
 βαρεθῆ τὸ γέρακι μα ἀπεράση. Πληρῶ εἶναι καποια
 γέρακια ὅπῃ βυτῆσιν μέσα εἰς τὸ μεροῦ μα τῶ ἀρ-
 παξεν, ἕως αὐτὴν τοσοῦ βαθεία ὡστε ὅπῃ πρυγν-
 ται. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι φύσις τῶν μαζίσσων εἰς τὸ
 μεροῦ.

ΠΕΡΙ ΜΑΝΤΗΚΩΡΟΥ.

Ο Μαντηχώρας ἀείσκειται εἰς τῶν Ἰνδίων.
 Εἶναι δὲ κατὰ τὸ κορμὸν ὡσαύτα τὸν λέοντα.
 Πλὴν ἔχει ἄλλα σημεῖα. Διότι εἶναι ἡ τεύχους-
 του

του κόκκινου, ὅ μακρύτερες ἀπὸ τῆς λέοντος.
Τὸ δὲ πρόσωπόν τε ὁμοιάζει ὡς ἀν' ἀνθρώπου, ἔ-
μελει καὶ ὡς λέων. Διότι ἔχει καὶ ὄφθαλμοὺς μακροὺς,
καὶ δασέα. Ἐἶχε ἔσθλα λαμπρὰ ὡς φω-
τῖα. Ἐἶχε καὶ ὠφθῖα, εἰς μὲν τὴν ῥίζαν δερ-
χου μάλα εἰς δὲ τὴν ἀκρὰν ἐχούσῃ. Τὰ ὀδόν-
τια τε εἶμαι ὡς ἀπὸ τῆς λέοντος. Καὶ τὸ γόματον
πλατὺ. ἔχει δὲ θάυμαλόν καὶ παραδοξομί-
ραν. Διότι ὅταν θηλήσῃ οἱ ἀνθρώποι ματὸν
πιάσῃ, αὐτὸς ἀγαθὸν ἀπὸ τῆς ἕραντος τει-
χῆς μεγάλας ὡς ἀν' σαυίτης, καὶ φάσιν μὲν εἰς
τὰ ἔμπροσθεν, ταῦς δὲ σαυίτης ἐκείνας ταῦς
ρίχην καὶ ἔτι τὴν φοβούμενοι οἱ ἀνθρώποι. Δερ-
τολμῶσιν μὰ τῆς σημώσῃ. Διότι ὅποιον κτυ-
πήσῃ ἢ σαυίτη ἐκείνη λαμβάνει θάνατον.
Ὅταν δὲ τελειώσῃ ταῦς σαυίτης ἐκείνας,
ἔως τὴν αἰθίον γονῶν ἄλλοις. καὶ ἔσθ μόνον αἰ-
τείνας αὐτὰς εἶμαι βλαβεραῖς. Ἀλλὰ καὶ
ἢ κόπρος αὐτῆς. Διότι τὴν ὥραν ἐκείνῃ ὅπου
τορ κωλυοῦν, κοπεῖται μὲν μεγάλης ὀρυθῆς.
Καὶ κόπρος ἢ κόπρος τοῦ ἔως δέκα πέντε ὀρυθῆς
τόπον. καὶ ὅποιον ἐγγίση ἐκείνη ἢ κόπρος ἀπὸ
θνήσκῃ. Ἀπὸ ὅλα δὲ τὰ θνητὰ ὅπου εἶμαι εἰς
τὴν Ἰνδία, μόνον αὐτὸς ὁ μαθητῶν ἀγαπᾷ
μὰ φάσιν κρέας ἀπ' ἀνθρώπου. ὅταν δὲ πᾶσιν

οὐ γὰρ οἱ καμύραυ κατάφθι μικρὸν, τζακίζου με
πίτραυ πῶ ἀκραυ τῆς ὑράστῃ, ἔ ὅταυ ἀματρα
φῆ δὲμ ἔχει τῆν ὀνέρυεαυ. Καυ ἀυ καλαυ μα εἰ-
μου ἀγελος, ἀμῆ σαγίτῃε δὲμ ἔχει μα ρίωτῆ. Μά-
λασα ξάυρωταυ πῶε ἀρματα δὲμ ἔχῆ μα πολε-
μῆ ἢ μερώυρεται: ~

ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΚΕΡΟΥ.

Ο Μομόκεροσ εἶμου ἔ ὁω τὸσ εἰσ πῶ γῆδίαυ. Εἶ-
μου δὲ εἰσ τὸ μῆκοσ ὡσαυ ὄμοσ μέγαυ, ὡ ἔχῆ
δύαμιν πολλῆν. ἔ ὅταυ πολεμῆ με τῶ ἀνθρωπομ
λακτίζῆ μῆ ποδάελατου, καὶ κρήτομ δωατῶ.
Εἰ δὲ ὡ τύχῆ, καὶ τὸμ δακῶσῆ, παρῶ ὄυεσ ἀπο-
δύσκει Γυεζῆ δὲ συχρακίε πῶ κεφαλῶτῃ, ἔ
καμρε φόβομ με τὸ κέρατομ τῃ, ὅπῃ ἔχῆ ἐπάμω
εἰσ τὸ ὄφειδῆ. Το ὀποῖομ κέρατομ δὲμ εἶμου κού-
φιομ ὡσαυ τῶν ἄλλωμ ζῶωμ, ἀλλὰ εἶμου γεμῶ-
τομ, ὡ γερῆομ, ὡσαυ σιδερομ, ἔ ἴσιομ ὡσαυ σαγίτ-
τα, καὶ μαῦρομ. ἔχει δὲ τείχαυ ξαμθῶ εἰσ τὸ
καρμῶτομ, ὡ δασίαυ. Ἡ δὲ οὔρατου ὀμοιεῖ ὡσαυ
τῆ ἀγροιοχοῖρα. Το γόματομ εἶμου ὡσαυ τοῦ
λέορτοσ πλατῆ. Ὄταυ δὲ θέλει μα δρῆμῆ, τρέ-
χει ὀγλίγωρα, ἔ ὡσαυ εἰσ πῶ ἔρημομ, μα μῆμ
βλέπῆ ἀνθρώπομ. Μόμομ μομαχοστομ θελει μα
εἶμου. ἔ πρὸσ μῆμ τα ἄλλα θηεια τα ἀλλόφυλα,
εἶμου ἢμεροσ. Ὄταυ δὲ ἰδῆ ἄλλομ μομόκερομ ἀρ-

σωνικόν ἀγελώμεται περὶ αὐτά. Μόρον δὲ εἰς τὴν
θηλυκὸν μορόκερον ἡμερώμεται. Καὶ πάλιν
ἀφ' οὗ καί μετ' ἐκείνου τὴν ὄψιν θυμιάου,
ἀποσφρέφεται. Τὸ δὲ κέρατον οὐκ ἀδύ-
σκοον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι τὸ ἔχειν διὰ ἰατρείαν τῆ
φαρμακίου, τὸ ἀδύσκουον μετεπισημῶν τρόπον. Τὸ
θηλυκὸν τὸ δὲ, δὲν ἔχει τὴν θερμότητα τῆς κομ-
χου ὡς ἂν τὴν ἔχου ταῦτα ἄλλα ζῶα. Ἀλλὰ ἡ
κεφαλὴ τοῦ εἶναι θερμὴ κατὰ πολλὰ. Καὶ διὰ
τὸ ἡ θερμότης ἐκείνη τῶν φαγιῶν ὡξάνει τὸ
κέρατον. Καὶ καθεὶ χρόνον γονιῶται καιμυρ-
γιον. Καὶ ὅταν γονιῶται τὸ ἀπὸ κάτω, πίπτει
τὸ ἀπὸ ἄνω ἢ ὑπὸ τὸ μέγαλον. ὅτι μετὰ τὸ μικρὸν.
Καὶ πάλιν τὸν ἄλλον χρόνον γονιῶται ἄλλον,
ἔπιπτει ἐκείνο. καὶ εἰς ὅλην τὴν ζῶν ἔτι
γίνεται. Ἐκείνο λοιπὸν τὸ κέρατον, ὅτι πίπτει,
ἀδύσκοον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι τὸ ἔχειν διὰ πρᾶ-
μα πολύτιμον. Ἐπειδὴ ἀπὸ τρέπει τὴν βλα-
βὴν τῆς φαρμακίου. Εἶναι δὲ δύσκολον μὲν τὸ ἀ-
ρητιμῆς, διότι ὁ μορόκερος ἀδύσκειται πάντοτε
βαθεῖα εἰς τὴν ἔρημον καὶ τροφὴν δὲν ἀδύσκει
οἱ ἄνθρωποι μὲν τρώουσι ἕως μὲν περᾶσθαι τὴν ἔ-
ρημον ἔμερον δὲ εἶναι. ἔνθα γὰρ εἶναι γεμάτη
ἄλλα θηρία. Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι δύσκολον μὲν
ἀρεθουῖν πολλὰ. Ἐχὴν δὲ καὶ ἄλλω σωνήθειαν

ὁ μονόκερος, ὅτι μέσα βαθεῖα εἰς τὴν ἔρημον δὲν
 ἀείσκηται ποτάμια, μόνον ἀπὸ τὴν βροχὴν
 μαζώνεται, ὀλίγον μερὸν εἰς τὰ λακκώματα
 τῆς γῆς. Ἐκεῖνο πάλιν ἀπὸ τὸν ἥλιον γίρεται
 πικρὸν. Μαζώνουται γοῦν ὅλα τὰ θηρία μα-
 πίουσι καὶ δὲν διώουται, διότι εἶμαι πικρὸν .
 Μὰ τὴν τοῦ ἀναμνήσθῃ ἕως μα' ἐλθῇ ὁ μονόκερος
 μὰ πῖει. Καὶ ὅταν σκύψῃ εγγίξῃ τὸ κέρα τὸν τῆς
 εἰς τὸ μερὸν, καὶ γλυκαίνει τὸ μερὸν καὶ πῖναι
 πρῶτος αὐτὸς, εἶτα τὰ ἄλλα θηρία. Σ' ἐκεῖ ὅπῃ
 εἶμαι μαζωμῆτα τὰ θηρία, καὶ καρτεροῦσι τὸν
 μονόκερον, σιωποῦσιν ἄνω μετὰ ξέρον μετὰ ξέρον θηρία .
 καὶ γίρουται τὰ παράδοξα μεμιγμῆτα θηρία .
 ἦγουσι ὁ Πάρδος σιωποῦσιν μετὰ τὴν καμήλαν,
 ἔγινυται ὁ καρμηλόπαρδος. ἦγουσι αὐτὸ ὅ-
 που λέγομεν ζερμαμπᾶ. Πάλιν οἱ λύκοι οἱ ἄ-
 γριοι τῆς Ἰνδίας οἱ μεγάλοι σιωποῦσιν μετὰ
 τὴν σκύλλαν τοὺς μεγάλους τῆς Ἰνδίας, ἔγινυται
 οἱ λυκόκυες. ἦγουσι ὁ τζάλης ὁμοίως πάλιν
 καὶ οἱ πάρδοι σιωποῦσιν μετὰ τῶν θη-
 λυκῶν λεορταειῶν, καὶ γίνυται οἱ λεορτόπαρ-
 δοί . Ὅμοίως καὶ ἄλλα θηρία σιώθεται ἕτῃ γί-
 ρουται εἰς τὴν τὴν ἐκείνων : ~

ΠΕΡΙ ΝΑΥΚΡΑΤΟΥ.

Ο Ναυκράτης, λέγεται και έχιμη. Και είναι ο ψαχνόν μικρόν εις το κορμὴ ὡσαν τὸ γουβίδι. και είναι ἄσπρος κατὰ πολλὰ. Ἐχει δὲ τέτοιαν ὀνέργειαν, ὅταν πλὴν τὸ καράβη ὑπάγει, και τζακώμεται εἰς ἐκείνη και εἰς ἄρ' ἔχνη, ἔτα ἄρμεμα γέματα ἀπὸ ἀνεμον ἀπὸ τήδειον, ὁμοίως κρατεῖ τὸ καράβη, και δὲν διώκειται μα ὑπάγει παρ' ἔμπροσθεν. μίαν πιθάμω τὸ πορ. ἔ εἰς δὲ τὸν τεβὴ καμέρας μωῆτης μα τὸ κοψὴ, κάμρωω δύο μέρες ἐκεῖ. Ἐ' ως ἔμα παραμερήση τὸ ψαχνόν. και δια τὸ το ὄνομαζεται ναυκράτης, διότι κρατεῖ τὸ καράβη, και δὲν περπατεῖ. ~

ΠΕΡΙ ΟΝΑΓΡΟΥ.

Ο ὄναγρος είναι ζῶον ὅπῃ ἀείσκειται εἰς τὴν Ἰνδία, ὡσαν τὸν μοροκέρον. Ἐχει δὲ τεῖχων λάνηλω εἰς τὸ κορμὴ. και εἰς τὸ κεφάλω ἔχει τεῖχων κόκκιλω. Κάμει και αὐτὸς κέρατον εἰς τὸ βλεφαρον, πλὴν είναι μικρότερον παρὰ τὸ μοροκέρον. Διότι είναι μορον ἕως μίαν πηχίω, ἔ ἔχνη ὀνέργειαν, ὅτι εἰς τὸ βαλὴ τινὰς εἰς τὸ κρασι, ὅσον πει δὲν μεθ' ὁ ἄνθρωπος. Ἀπ' ἐκεῖνο τὸ κρασι είναι ὠφέλημον, ἔ εἰς τὴν λέπρα. Και εἰς τὸν σελήνιασμόν, ἔ εἰς τὸ φαρμάκω. Είναι δὲ πλατὴ εἰς τὴν ῥίζαν τὸ κέρατον.

πρῶτον ὡσαύ καλὸν μᾶλλον. διὰ τὸ παλαι οἱ
βασιλεῖς ἔκαμψαν ποτήρια ἀπὸ τῆς ἐπιπο-
κρασίας, εἶμαι δὲ ἐ πολλὰ οὐλύγουσιν εἰς τὰ πόδια,
καὶ πηλαλεῖ ὡσαύ ἀλογον. καὶ εἶμαι ἐ δισατώ-
κερος ἀπὸ τὸν μορόκερον, καὶ λακτίζει τὴν ἀρ-
θρῶπιν ὅταν τὸν κινῆσιν. Ἐἰ δὲ ἐ φθάσει μα-
τυπῆσι ἀρθρῶπιν με τὸ κερατοῦν τὴν παρῶν τὴν
περὶ θησκει. Πίπτει ἐ αὐτῶν τὸ κερατοῦν καθε-
ζόμεν ὡσαύ ὅτι μοροκέρος: ~

ΠΕΡΙ ΟΨΕΩΣ.

Ὁ ὄψις, εἶμαι αὐτὸς ὅπου γινώσκοντες. πλὴν
εἶμαι πολλὰ ὡς γονεῖς. Κατὰ τὴν τόπον, ὅ-
τε χροῖον. Διότι εἰ μὲν ζῆσι πολλὰς χροῖον,
μετὰ μέγας, ὅμομα ζετοῦ δράκων. Ἐἰ δὲ τὴν
παλιν εἰς τόπον ζετοῦ. Ὁμοίως ζῆ χροῖον
πολλὰς, ὅμομα ζετοῦ. Εἶμαι δὲ εἰς τὴν Αἰθιο-
πία, ἢ ἢ εἰς τὴν χαπαισίαν, δράκοντες με-
γαλοὶ, οἱ ὅποιοι ὅταν πειρῶσιν, χασκῶσιν εἰς τὸν
αἶρα, καὶ ἀγαζῶσιν ἀρσασμον ἀπὸ τὴν καρ-
πῶν, καὶ ὁ ἀρσασμος ἐκείνος, κάμνει τὰ
ἄλλα ὅπου πετῶν, ἐ πίπτωσιν εἰς τὸ γόμα τὴν
ὡρῶντα δεκινῶσιν ἐ βοῖδια, καὶ πρόβατα
καὶ αἴγους. καὶ ἄλλα ζῶα, διότι ἔχωσιν διῶα-
ν περὶ αὐτῶν εἶμαι δὲ δομῶν ἐκ θεῶν. Ὅτι πᾶσα
βίβλιον εἶμαι τὴν κτυπῆσις μίαν βολῶν εἰς τὸ κε-

Φάλη με καλάμη ήμωδιαζει περιουσα, και με
ολίγην ώραμ μλμει ανονερυητομ. Ειδε του δε
τερωσης και του τριτωσης, αγριωμεται περιου-
σα, και θελει μα σε φαγη. Και οταν τυχη με
δακωση ανθρωπομ πασα οφιδη, πλεον μεσα
εις τω γλω, δεμ διωεται με εισεβη, υτε το δεχε-
ται πλεον η γη τετοιου οφιδη. Ως φομεα αι
θρωπη: ~

ΠΕΡΙ ΑΛΛΟΥ ΟΦΕΩΣ.

ΕΙς τω Ιρδιαμ, αεισκειται οφιδη, και ειμαι ε
ωρος ωσαμ γαλα. και εχη εις τω κεφαλι
κερατομ. ο οποιοσ εαμ δακωση ανθρωπομ, πα-
αυθυσ απο θρησκει Διότι καμερα βοταωου δε
ειμαι εις τω γλω μα τον ιαρωση. ου δε οι τε
λοιοι ιαρωι, ειπον τιποτε βοηθειαμ περι του τε
πλω ακυσομ μυηειομ απο ακρυφομ, εαμ παρι
ο ανθρωπος εκεινοσ, εμα ψυλλομ, αυ το το μι-
ρομ ζωυφιομ οπε δακωμει τωσ ανθρωπησ και
το βαλη επαρω. Εις τω πληγλω, δεμ φεβαται
ια παθη τιποτες.

ΠΕΡΙ ΑΛΛΟΥ ΟΦΕΩΣ.

ΕΙμαι ε άλλος οφιδη, ο οποιοσ ειμαι μορομ μιο
πιθαμω. Σ το μλμ κεφαλητη ειμαι αωρο
ωσαμ το γαλα. Το δε κορμητη ειμαι βαθυ κοκ-
κιρομ. Σ οσομ μλμ ζη αυ τοσ, δεμ διωεται με φα-
γη

ΠΕΡΙ ΣΚΩΛΗΚΟΣ.

Εἴς τινι Ἰρδίαμ εἶμαι ποταμός μέγας, καὶ ἐνο-
μαζεται Ἰρδός. Εἰς αὐτὸν γὰρ τὸν ποταμὸν
 γίρεται σκώληξ μέγας· ἔως ἑπτὰ πῆχες τὸ πά-
 χος· ἔς εἰς τὸ μήκος ἕως ἑκοσί. Ἐχει δὲ μόρον δύο
 ὀρμάτια· ἔ δύο ὀδόντια κακὰ. Καὶ δυνάται μα-
 σσῆν σζῶρον· ἔ ξυλον· ἔ πέτραν. Ὅταν δὲ
 ἰδῆ εἰς τὸν ποταμὸν πῶς πῖρρει καμέρα ζῶρον με-
 ρὸν· ἢ κακὴν, ἢ βοῖον, ἢ ἄλογον, ἀρπάζει ἔ τρω-
 γειτο αὐτὸν τὸν σκώληκα τὸν πιάσων οἱ συ-
 θρωποι με ἀγκίστριον εἰς τὸ ὁποῖον βεβλήσων δό-
 λος προβάτη· ἔ ὅταν τὸν πιάσων τὸν κρεμνῶσιν
 με τῷ κεφαλῷ κατω. Σφάζει ἀπὸ το γόμφου
 τὸ φαρμάκιον κυτρίον. Καὶ εχει αὐτῷ τῷ
 ἀνέργειαν· Ὅτι εἰς εἶτι πράγμα ἐγγισει παρὰ
 θυς γονάτου ἀπ' ἐκεῖνο φωτῖα· ἔ κοίεται. Σὺ
 μόρον εἰς ξυλα εχει ταυτῷ τ' ἐνέργειαν, ἀλλὰ
 ἔ πέφκε κακῆται. Με τῷ το ἐκοσάμ οἱ παλαοὶ
 Βασιλεῖς, τα κακῆρη ὁπῶ κθελαμ μα κερσῶσων.

ΠΕΡΙ ΠΕΛΑΓΟΥ.

Ο Πελαγός εἶμαι ζῶρον ὑπερωτὸν, καὶ ἔχει τὸ
 ὄναμτιον τοῦ κορακος. Διότι αὐτὸς τρεφεῖ
 τὰ παιδία τῆ μὲ πάσης ὄπι μελείας. καὶ ὑπά-
 γει καὶ βοσκει ολίω τῷ ἡμερῶν, καὶ εἶτι φαγε
 ἐρχεται καὶ τὸ ξερμῶ εἰς τὰ πουλῖα του. Κα-

τρέφεται. Ὅσομ δὲ ξερμᾶ ὅσομ μα χορτάσθμ τὸ
περισσότερον φυλάγει τὸ εἰς τὸ σῶματμ. Ὡς ἐάν
δὲρ εὐρηκωκωκω τῶ ἄλλω ἡμέραμ δξερμᾶ πᾶ-
λυ ἀπαιτὸ τὸ χθεσμομ φαγῆ, ἔταυρίζεται. Ὁ-
μοίως Ὡς τὰ παιδίατμ ὅταν μεγαλιώσθμ, γηρο-
τροφῶμ τμς γονεῖστωμ. Διότι ὅταν γηράσθμ οἱ
γονεῖστωμ, ἔείρωμ καιρός ὁπῦ θέλωμ μα περά-
σομ θάλασσομ, ἢ μα ἔλθωμ ἀπὸ τῶ Αἰθιο-
πίαμ εἰς τὰ τατὰ μέρη, ἢ ἀπ' ἐδῶ μα ὑπᾶμ ἐκεῖ,
τότε τὰ παιδία μαζώμνηται ἀπὸ δύο, ἔβαλ-
λοσι τοῦ πατέρατμς τὸμ γέροντα ἢ τῶ μητέρα-
τους εἰς τῶ μέσομ, Ὡς πέτωρτα, ἔβρηθῶσθμ ἄω-
τῶμ μετὰς ὡγεργαστῶμ, ἕως ἔμα ἀπεράσομ
τῶ θάλασσομ.

ΠΕΡΙ ΠΕΡΔΙΚΟΣ.

Ο Πέρδιξ εἶρωμ ζῶομ ὡτερωτῶμ, ἔκατὰ πολλὰ
πορμικόμ. ἔἐπειδὴ τὸ θηλυκόμ ὅταν γονη-
σῆ τὰ ἄωγα, καὶ τὰ πρῶμνη δὲρ γέρυει μα συ-
μψαζῆται μετὰ τῆ ἀρσονικοῦ, ὁ ἀρσονικός
βλέπωρτασ ἐτῆ, ὡπᾶγει Ὡς τζακκίζει τὰ ἄω-
γάτμ. καὶ τὸ θηλυκόμ ἀγαπῶρτασ μα γονησῆ
ἄλλα ἄωγα μα κάμμ πύλλη πρὸς αὔξηση τμ
γέμμς, γέρυει καὶ σμψουσαζεται. Καμ πάλμ ὁ
ἀρσονικός τζακκίζει, καὶ ἐκεῖμα τὰ ἄωγα. Ὁ
δὲ θεός, δια μα μῶμ χαθῆ τὸ γέμοσ τῶμ περδικῶμ

ἔδωκεν σοφίαν εἰς τὸ θηλυκόν, καὶ ὑπάγει ἔ-
 γονμα μέσα εἰς τὰ χορτάλια, καὶ ἀρσενικός
 δὲν ἀρείσκει τὰ ἀυγά μα τὰ σωτεῖψη. ἔ ὅταν
 γονηθῶσιν τὰ μαρτάρι το θηλυκόν πῶς μ
 περπατῶσιν. ὅταν ἰδῶσιν οὐ μητέρας, καφεῖται
 κωηχόν, τότε με τῶ πτερυγαῖτης, διώχρει τι
 πύλλια μα φύγην, ἔ ἡ μητέρα κυλιέται ἔμπρ
 ὅτου εἰς τὰ ποδάλια τῆ κωηχοῦ. καὶ ἐκεῖνος θεί-
 λονται μα τῶ πιάση φάγυσιν τὰ πύλλια. Ἦ-
 γερρον δὲ ὅταν παραμερῆσιν ὁ κωηχος, κράζειτα
 καὶ μαζώμυρται πάλιν τὰ πύλλια. Λέγυσι δὲ
 ὅτι μερικοῦς φοροῦς ἀδῶνῶσιν τὰ πύλλια, καὶ
 δὲν ἔχυν ὄρεξιρ μα φαγούω, διὰ τὲ το ἡ μητηρ ἄ-
 τῶν ὑπάγει, καὶ φέρει κοκκίμορ χῶμα, καὶ τὰ
 ταγίζει. Καὶ ἔτῃ καμμοῦ ὄρεξιρ, λέγυσι δὲ καὶ
 τοῦτο, ὅτι ἔωπα ἡμέροισ τὰ πυρῶνει, καὶ πάλιν
 ἔωπα ἡμέροισ τὰ ἀματρέφει, ἔ πετοῦνται. Ἐ-
 χει δὲ θάματα το σκορδορ. ὅτι μόμορ ὅπῃ μα
 φαῦν ὀλίγορ ἀποθασίσκει: ~

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΠΟΔΟΣ.

Ο Πολύπους, εἶναι τὸ ὀκταπόδιον, ἔχει δὲ συ-
 μηθειαν καὶ τὸν χειμῶνα ὅταν εἶναι ψύ-
 χρα πολλὴ δὲν ἀγέμει μα βοσκῆθῃ, ἀλλὰ φῶγα
 μοραχόστου τὰ ποδάλια του. καὶ πάλιν εἰς ὀλί-
 γοις ἡμέροισ ἄωξάνη. Διὰ τῆ το εἶν τύχη καὶ
 τὸν

τὸν κωληγῆσιν σωτόμα, θεωρῶνται κομμηνοὶ οἱ
 πλόκαμοίτη. Καὶ ὅτε εἶμαι τόπος ὅτε ἔχει
 παρῶναι ἢ ἀσάκας, ἔχουσιν πολλὸν πειρασμόν.
 Διότι ἄντα κοπῶσιν τὰ ποδάρεα τῶν ὀκτα-
 ρ. Ὅταν δὲ ἴδῃ ἀνθρώπου ὅτε τὸ κωλη-
 γῆ, γίνεται ὁμοίον εἰς τὸ ζῶμα ὡσάν τὸ πρᾶγ-
 μα ὅτε τυχεῖ ὑπὸ κατώτη. Ἡ γοῶν εἰμαι
 πέτρα γίνεται, καὶ ὡτὸ ἄσπρον ὡσάν τὴν πέ-
 τραν. Εἰ δὲ εἶμαι χορτάρεα, γίνεται, καὶ ὡτὸ
 πράσιμον. Ἐὰν γεραμίζῃ ἡ θάλασσα, γίνεται
 ὡτὸ γεράμιον ὡσὸρ τὴν θάλασσαν. Τρώγει
 δὲ καὶ τὰ μικρὰ ὄψαρεα. Εἶμαι δὲ κατὰ πολλὰ
 πολέμιος ἐχθρὸς τῆς πίρρας: ~

ΠΕΡΙ ΠΙΝΝΑΣ.

Π Πίρρα εἶμαι τυφλή, ὅτε βλέπει. Μόμον
Π ἔχει δύο τζαγκάμους μικροὺς, καὶ ἐκείνοι
 τὴν φυλάουσιν. Διότι ὅτε ἔρας ζέκεται σημάτης,
 ἔ ὁ ἄλλος ὑπάγει εἰς τὴν βοσκίαν ὅτε φέρη μα-
 φάγη ἢ πίρρα. ὅτε ἐκείνος ὅτε εἶμαι σημάτης, ὅ-
 ταν ἴδῃ τίποτῶν φόβον, ὑπάγει ὅτε τὴν ἐγγί-
 ζει, ἔ ἐκείνη ἀσφαλιζέται. Πολεμεῖ δὲ ὡτὸν
 καὶ πολλὰ τὸ ὀκταπόδην, ἔ τρώγῃ τὴν. Διὰ τὸ
 ὅτε τζαγκαμὸς ὅταν ἴδῃ τὸ ὀκταπόδην ἀπὸ μα-
 κρᾶ, ἐγγίζει τὴν πίρραν. ἔ ἐκείνη σφαλίζη. Τί
 οὐκ τεχνῶνται τὸ ὀκταπόδιον; πέρρη πέτραν,

εις τὸν πλόκαμόν τε. ἔπειτα γὰρ ἐπιχρητίζεις
τὸ ἄρροισμα τῆς πίρνας, καὶ πλέον δὲρ διώεται
μα σφαλίσῃ. Τότε αὐτὸ εὐγάλλει τὸν πλόκα-
μόν τε, ἢ τρωγνίτω. ὅταν δὲ τυχὴ ἀφραπύ-
γαλῃ ἔλαμψῃ εἰς τὴν θάλασσαν, τότε
καμὰ ἀπὸ τοῦ φόβου τοῦ ἄρα γὰρ ἀδύνη κα-
τὴν ἐγγίξῃ καὶ σφαλίσῃ. καὶ ὅσον μερὸν τυχ-
μέσα παρ' ἀδύνης πιάσει. Καὶ ὅσα κεραιμίδες τῆ
χουσι ὑδατος, τὸσα ἀπὸ κεραιμίδων γί-
νονται. Πλὴν εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν δὲρ
ἀεισκοῦνται καλά. Εἰς δὲ τὴν περσιανήν, καὶ
τὴν ἐρυθρὰν ἀεισκοῦνται πύγους μεγάλας,
τεία μερτικὰ ἀπ' αὐταῖς ταῖς πίρνας. Δια-
τὸ ἐκεῖ γίνονται τὰ καλά κεραιμίδα, ἢ
μεγάλα: ~

ΠΕΡΙ ΣΤΡΟΥΘΟΥ.

Ο Στρουθὸς εἶδος ὄρνεου ἰσπερὶ τῶν ἑμέγα λέ-
γουσιν δὲ οἱ ἄνθρωποι στρουθόκαμηλοι. Διότι
εἰς μὲν τὰ πόδια ὁμοιάζει ὡσαύτῃ τὸν λέοντα, εἰς
δὲ τὸ κεφάλιν ὁμοιεῖ ὡσαύτῃ τὸν γροῦθον. Ἡ γὰρ πτε-
λὴ. Εἰς δὲ τὸν λαιμόν, ὁμοιεῖ ὡσαύτῃ καμήλα.
Περισσότερον δὲ φύγει ὅταν περπατεῖ, παρὰ
ὅταν πετᾷ. Διότι εἶναι πολὺν τὸ κρέας τῆ κορ-
μίστη, καὶ τὰ πτερά αὐτοῦ λίγα. Καὶ ὅταν θέ-
λῃ μαθεύσθαι σιωπῆμα πηλαλεῖ μετὰ τοῦ ποδῶ-
του.

τε. Ὁ ἀνεμος φασκώρει τὰ πόδια τε, ὡς ἔζη
δύνη. Τὴν δὲ φύλαρ τε τὴν κάμνη ἐπαίρω
εἰς τὴν ἀμμου, ἔρχεται δὲ δένδρον. Καὶ ὅταν τιρὲς
ἀνθρώποι ὑπάγουσιν ματὸν πιάσου, τότε ἄν-
τες μετὰ πόδια τε σκορπιζει τὴν ἀμμου πρὸς
τις ἀνθρώπους, ἔτι φλώρμαται, ἔδεν βλέπει
καὶ ὡτὴ φάγει μετὸν τροίτον ὅπῃ προείπα.
Ποιεῖ δὲ τὰ ἄνωγά τε μεγάλα, ὅπῃ κρεμμύσιν εἰς
τὴν ἐκκλησίαν, ἔδεν ταυ γουρνήσιν δὲ τὰ πυ-
ρῶν, ὡσαύτῃ ἀλλὰ ὄρμα μετὸ κορμύ τε.
Ἀλλὰ γέκει καὶ πρόσωπα, ἔτα βλέπει τεσα-
ράκορτα ἡμεροῦς. Καὶ ὅταν θελῶν τὸ θηλυκόν,
μα ὑπάγουσιν βοσκῆν, ἔρχεται προτί τὸρτα τὸ
ἀρσονικόν, ἔγέκει ἔτα βλέπει. Καὶ εἰμ γυρῶν
τὸ βλέμμα τε κόρον σιγμῶ. Παρ ἄθως κλαβιά-
ζην. Δια τὴν το ὅσοι θελῶν ματὸν πάρων τα ἄνωγά τε
ὑπάγουσιν μακρόθων, καὶ κάμνησιν βολῶ ὡς σύ-
χουσιν. Καὶ ἐκεῖνο γυρῶν ματὸν εἶδῃ τί εἶμαι. Καὶ
ἄθως κλαβιάζην τα ἄνωγά τε ἐκεῖνα. Ὁ γρηθοκά-
μιλος ἀφίωρῆτα ἔφάγει. Καὶ οἱ κωηγοὶ ὑπά-
γουσιν, ὡς πέρωντα. Ἐχῆν δὲ ταυτῶν τὸ ἐργασίον,
ὅτι τα μερῶν τε ὡς τὸ ξυγῆν τε εἶμαι ἰαματικά
εἰς τὴν πόρτα τῶν μάρων. Λέγουσιν δὲ ὅτι εἰμ τὸ
χίσκε ἀείσκη πετράμ μίχων εἰς τὸ μαχῶν-
της, ἔκεῖνη ἡ πετράμ εἶμαι ἰαματικὴ εἰς τὴν πόρτα
τῶν

τῶν ἐμματιῶν. Τόσον δὲ ἔχει θέρμῳ τὸν ζῶμα-
χον, ὅτι εἰς τὴν δῶσιν, σίδηρον τὸ καταπίπτει.
Ἐκ τῆς τῶν χῶρῶν αἵματις ὅπῃ ἀγαθῶν, ὑπερβαίνει
οἱ ἄνθρωποι, ἔτι μαζώρῳ, ἔτι τὸ λαγαρίζῳ,
Ἐκ τῆς καμνιστῆς τὸ πολυτιμὸν σίδηρον ὅπῃ εἶναι: ~

ΠΕΡΙ ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ.

Η Σαλαμάνδρα εἶναι ἕνα ζῶον τετραπό-
δον ὅμοιον ὡς αἰ τῶ σαύρα, ἢ ἕνα τῆς κούσε-
ρίτσα Πιλῶ εἶναι μεγαλήτηρ. Καὶ δὲν εἶναι
πράσινη ἀλλὰ εἶναι κίτρινη. Καὶ ἔχει βύλλαις
μαύραις ἐπὶ τῶ ἡράχης. Τόσιον δὲ ἀνέρουσι
ἔχει, ὅταν τῶ βάλῃ τινὰς εἰς κάρβυρα ἀγα-
μῶν, σβέννυται τὰ κάρβυρα, ἔτι αὐτῆ δὲν ἰτα-
θέρμη τίποτε. Ἐκ τῆς ποδίας αἵμα κατῶνται τὰ
κάρβυρα. Ἐκ τῆς σακτῶ, καὶ ῥίχμητα πρὸς τῆς
ἀνθρώπου ὅπῃ τῆν ἔβαλα μὲσα εἰς τῆν γίαν.

ΠΕΡΙ ΣΑΥΡΑΣ.

Η Σαύρα εἶναι ὡς τῆ ὅπῃ λέγομεν κούσερίτ-
σα. καὶ εἶναι πράσινη. Λέγουσι δὲ ὅτι εἰς
τῶ κοφῆς εἰς τῶ μέσῳ, ἔτι τῶ ἀφῆσης πάλιν
σωτίζεται τὰ δυο κομμάτια. Καὶ γίνεται ὡ-
ς αἰ ἡτῆν πρῶτα Ζωρταμῆ Ἐκκαίρια. Ὅταν
δὲ εἰς βῆ ξυλον εἰς τὸ ποδάρι τῆ ἀνθρώπου. ἢ
εἰς ἄλλο τι μέλος, Ἐκ τῆς δυοκομῆται γὰρ τὸ ἀγα-
θόν, οἱ ἰατροὶ, σωτρίζῳ τὸ κεφαλῆς μορ-
χόν,

χόν, ἔβαλλοντο ἐπ' αὐτῷ εἰς τὴν πληγὴν, ὅτι
γενεῖ ἔξω τοῦ ξύλου, ὁμοίως ἔστι εἰς πᾶσα ζῶσιν ἐμφε-
ρεῖ, ὅταν παθῆσιν ξύλον: ~

ΠΕΡΙ ΣΚΑΡΟΥ.

Ο Σκάρου εἶμαι ὄψαρη θαλάσσιον. ἔχουσιν
δὲ οἱ σκάρου τέτοιαν σκιάν. ὅτι ἂν πιασθῆ
ἰσοσκιανός, εἰς τὸ δίκτυον, ἀγαζομεν οἱ φασ-
κί, ἔπερυστον, εἰ δὲ πιασθῆ θηλυκός, μαζώ-
μενται πολλοὶ σκάρου ἰσοσκιανοί, ἔκωπτον τὸ
δίκτυον ἀπ' ἔξω, ὅτι ἐλεύθερώμεν τὸ θηλυκόν.
ἔχουσιν δὲ ὀδόντια μεγάλα, ὡς ἂν τὸ χυσο-
φίον. Ὅλα δὲ τὰ ὄψαρη ὅτι εἶμαι εἰς τὴν θα-
λάσσαν, εἶμαι ἄφωρα. ὅτι φωρὴν δὲν ἔχουσιν. Μό-
νον αὐτὸς ὁ σκάρου ὅτι ἔχει φωρὴν, ὅτι σκεῖται
ὡς ὄφις. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁποῖος ἀκῆσθαι τὴν φω-
ρὴν αὐτῆς κάμνη πολλὴν ὥρα ὅτι δὲν δυνά-
ται μὰ ἀκῆ φωρὴν ἀνθρώπου, ἢ ἄλλου ζῶν: ~

ΠΕΡΙ ΣΑΡΓΟΥ.

Ο Σάργου εἶμαι ψάρι ὅτι τὸ κωρίζομεν
Πλην ὅταν εἶμαι εἰς τὸ μῦθον τῆς θαλάσσης,
εἶμαι τυφλός, ἔδὲν βλέπει παντελῶς. Μόνον
ὅταν τὸν πιάσω οἱ ἄνθρωποι, ἔτὸν ἀγάλαμεν
ἔξω. Τότε βλέπει τὸ ἥλιον. ἔχουσιν δὲ σκιάν
οἱ σάργου, ἔβόσκουσιν πολλοὶ μαζώμενοι, διότι
ἐπειδὴ δὲν βλέπουσιν, διατῆτο σκωθροῖζομενται
πολλοί.

πολλοί. Ἄν τύχη ἔδρυσον καμίνου φάρμακον
ματὰ τρώγη ἔρα ἀφίστη ἀπ' αὐτὰ ἔπασα εἰς
θαλάσσης εἰς τὸ πλῆθος θελὴ γλυκύτησιν, ἀγαπῶν
καὶ πολλὰ μα ἀκέρω τῷ φώρῳ τῆς γῆδος. δια
τετο εἰς τὰς παραθαλασσίαις τοῖς ὅπῃ βόσ
κων αἰγῶν, ἐκεῖ ἀγρίσκουται σαρκοὶ πολλοί: ~

ΠΕΡΙ ΣΗΠΙΑΣ.

Π Σηπία εἶναι παμύργου ζῶον. διότι ὅταν
ἴδῃ τι ἄν ὅπῃ θελῆ ματὴ πιασῆ. χιῶν τ
μεγάλῳ ὅπῃ ἔχῃ. Σκοτίζῃ τὸν πόρον ὅπου
φάρμακον ἔστωσ χάμρεται ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ τῆ
κωκῆσ. Ἐχει δὲ δύο ὀδόντια. ἔ εἶναι κακὰ. Διό
τι ὅπου δακκῶσιν, κάμνῃ τὸν πόρον μεγάλον:

ΠΕΡΙ ΤΑΟΥ.

Ο Ταός εἶναι αὐτὸ τὸ πύλλον ὅπῃ λέγομεν
παγῶν. Πλῶν εἶναι καὶ πολλὰ ὑποθήφα
ρον ζῶον. Διότι ὅταν ἴδῃ τῆς ἀρθρῶν πῆσ
πλώρεται τὰ σπέρματα. ἔ δε χρεῖ τὴ ἀμορφία
τῆ, ἔ ἔ μόνον τὰ ἀπλώρεται ἀλλὰ ἔ συγκρῆται
μα κάμνῃ φυσισμῶν. Ὡσάν ἄνθρωπος ἀνδρείος
ἀρματομῆκος. Ὅπῃ ἔχῃ τὸ σαρκῶσιν γεμάτον
σπυρῆσιν. Καὶ σταν τρέχει, ἀκέρω τὸν κτύπον,
ἐκείνος σκαίρεται. Ὅταν δὲ σέκεται εἰς τὸν
ἥλιον γυρῆται τὰ σπέρματα, σκαίρεται ἰσκιὸν τοῦ
κορμιούτου. Μάλιστα δὲ καὶ τὸν ἀνέμορον ἐκ δέ

χεται

χεται δὲ ὀπίσθον τῶν ὠτρῶντου. Καὶ ἔχει πο-
λυκάταψυχον τῆ κορμιῦτου. Τόσιω δὲ ἄμορ-
φία τῆ ἔδωσον ὁ θεός, ὅτι καὶ εἰς ζωγράφος
δὲν διώμεται εἰς ἄκρον γὰ μίμηθῆ τὸ χρώμα τῆ
ὠτρῶντου. Διότι εἶμαι ἔλαμ πρὸς ὡς αὖ τὸ χρυ-
σαφῆ τὸ καθαρόν. Εἶμαι ἔγαλάζιος, ὡσαυτὸ λί-
θος ὁ σμάραγδος. Εἶμαι ἔὀλίγον κοκκινός ὡσαυτὸ
τὸ ρυπίρη. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι χλωρὰ. Τὰ χρώ-
ματα ταῦτα. Ἀλλὰ τὸσον εἶμαι ἐσμιμῆμα, εἶμαι
μετὸ ἄλλο, ὅσον δὲν εἶμαι καμῆρα πρᾶγμα γὰ
τὸ παρ' ὁμοίᾳση. Ἐχει δὲ ὁ τὸσιω αἰσθησιμὸς, ὅτι
εἰμ ἐποιμεῖ τινας τῶν ἄμορφιάμτῃ, ἀπεικάζει
τῆς λόγου τῆ ἀνθρώπῃ, ἔπερισσότερον ἀμμοίγη
τὰ ὠτρῶντῃ, ἔδειχῃ τῶν ἄμορφιάμτῃ. Πλήρ
ὁθιός ὅπῃ τὸν ἕκαμῆ τὸσον ἔμορφον, ἔδωσαν-
τῃ, ὁ ἄχῃμα ποδάρεα, δια γὰ ταπεινώμεται.
Διὰ τῆ τὸ ὁσῶτος ὅταν σκυψῃ, καὶ ἰδῆ τὰ πο-
δάρεατου, κλαίει μεγαλοφῶνως.

ΠΕΡΙ ΤΡΥΓΟΝΟΣ.

Π Τρυγῶν, εἶμαι σοφρωμεγέρα. Διότι ποτέ-
τις δὲν σιωπάζεται μετὰ ἄλλο ξέμον τρυγῶ-
ν. Εἶδε ἔἀποθαῖρη τὸ ἀρσερικόν, τότε τὸ θηλυ-
κόν γέκεται ἀμέτοχον ἀπὸ σιωπῆσῃ ἕως γὰ ἀ-
ποθαῖρη. Ἐχει ἔἄλλῃ σιωπῆσῃ. Καὶ ἀφ' ἔχῃ
ράση ἕως σαρᾶντῃ ἡμέρας ἀπὸ τῶν λυπῆσῃ
δὲν

δὲν πύρην καθαρόν μύρον, εἴμ δὲν τὸ θωλώση
 μέ τὰ ποδάγρατης. Ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἔρημον, κα-
 ποτε δὲν θέλην εἰσεβῆ εἰς κάτρον, ὅπῃ ἔχ-
 κόσμον πολῶ. Καὶ σύγχυσιμ. Οἶδε κωηγοί
 ὅταν θέλην μὰ ταῖς πιάσσω ἕπαυσιμ ἕπα-
 κέτω τῶν δονδρῶν, καὶ τραυδῶσιμ. Καὶ ὅταν
 ἀκυσσω τὸ μέλος κατεβοιμήσιμ ἀπὸ ὀλίγου ὀ-
 λίγου, Ὡ καθεσται εἰς τὴν γῆν, Ὡ ἔπως πιάμ
 μνρται εἰς τὰ βρόχια: ~

ΠΕΡΙ ΤΕΤΤΙΓΟΣ.

Ο Τέττιξ, εἶμαι αὐτὸς ὅπῃ λέγομαμ ἡμεῖς τζίμ-
 ζόρον. καὶ ὁ τοῖος δὲν εἶμαι ἀρσονικός τέττιξ.
 Εἰ κείνος δὲν λαλεῖ, μόρον τὰ θηλυκὰ λαλῶσιμ.
 Ὁ σορ δὲ εἶμαι καῶμα, τόσον περιεσότοθρον λα-
 λεῖ. Ὅτι ἡ δροσία τῆς αὐγῆς, γεμίζη τὰ πτόφρατε
 δροσιμ. Καὶ δὲν διώεται μὰ τὰ ἀρροίξη. Διότι
 δὲν λαλῶσιμ ἀπὸ τὸ γόμα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ πτε-
 ρὰ. Ὅταν δὲ γεμῆ μεσημέρη, ἔ ἐπαρθῆ ἡ δροσία
 τότε λαλῶσιμ. Εἶμαι δὲ ἡ τροφή αὐτῆ, ἡ δροσιᾶ τῆ
 ἔραμ.

ΠΕΡΙ ΤΑΡΑΝΔΟΥ.

Ο Τάρανδος, εἶμαι ζῶον τετράποδον. Ὅμοιον
 ὡς ἐν ταῦρος μέγας. Εὐεῖσκορται δὲ πολλοί
 εἰς τὰ μερη τῆς ταρταρίας. Δὲν ὁμοιάζη εἰς τὴν
 τείχαμ τῆ ἕδε καμεραμ ζῶον. Διότι κτῆ πῶς
 θέλη ἔτζη γίμεται. πότε αἰωρον γίμεται, πότε
 μά-

μαίβρον. Πότε πρᾶσιμον, ἔχει δὸν εἰπεῖν εἰς ὅλα
τα ζῷα μεταβάλλεται. Ὡσαῦν ὁ χαμου-
λεων. Πλὴν ὁ χαμουλεων ἄσπρος δὲν γίγνεται
ποτέ, μόρον εἰς τὰ ἄλλα ζῷα μεταβάλ-
εται. Τὸ δὲ τὸ ζῷον γίγνεται καὶ ἄσπρον, τὸ
δὲ δέρμα τῆς τοσούτου εἶναι δισπᾶσθαι ὡσαῦν τὸ σίδηρον.
Καὶ ὁποῖος τὸ ποιεῖ εἰς τὸ πόλεμον καμῆρα ἄρ-
μα δὲν φοβάται. Τα δὲ κέρα τὰ τῆς εἶναι μεγαλ-
λήττορα παρὰ τῆς ταύρου, ἔστωρα ὡσαῦν γάλα:

ΠΕΡΙ ΤΡΩΚΤΟΥ.

Ο Τρώκτης, εἶναι ὁ ψάρις θαλάσσιον, ὁμοιον ὡ-
σαῦν σκυλλόφαρον. Πλὴν ἔχει δόντια μεγαλ-
λήττορα. Καὶ ἂν ἄρμα καμῆρα δέλφιναν μορα-
χον, ἀρπάξῃ τὸν τρώγην. Εἰ δὲ ἐκεῖ ὅπῃ τὸν
τρώγην. Καὶ φθάσῃ πολλοὶ δέλφινον, τότε ὁ
τρώκτης ἀφίση τὸν δέλφιναν καὶ φάγη, εἰς τὸ
βαθὺς τῆς θαλάσσης. Εἶναι δὲ καὶ τα δόντια τῆς
δισπᾶσθαι, ὅσον με ἀκίση ποτέ δὲν πιάμνεται.
Διότι τρώγην τὸ ὀρμίδην, ἔκαταπίνη τὸ ἀκί-
σην. Μόρον δὲ με καμῆρη τὸ φορᾶν οἱ ψαράδες.

ΠΕΡΙ ΤΡΥΓΟΝΟΣ.

Θαλασσίας.

Εἶναι ὁ ψάρις ὅπῃ ὀνομαίεται τρυγών, καὶ ὁ-
μοιάζει ὡσαῦν τὸ σακίον. Πληρὸν δὲν ἔχει κόκκα-
λον ἐπὶ τῆς δερματός, ἀλλὰ εἶναι ἀπαλόν,
ἔχει

ἔχῃ δὲ εἰς τὴν ἄραν κοντρή Ὠσαῖ μαχαίρη μι-
κροῦ. Μὲ τὸ ὁποῖον εἰς κτυπήσῃ ἀνδρῶν τοῦ
παρ' αὐτοῦ ἀποθνήσκει. Τοσῶν δὲ ἐμερῶν εἰς
ἐκείνο τὸ κοντρή, ὅτι εἰς τὸ βαλεῖ εἰς χλωρῶν
δένδρον, παρ' αὐτοῦ ξηραίνεται. Καὶ εἰς εὐγ
εἰς πορμελῶν δόμη, παρ' αὐτοῦ πάντη μοναχοί
τες. ΠΕΡΙ ΤΡΙΓΛΩΣ.

ΠΡΟ' τευλῆ, εἶμαι ψαρή μωθισμῶν, ἔ' ἀγα-
πῶν τῶν τρώων βρωμησμῶν φαγῆτα. Δι-
τῶ τὸ ὅταν αὐγῆ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, παρ' αὐ-
τοῦ ἀποθνήσκει, καὶ εἰς ὀλιγῶν ὥραν σήπεται.
Καὶ βρομῆν κοιλιάτες. Λευσοῖν δὲ πῶς γαμῶν
τρῆς βολαῖς τ' ἄροισιν, ὅποιος τ' παρατρῶν
σκοτίζουσι τὰ ὀμμάτιατες. Μαλιγα δὲ τὸ κε-
φάλῃτες εἶμαι βλαβόρον καὶ πολλὰ: ~

ΠΕΡΙ ΒΑΙΝΑΣ.

ΠΕ' Βαίμα, ἡνυμὸς θηλυκὸς ἀγριοχοῖρος, ἔχῃ
ταύτῃ τῷ σοφίαν, μετὰ σκυλία ὅπῃ
τῷ κωνυγῶν, καὶ τῷ ἡμερῶν ἀκορεῖ τὰ δόγ-
τιατης, ὅ προσεχορτα ἀπ' αὐτῷ, τῷ δὲ μύκ-
ταμ εἰς εἶμαι φευκαρή, φάγει ἐμπρὸς ἀπὸ τῆς
σκύλλης, ὅ ἐκείνῃ τῷ κωνυγῶν, ἕως ἄπαυγῆ
εἰς εἶμαι τοποῦ ὅπῃ εἶμαι δένδρα πολλὰ, ἔ' κάμ-
νησιν σκοτός. ἔ' ὡσαν εἶσαι εἰσεβῆ μέσα εἰς τ' ἰσ-
κίον τ' δένδρων, κάμνη γληγορον γύεσμα πρὸς

ἄρπισω. Καὶ τὰ μὲν σκυλλία θάρῃσιν πῶς εἶ-
 ναι μέσα εἰς τὸ δάσος, ἔτ' γυράγῃ. Αὐτὴ δὲ γυ-
 ρισθὲν ἄρπισω καὶ ἐξελίξῃ δύο τρεῖς σκυλλία, ὅτε
 εἴη ἀκύνω τὸ κλαύσιμον τῶν χιζομυῖων
 καὶ μὲν ὅτε φαίγῃσιν. Εἶμαι ἕνα βόταμον ὅπῃ
 ἀνομάζεται ὑσκήλιμος. ἔοι ἄνθρωποι τὸ λέγουσι
 δουμοριάρη. ὁ ἐκείνο γὰρ τὸ βόταμον ἀγα-
 πᾶ καὶ πολλὰ γὰρ τὸ φαίγῃ, ὅταν εἶμαι ἐγγα-
 γρωμυῖν. Πλὴν ὅταν τὸ φαίγῃ κόπτεται. Διότι
 τὰ ὅπῃ εἴρη κόπτεται, ὅτε δὲ ἐμπορεῖ γὰρ τὰ
 αὐρῇ. Τί γοῦν τεχνάεται; ἕπαυθι εἰς τὴν πο-
 τάμην, ἔεἰς τὰ ῥάματα, ἔεἰς τὴν ἀγκυρῶν
 ποτάμην, καὶ τρώγῃ, ὅτε ἰατρᾷεται: ~

ΠΕΡΙ ΦΑΣΣΑΣ.

Γ Φάσσα, εἶμαι ἀπὸ ὅλης χλωρισμυῖν. Εἶμαι
Π δὲ καὶ πολλὰ σοφρωμέσατον πύλλη. Διό-
 τι δὲ ἀείσκειται καὶ μίαν θηλυκὴν γὰρ σωσασ-
 σῆν με ἄλλον ἀρσενικόν. Μόρον μετ' ἐκείνο ὅπῃ
 δεῖ ἀρχῆς ἐσωσασσῆν. Εἶδε τύχη καμῖνα ἀρ-
 σενικόν καὶ βίασθι θηλυκῶν ὅπῃ γὰρ ἔχῃ ἀνδρῶν,
 παρ' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς πικρᾶς τῆς ἀποθεσῆς ἰσχυρῆς
 ὑβρισμένη διὰ τῆς σοφρωσιώτης: ~

ΠΕΡΙ ΦΡΗΝΑΣ.

Φ Φρήνα, εἶμαι ὄρεον πτόρωτον. Ὅμοιον
Λ αἰετῶ. Μικρότορον δὲ εἰς τὸ κορμῆ. Ὅταν δὲ

αὐτὴν ἴση ἀπὸ κόκκινῃ ἀπὸ εἶραι, γίμεται κύ-
τερινὴ ὡσαύτῃ κρόκος. Καὶ εἰς τύχῃ, καὶ ἰδίῃ
πυλῆν ὅπῃ λέγεται χαράδριος, παρ' ἄθυσ χα-
ρει τ' κυτερινάδα, εὐ γίμεται πάλιν κόκκινος. Ε-
χὴ δὲ ἐκ φύσεως δύο συκώτια, τὰ ὅποια δὲν τα-
εἶχεν ὑδὲρ ἄλλο ζῶον. Καὶ τὸ μὲν ἀριστερὸν, αἴτις
τὸ φαῦν ἀποθνήσκῃ παρ' ἄθυσ. τὸ δὲ δεξιὸν ἀπὸ
φαῦν ἰατρῶν εἴται. Καὶ δὲν ἀσθενεῖσκη: ~

ΠΕΡΙ ΦΑΛΑΓΓΙΟΥ.

ΠΡὸ φαλαγγίου εἶμαι ὡσαύτῃ ἀράχρῳ ἀι-
τῷ ὅπῃ λέγομεν καματερίῳ, ἢ ἀραφα-
τάρῳ. Πλῆν εἶμαι μεγαλύτερον, Σ μαύρον. Τῷ το-
γῷ εἰς δακτύλῳ ἀνδρωποῦ τὸν θυματώμεν.
Διοτι πρῶτον μὲν ἡ μωδίαζει τὸ κορμητῆ, ἐπει-
τα τρέμει. Καὶ μὲν ταῦτα κελώμεθα τὰ ἄκρα
τῶν χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν. Ἐπειτα ξορῶν
περὶ τὰ ἄνδρόσια τῆ, τέλος ξερμῶντας ἀπο-
θνήσκῃ. Ἀλλὰ Σ αἴτις τὸν προσεγγίση ὅταν εἶμαι
ζωηταῖος, παθῆν Σ ἐκείνος τὰ ὅμοια. Πλῆν
αἴφῃ ἀποθνήσκῃ, ὅποιος τ' προσεγγίση, ὅταν ἐτῆ
ἀποθαμμένον, δὲν παθῆν τίποτῶν.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΥ

Φαλαγγίῳ: ~

Εἶμαι Σ ἄλλο φαλαγγίον, τὸ ὅποῖον ὀνομά-
ζουσι ῥώγαμ. Διότι εἶμαι ῥοφύλον ὡσαύτῃ ῥώ-
γαμ

γαμ τῆ σαφυλίη. ἔχει δὲ ποδάρια ὑψηλότῃρα
παρα τὸ φαλαγγίη τὸ πρῶτον. Διότι κάμνει, καὶ
ὑφασμα ὡσαυτὸ ἡμερον. Καὶ τῆ το εἶμαι φαρ-
μακερον, διότι ὅποιον δακκίαση, θαματώμετον
εἰς ὀλίγω ὥραι :

ΠΕΡΙ ΦΗΣΑΛΟΥ.

Ο Φησαλὸς ἀείσκειται εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασ-
σαν, ἔεἰμαι ὡσαυτὸ σακκίη. Πλῆυ δὲν ἔχει σῶμα,
ἕτε κεφαλῆ ὡσαυτὸ σακκίη. Μόμον δὲ ἔχει σῶ-
μα εἰς τῷ μέσῳ τῆ κορμιῶτη, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τρώ-
χη, ζῆ. Εἰμὲν γουῶ δὲν ξάριη τινας εἰς τὸν φα-
γη, ἀείσκοντάστον ψωφίον παρ' αὐτοῦ ἀποδ-
θνήσκει. Εἰ δὲ ἔπιάσητον ζωνταμόν εἰς τὰς χεῖ-
ρας τε περὶσκειται, ἔσκαζῆ ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος.

Ε ἔεἰσκειται εἰς τὸν ποταμόν τῆς Ἰνδίας εἶμαι
ψαρή μικρόν, τὸ ὅποιον εἰς ζῆ ποτε δὲν τὸ
βλέπει ἀνθρωπος. Διότι κοίτεται αἰέποτε εἰς
τὸ βάθος τῆ ποταμῶ. Ὄταν δὲ ἀποθανῆ ἀ-
γέμει ἔξω εἰς τὸ ὕψι τῆ ποταμῶ ὡσαυτὸ φύλλον,
ἢ ὡσαυτὸ ξηρόξηλον. Ἐκεῖνο γουῶ τὸ ψαρή, μόμον
τὸ βλέπεισιν οἱ ἀνθρωποι, ἀμὴν τὸ πιάση με-
τὰ χαιερατὸς δὲν ἀποτολμῶν. Διότι ὅποιος
τὸ πιάση μὴ ξάριητασ ἀποδ θνήσκει κακὸν θά-
ματον. Διότι σέπεται τὸ κορμήτου, καὶ ἀμαλύει
παυτελῶς.

ΠΕΡΙ ΧΗΝΟΣ.

ΧΗν εἶμαι αὐτὸ τὸ πύλλιόν ὅπερ λέγομεν ἢ
μαίε χιῶνα. Ἀγαπᾷ δὲ μα διατείνει εἰς τὴν
μύρον, ὧν λέγεται. ἔχει δὲ τοιαύτην σοφίαν
ἐκ θεῶν. Καὶ ὅταν ἀΐονισκῇ, τρώγῃ μαρύλλια ἡ-
μερα, ἢ ἀγρία καὶ παρ' αὐτοῦ τὴν κίμῃ, ὡσάν τῶν
ἄρθρωπον ἢ κάρθωρε, ἔ' ἔπωε ἰατρῶνται. Λέ-
γουσιν δὲ ὅτι εἰμ φάγῃ φύλλα δαφνῆς, παρ' αὐ-
τοῦ ἀποθνήσκει. ἔχει δὲ ἄλλω σοφίαν, ὅτι
ὅταν πτέτηρται αἱ ἀγρία χιῶνε, εἰς τὴν ἔρη-
μον. Βασάν πετραμ λεπτῶν εἰς τὸ γόμαπτες
διὰ μὲν λασαφῶσιν, ὧν βοήσων ἔ' ταῖς ἀκυσθ
ὁ αἶτος. Καὶ δρᾶμῃ καὶ ταῖς πῖσθ: ~

ΠΕΡΙ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ.

Χελιδὼν ἔχει τέτοιαν σμινθεῖαν. Ὅτι εἰμ
ἀγαλῆ τινος τὰ ὀμμάτια τῶν πύλλωρτικ
ἔπαγει ἔ' φέρει ἕναμ βόταμον τὸ ὅποῖον ὀρο-
μάζεται χελιδόριον, καὶ μετ' ἐκείνο τείβει τὰ
ὀμμάτια τῶν, καὶ ἀναβλέπῶσιν. ἔχει δὲ ἔ' ἄλ-
λω σοφίαν. Ὅτι ἀμ δοκιμασθ τινος μα βαψῇ
μέζα φαρμάκῃ ἢ ἄλλω χιῶμα τὰ πύλλιαπτες
περὶ μα ἔχοιω ὡτερα. Αὐτῇ ἔπαγει ὧν φέρει
ἔ' ἄλλο βόταμον, ἔ' τὰ τείβῃ. Σγίνουτῶν πάλιν

αβρα ως πρότερον. Όταν δε θείλη να κτίσῃ
πυλῶνα, ἂν δὲν ἔχει πηλὸν, ὑπάγει εἰς τὸ ποταμὸν
καὶ βρέχη τοὺς περὶ τοὺς ποταμὸν, εἴτα κυλίεται εἰς
τοὺς ποταμὸν, ἔστω ποιεῖ πηλὸν, ἔκτισε. Σὺν τῷ
κτίσματος βάρη δια μέσου, καὶ χορτάει ξηρὰ
ὡσαν βαρῆσιν οἱ τεχνῆτες, εἰς τοὺς τοίχους. Διαί
μα γονήδωσιν τὸ κτίσμα: ~

ΠΕΡΙ ΧΑΜΑΙΕ'ΟΝΤΟΣ.

Ὁ Χεμουλέων εἶναι καὶ τῷ ἰδέσθῃ ὁμοίον ὡ-
σαν τῷ κυβερνῆσαν. Πλὴν εἶναι μέγας ὡς
δύο πήχους ἔχει σκευασθῆσιν, ὅτι μίαν ὥραν ἀλ-
λάζεται εἰς ὅλα τὰ χρώματα. ἔγινεται ἡ σαρ-
κατοῦ γονεῶν γονεῶν ὡσαν ἔτε ταραχῆν. Πλὴν
δὲν ἔχει τείχεος μόνον τὸ κορμῶν μεταβάλ-
λει. Ἀμμη ἄσπρος ποτε δὲν γίρεται. ἔχει δὲ
ἀντιδίκους τοὺς ὄφεις τοὺς μεγάλους. Ὁποῦ ἀν-
τιδίκου ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνα μα μέρη ὅπου εἶναι ἄν-
τος. Ἡ γυνὴ εἰς τῷ ἰνδία. ἔχει δὲ τέτοιαν σο-
φίαν ἐκ θεῶν. καὶ ὅταν πολεμῇ με τὸν ὄφιν δα-
κώρει ἕνα ξύλον, εἰς τὸ σῶμα τῷ μακρῷ μίαν
ἔδύο πήχους. καὶ μετ' ἐκεῖνο γίνεται ὡσαν κα-
λὸς σρατιώτης με τὸ σπασθῆναι. Σὺ πολεμῇ με τὸς
ὄφεις. Ἐὰν εἶναι δύο ἔτρεῖς. Ὅταν δὲ τύχει, ἔ-
δακώσῃ οἱ ὄφεις τὸ ξύλον ἐκεῖνο τραβίζῃ τὸ μα
τὸ ἀγάλλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ἐκεῖνος

τις σέρνει ἕως ἵνα πάγει εἰς τόπον ὅπου ἔχει
τρύπα, ἔπαρ' αὐτὴ ἀξαφύμνη τὸ ξύλον, ὅτε
σεβαίμνη εἰς τὴν τρύπαν, ἔ' εἰλάθερῦται ἀπὸ
τὸν κίρδιον. ~

ΠΕΡΙ ΧΕΛΩΝΗΣ.

Θαλασσία.

Ἡ Χελώνη ἔχει σωνθειαν, ὅτε γονῶτα ἀυγά-
της ἔξω εἰς τὴν ἄμμον, ἔπειτα παραχώ-
μει. Καὶ μετὰ ταῦς ἡμέραις ἕως μὰ τελειωθού-
σα ῥάμτα. καὶ τότε πάγει καὶ τάξε σκεπάζη,
καὶ ἀείσκειτα ἔτοιμα τὰ παιδιάτης. ὅτε πέρμητα
εἰς τὴν θάλασσαν, ἔ' βόσκηται μοραχάτης. Γι-
μεται δὲ αὐτὴ ἡ Χελώνη ἡ θαλασσία μεγάλη ἕως
μὰ χωρὴ τὸ σκέπασμάτης πέμτε. ἔ' δέκα κοιλῶ
πολίτικα στήρη. Εὐείσκηται δὲ πολλοῖς τέ-
τοιαις εἰς τὴν θάλασσαν ὅπῃ περὶ κυκλώμει τ
μῆσσην Κύπρον. Γράφουσι δὲ τιμὲς, ὅτι γίνομται
ὡσαῦ μῆσσία μεγάλαις. Πλὴν δὲ εἶμαι ἀπὸ τοὺς
Φιλοσόφους ἐκείνους ὅπῃ τὰ γράφουσι ταῦτα.

ΠΕΡΙ ΧΕΡΣΥΔΡΟΥ.

Ἡ Χερσύδρος εἶμαι ὄφεις μέγας, ὅτε διώεται μὰ
ζήση, ὅτε εἰς τὴν γλῶν, καὶ εἰς τὸ μερόν. Τῶτον
γοῦν εἰμ τὸν πατήση ἀμθρωπος, παρ' αὐτὴς ἀ-
πό θρήσκει. ἔ' ἀμ θελήση, καὶ ἄλλος ὑγίει μὰ τὸν
θάψη, καὶ ἐκείνους κάμνη φούσκαις κακοῖς,
καὶ

καὶ ἰατρῶνται, πλὴν δὲ ἀποθνήσκει: ~

Π Ε Ρ Ι Δ Ι Ψ Α ὺ .

Δίψαι καὶ ἄλλο ὄφιδι, ὁποῖον ὀνομάζεται διψαῖς. ἔσδακῶσι τ' ἀνθρώπων τὸσημ διψαῖς τὴ φέρει ὅτι εἰς βαλὴ εἰς τὸ σώματος τὸν δερμαθὴ ποταμὸν δὲν χορτέμει, ἀλλὰ πίνει ἀχόρτασα ἕως οὗ πίνοντασ πρίσκειται ἡ κοιλία τὴ ἔκαζη.

Π Ε Ρ Ι Ο ὼ Ν Ο Κ Ε Ν Τ Α Υ Ρ Ο Υ .

Δίψαι ἔσδο ζῶν εἰς τὴν ἰνδίαμ, ἔλέγεται ὄνοκενταυρος. Καὶ ἀπο τὴν μέσῳ ἔσδῶν εἶναι ὡσαυ ἀνδρας με πρόσωπον, με κεφαλῶν, με μαλλια. Παρικτος τα γέμεια, ἔχει δὲ καὶ βυζια μεγάλα. Ἀπο δὲ τὴν μέσῳ, καὶ κάτω ὡσαυ Γαίδαρος τέλειος. καὶ δὲν περὶ πατεῖ ὡσαυ τα ἄλλα ζῶα, ἀλλ' αἰίποτε τρέχη. Καὶ ὡσαυ ἀγμρακτηση, γέκεται ἔσδῶν ἀνθρώπος. Ὅταν δὲ τὸν πιάσωσι οἱ ἀνθρώποι δὲν θέλη μαζὴ παμτελῶς. Διότι δὲν τρώγη τίποτες φαγίμ εἰς τρόπον ὅπου ἔτζη ἀποθνήσκει. Καὶ καλλια ἔχει τὸν θάματαμ τὴ, παρὰ μα δὲν λωθεῖ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

Εἴληφε τέρμα ἕως ἐδῶ τὸ παρῶν.

Ἐν ἡμέραις ἕξι κτίσιν κτίσεις λόγε.

Οὐχ ὡς ῥυτῆ τὸν κόσμον ἀσθενῶν κτίσαι.

Ἀλλ' ἵμα ταῖς ἕξι προσιθεις τινὶ εἰδόμῳ.

Τὸν σαββατισμὸν τὸν τελευταῖον μαθῶ.

